ASTRID LINDGREN

Aventurile lui KALLE BLOMKVIST

ASTRID LINDGREN

Aventurile
lui
Kalle Blomkvist

În romînește de

MARCEL GAFTON și CONSTANTIN GÎDEI

Lui Magdute mea dragă
Mama
Abrami
1962

EDITURA TINERETULUI

Ilustrațiile după originalul în lb. suedeză
de *Eva Laurell*

Astrid Lindgren
„Mästerdetektiven Blomkvist"

Raben & Sjögren
Stockholm, 1958

— E sînge ! Nici nu mai încape îndoială !

Se uită țintă la pata cea roșie prin lupă. Apoi își trecu pipa în celălalt colț al gurii și oftă. Firește, era sînge ! Ce altceva obișnuiește să iasă la iveală atunci cînd te-ai tăiat la deget ? Pata aceea trebuie să fi fost dovada concludentă că sir Henry și-a suprimat soția săvîrșind una dintre cele mai înfiorătoare crime pe care vreun detectiv a avut parte să o elucideze. Dar, din nefericire, lucrurile nu stăteau așa. Briceagul alunecase cînd își ascuțise creionul — iată tristul adevăr. Și pentru asta, de bună seamă, sir Henry nu putea să fie tras la răspundere. Mai ales că sir Henry, dobitocul, nici măcar nu exista. Cu multă părere de rău, aceasta era realitatea. De ce au unii oameni norocul să se nască în cartierele rău famate ale Londrei, sau în viesparele de răufăcători din Chicago, acolo unde crima și focul de armă sînt la ordinea zilei ? În timp ce el... ! Ridică dezgustat privirea de la pata de sînge și se uită afară, pe fereastră.

Strada Mare dormita în cea mai adîncă pace și visa sub soarele de vară. Castanii înfloreau. Nu se zărea nici o ființă vie, afară doar de pisica cenușie a brutarului, care stătea ghemuită pe marginea trotuarului și își spăla labele. Nici chiar ochiul celui mai încercat detectiv n-ar fi izbutit să descopere ceva care să dea de bănuit că s-a comis o crimă. Era într-adevăr o ocupație fără perspective să fii detectiv în orașul acesta ! Cînd o să se facă mare o să plece la Londra de îndată ce se va ivi vreo posibilitate. Ori poate trebuia să se îndrepte musai

spre Chicago ? Babacu' voia ca el să înceapă să lucreze în prăvălie. În prăvălie ! El ! Ei bine, atunci vor fi în stare de orice ! Toți asasinii și banditii din Londra și Chicago. Atunci, ei vor putea să-și vadă de treburi și să ucidă oameni cu toptanul, fără ca nimeni să-i țină în frîu. Și-n vremea asta el ar sta în prăvălie, ar răsuci cornete și-ar cîntări săpun și drojdie de bere. Nu, de bună seamă, n-are de gînd să devină vreun negustor de stafide. Detectiv, sau nimic altceva ! Babacu' să aleagă ! Sherlock Holmes, Asbjörn Krag, Hercule Poirot, lord Peter Wimsey, Kalle Blomkvist ! Plescăi din limbă. Iar el, Kalle Blomkvist, ținea să ajungă cel mai bun dintre toți.

— E sînge ! Nici nu mai încape îndoială, murmură Kalle satisfăcut.

Pe scară se auzi o bufnitură. După o clipă ușa se deschise de perete și Anders, îmbujorat, apăru gîfîind în prag. Kalle îl cercetă cu un ochi pătrunzător și rămase să reflecteze.

— Ai alergat, spuse el în cele din urmă, pe un ton care nu admitea nici o replică.

— Am alergat ca o pisică, mormăi Anders, arțăgos. Credeai c-o să vin cu palanchinul ?

Kalle făcu să dispară pipa. Nu pentru că i-ar fi păsat dacă Anders ar fi dat peste el fumînd într-ascuns. Asta numai din pricină că n-avea fir de tutun în ea. Dar un detectiv nu se poate lipsi de pipă atunci cînd are de furcă cu enigmele. Chiar dacă tutunul s-a isprăvit pentru moment.

— Dai și tu o raită pe-afară ? întrebă Anders, aruncîndu-se pe pat.

Kalle clătină din cap a încuviințare. Firește, voia și el să iasă pe afară ! Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să patruleze o dată pe străzi înainte să se înserereze, gîndind că s-ar putea ivi ceva suspect. Desigur, existau polițiști, dar, din multe cîte citise, știa cîte parale fac. Polițiștii nu recunoșteau un criminal nici dacă se împiedicau de el.

Vîrî lupa în sertarul mesei de scris. Apoi, Anders și el, coborîră scara duduind, de se cutremură casa din temelii.

— Kalle, să nu uiți că deseară trebuie să stropești stratul de căpșuni!

Era mama, care scosese capul pe ușa bucătăriei. Kalle făcu un semn liniștitor cu mîna. Mda, se înțelege, o să ude el și căpșunile! Numai ceva mai tîrziu. După ce se va încredința că nici un individ suspect nu dă tîrcoale prin oraș, cu gînduri rele. Nu pentru că ar fi avut multe șanse de succes, din nefericire, dar niciodată nu trebuie să te culci pe o ureche. Văzuse în *Cazul Buxton* ce se poate întîmpla. Acolo, cineva mergea prin cel mai pașnic dintre cartiere și deodată bum, o împușcătură în noapte, apoi se săvîrșesc patru crime cît ai clipi.

Tocmai pe asta se bizuiau ticăloșii. Credeau că pe nimeni nu-l duce mintea să bănuiască ceva într-un orășel atît de mic, într-o noapte de vară atît de frumoasă. Dar, în cazul ăsta, ei nu-l cunoșteau pe Kalle Blomkvist!

La parter era prăvălia. *Viktor Blomkvist, băcănie,* scria pe firmă.

— Roagă-l pe babacu' de ceva caramele, șopti Anders.

Kalle avusese și el aceeași inspirație. Vîrî capul pe ușă. Înăuntru, după tejghea, se afla *Viktor Blomkvist, băcănie,* în persoană, adică babacu'.

— Papa, iau vreo cîteva d-alea vărgate!

Viktor Blomkvist, băcănie, aruncă o privire plină de dragoste asupra odraslei sale cu părul bălai și mormăi binevoitor. Kalle înfipse mîna în cutia cu caramele. Mormăitul lui taică-su însemna că putea să ia. După aceea se întoarse grăbit spre Anders, care se așezase pe balansoarul de sub păr și aștepta. Numai că lui Anders nu-i mai păsa acum de „alea vărgate". Se uita țintă, cu o expresie naivă în ochi, la ceva din grădina brutăriei. Acest ceva era Eva-Lotta, fiica brutarului. Stătea în leagăn, într-o rochie de stambă în carouri roșii. Se legăna încetișor și mușca dintr-o chiflă. În același timp cînta, fiindcă era o domnișoară foarte talentată.

Era odată o fată, pe nume Josefina,
Josefina-fina-fina, Jose-Jose-Josefina.

Avea o voce cristalină și plăcută, care se auzea lămurit pînă la Anders și Kalle. Kalle, uitîndu-se galeș la Eva-Lotta, îi întinse absent lui Anders o caramea. Anders o luă, la fel de absent, cu ochii tot atît de galeși ațintiți spre Eva-Lotta. Kalle suspină. O iubea pe Eva-Lotta la nebunie. Anders, la fel. Kalle își pusese în gînd să o aducă pe Eva-Lotta acasă ca pe mireasa lui, de îndată ce va reuși să cîștige destui bani pentru nevoile gospodăriei. La asta se gîndea și Anders. Dar Kalle nu se îndoia că Eva-Lotta o să-l prefere pe el — pe Kalle. Un

detectiv, poate pînă atunci cu vreo paisprezece crime clarificate la activul său, trebuie desigur că spune ceva mai acătării decît un mecanic de locomotivă! Mecanic de locomotivă — iată ce voia să se facă Anders.

Eva-Lotta se dădea în leagăn şi cînta, cu aerul că habar nu are că este privită.

— Eva-Lotta! strigă Kalle.

— *Singura-i zestre era maşina de cusut,*
Maşina-şina-şina, maşina de cusut, continuă Eva-Lotta, nepăsătoare.

— Eva-Lotta! strigară Kalle şi Anders într-un glas

— Aaa, voi eraţi?! spuse Eva-Lotta foarte surprinsă. Se dădu jos din leagăn şi păşi cu graţie pînă la gardul care despărţea grădina lor de a lui Kalle. O scîndură lipsea — Kalle însuşi o scosese de acolo: era un lucru minunat care făcea cu putinţă ca ei doi să stea de vorbă nestingheriţi şi el chiar să se strecoare în grădina brutarului prin acea deschizătură, fără să mai fie nevoit să-şi bată capul cu unele ocoluri. În sinea lui, Anders nu mai putea de ciudă că prietenul Kalle era vecin cu Eva-Lotta. Într-un anumit fel, asta era nedrept. El stătea departe, pe o altă stradă, trăia înghesuit împreună cu părinţii şi cu fraţiorii lui într-o cameră şi bucătărie, deasupra atelierului de cizmărie ţinut de papa.

— Eva-Lotta, dai şi tu o raită prin oraş? întrebă Kalle.

Eva-Lotta înghiţi cu poftă ultima bucăţică de chiflă.

— Cum să nu, zise ea, scuturîndu-şi o firimitură de pe rochie. Apoi plecară.

Era sîmbătă. Fredrik-Şchiopul se şi îmbătase şi stătea ca de obicei în faţa tăbăcăriei, cu un cerc de ascultători în jurul său. Kalle, Anders şi Eva-Lotta se opriră şi ei acolo, dornici să-l audă pe Fredrik povestind despre faptele-i de eroism săvîrşite pe vremea cînd era lucrător la calea ferată, în Norrland.

În timp ce asculta, Kalle trăgea cu coada ochiului peste tot. Nu-şi uita datoria nici o clipă. Nimic suspect? Nu, trebuia el să recunoască, nimic suspect! Citise totuşi că multe lucruri care păreau inofensive, se dovedeau tocmai pe dos. Cel mai bine era să fie la post! Iată, bunăoară, omul de colo care trece pe stradă, cărînd un sac greu în spinare.

— Să presupunem, spuse Kalle înghiontindu-l pe Anders, să presupunem că sacul e plin cu argintărie de furat!

— Să presupunem că n-are pic de argintărie în sac, mormăi Anders, nerăbdător să-l asculte pe Fredrik-Şchiopul. Să presupunem că într-o bună zi

o să te scrîntești de-a binelea cu toate aiurelile astea ale tale de detectiv.

Eva-Lotta pufni în rîs. Și Kalle tăcu. Era învățat să fie neînțeles.

Apoi, pe nesimțite, cum te și așteptai, veni poliția și-l înșfăcă pe Fredrik-Șchiopul. Era ceva obișnuit ca el să-și petreacă nopțile de sîmbătă la răcoare.

— Ar fi timpul să pice ! bombăni Fredrik cu nemulțumire, atunci cînd polițistul Björk îl luă încetișor de braț. Stau aici și aștept de un ceas. Nu ții dumneatale ordinea mașinilor în orașul ăsta ?

Polițistul Björk zîmbi, lăsînd să i se vadă dinții frumoși și albi.

— Haide, atunci să mergem, spuse el.

Mulțimea ascultătorilor se împrăștie. Kalle, Anders și Eva-Lotta se îndepărtară agale. Le-ar fi plăcut să asculte mai multișor la sporovăiala lui Fredrik.

— Ce frumoși sînt castanii ! murmură Eva-Lotta, privind cu admirație la șirul lung de castani ce străjuiau Strada Mare.

— Da, e o minune atunci cînd înfloresc, spuse Anders. Parcă ar fi niște luminări.

Totul în jur era pașnic și plin de liniște. Ghiceai aproape că a doua zi va fi duminică. Ici și colo, prin grădini, vedeai oameni stînd la masă. Se spălaseră de praful muncii de peste zi și se îmbrăcaseră curat, de sărbătoare. Vorbeau, rîdeau, și păreau că se simt tare bine în grădinițele lor în care pomii tocmai erau în plină floare.

Anders, Kalle și Eva-Lotta aruncau priviri lungi peste fiecare gărduț pe lîngă care treceau. Asta, firește ar fi putut să dea impresia că așteptau să fie îmbiați de vreun gospodar mai prietenos cu vreun sandviș sau cu alte bunătăți. Dar nici vorbă de așa ceva.

— Trebuie să găsim ceva de făcut, spuse Eva-Lotta.

Chiar atunci, undeva în depărtare, se auzi șuieratul ascuțit al unei locomotive.

— Vine trenul de 7, glăsui Anders.

— Am găsit! strigă Kalle. Ne ascundem după tufele de lilieci din grădina Evei-Lotta și punem un pachet afară, în stradă. Pachetul îl legăm cu o sfoară. Cînd vine cineva și-l vede, o să vrea să-l ia, iar noi tragem de sfoară. Și-o să vedem ce mutră o să facă.

— Mda, așa ceva mai seamănă a treabă potrivită pentru noi într-o sîmbătă seara, zise Anders.

Eva-Lotta nu spuse nimic, dar dădu a încuviințare din cap.

Încropiră la iuțeală un pachet. Toate cele de trebuință se găseau doar în băcănia lui Viktor Blomkvist.

— Arată ca și cînd ar fi ceva grozav în el! exclamă Eva-Lotta, încîntată.

— Ei, acum hai să vedem cine cade în capcană, îi zori Anders.

Așezară pachetul pe trotuar. Atrăgător cum nu se mai poate, părea că ascunde cine știe ce lucruri de preț. Că pachetul era legat cu o sfoară și că sfoara dispărea după tufele de liliac din grădina brutarului, asta nu era ușor de descoperit la prima vedere. Un trecător atent, ar fi putut, bineînțeles, să audă chicoteli și șoapte în spatele tufelor. Dar doamna Petronella Apelgren, proprietara celui mai mare magazin de mezeluri din oraș, nu era din păcate atît de atentă ca să audă sau să observe ceva suspect. În schimb, văzu pachetul. Se aplecă cu multă greutate și întinse mîna să-l ia.

— Trage, șopti Anders lui Kalle, care ținea capătul sforii.

Și Kalle smuci de sfoară. Cu iuțeala fulgerului pachetul dispăru după tufele de liliac. De astă dată doamna Apelgren nu mai putu să nu audă niște rîsete înfundate. Izbucni într-un torent de ocări. Copiii nu înțelegeau tot ce spunea, dar o auziră pomenind de mai multe ori de „casa de corecție", drept un așezămînt foarte potrivit pentru copiii prost crescuți.

În spatele tufelor era acum liniște deplină. După ce dădu glas unei ultime izbucniri de ocări, doamna Apelgren porni mai departe, bombănind.

— A fost strașnic ! exclamă Eva-Lotta. Sînt curioasă să știu cine o să vină la rînd. Sper să fie cineva tot atît de supărăcios.

Dar, pe neașteptate, orașul parcă devenise cu desăvîrșire pustiu. Nu mai venea nimeni și cei trei poznași ascunși după tufe erau pe cale să se lase păgubași.

— Nu, să mai stăm nițel, trebuie să mai vină cineva, nu se poate, șopti Anders.

Și iată — chiar venea cineva. Un bărbat înalt, într-un costum gri, fără pălărie și cu un geamantan mare în mînă, tocmai se ivi de după colțul străzii, îndrep-

tîndu-se cu pas grăbit spre gardul grădinii brutarului.

— Atenţie, şopti Anders, cînd omul se opri în faţa pachetului.

Şi Kalle aşteptă momentul potrivit. Dar nu mai era nimic de făcut. Omul fluieră grav şi în clipa următoare puse piciorul pe pachet.

— Şi cum te cheamă, frumoasă domnişoară? se adresă necunoscutul după cîteva clipe Evei-Lotta care împreună cu cei doi prieteni ai săi ieşise tîrîş de după tufele de liliac.

— Eva-Lotta Lisander, răspunse fata fără pic de teamă.

— Tocmai ceea ce credeam eu, murmură necunoscutul. Află că noi doi sîntem cunoştinţe vechi. Te-am văzut cînd erai de-o şchioapă: stăteai în leagăn, ţipai, vărsai şi-i necăjeai pe cei din jur, toată ziulica.

Eva-Lotta strîmbă din nas. Nu putea să creadă că a fost vreodată atît de mică.

— Cîţi ani ai acum?

— Treisprezece ani, răspunse Eva-Lotta.

— Treisprezece ani! Şi uite, ţi-ai şi găsit doi cavaleri! Unul blond şi altul brun. Nici vorbă, îţi place variaţia, făcu necunoscutul cu un surîs puţin batjocoritor.

Eva-Lotta strîmbă din nou din nas. Nu avea de ce să stea acolo, ca să audă zeflemelele unui om pe care nu-l cunoştea.

— Păi mata cine eşti, unchiule? întrebă ea, şi îşi zise în cugetu-i curat că, oricine ar fi fost, şi el a vărsat destul cînd era mic.

— Cine sînt? Sînt unchiul Einar. Vărul maică-ti, frumoasă domnişoară!

Şi o trase pe Eva-Lotta de una din buclele-i bălaie.

— Ia spune-mi, cum îi cheamă pe cavalerii tăi?

Eva-Lotta îi prezentă pe Anders şi pe Kalle, şi un cap brun şi altul blond se înclinară într-un salut ireproşabil.

— Simpatici băieți, făcu unchiul Einar cu admirație. Dar să nu te măriți cu ei ! Mărită-te cu mine, continuă el, scoțînd un chicotit ca un nechezat. O să-ți clădesc un palat unde să alergi și să te joci toată ziua.

— Unchiul e din cale-afară de bătrîn pentru mine, spuse Eva-Lotta cu îndrăzneală.

Anders și Kalle se simțeau cam neluați în seamă. Ce mai era și cu pacostea asta deșirată care apăruse așa, tam-nisam ?

„Semnalmentele, ia să vedem", își spuse Kalle. Din principiu, el își nota în minte semnalmentele tuturor persoanelor necunoscute care îi ieșeau în cale. Cine știe cîți dintre ei erau într-adevăr oameni cinstiți !

„Așadar, semnalmentele : părul negru, pieptănat peste cap, ochii negri, sprîncenele împreunate, nasul drept, dinții puțin ieșiți în afară, bărbia puternică, costum gri, ghete negre, nu poartă pălărie, geamantan negru, își zice unchiul Einar. Încolo, nimic. Ba nu, mai are o mică cicatrice roșie pe obrazul drept".

Kalle își însemna toate aceste amănunte în minte.

„Veninos ca nimeni altul", adăugă el pentru sine.

— E acasă maică-ta, obrăznicătură mititică ? întrebă unchiul Einar.

— Da, iat-o că vine.

Eva-Lotta arătă cu degetul spre o femeie care se apropia prin grădină. Cînd ajunse la vreo cîțiva pași de ei se putea vedea că are aceeași ochi veseli, albaștri, și același păr bălai ca Eva-Lotta.

— Am plăcerea să fiu recunoscut ?

Și unchiul Einar se înclină.

— Ei, bată-te să te bată, tu ești, Einar ? Doar nu ieri te-am văzut ultima oară. De unde ai picat ?

Ochii doamnei Lisander se rotunjiră de uimire :

— Din lună, spuse unchiul Einar. Ca să vă mai înveselesc un pic în colțișorul vostru cel liniștit.

— Cum o să pice din lună ? izbucni Eva-Lotta indignată. A venit cu trenul de 7.

— Ai rămas neschimbat, același mucalit, spuse doamna Lisander. De ce nu ne-ai scris, să ne anunți că ai de gînd să vii încoace ?

— Nu, draga mea, să nu aștern pe hîrtie niciodată ceea ce poți să spui personal — iată deviza mea. Știi doar că eu sînt unul care face tot ce-i trece prin minte. Tocmai acum m-am gîndit că ar fi plăcut să-mi iau cîteva zile de concediu și mi-am adus aminte subit că am o verișoară nespus de drăguță, care locuiește într-un orășel nespus de drăguț. Vrei să mă găzduiești ?

Doamna Lisander își făcu repede socotelile. Nu era prea ușor să primești musafiri așa, pe nepusă masă. Ei bine, el putea totuși să stea în camera de la mansardă.

— Și ai o fată tare frumușică, spuse unchiul Einar, ciupind-o pe Eva-Lotta de obraz.

— Au, lasă-mă în pace, i-o reteză Eva-Lotta, mă doare !

— Păi asta și voiam, glumi unchiul Einar.

— Se înțelege că te găzduiesc, ești binevenit, spuse doamna Lisander în cele din urmă. Cîte zile de concediu ai ?

— Ăăă, în privința asta nu-s tocmai hotărît. Sincer vorbind, am de gînd să termin cu firma. Mă gîndeam chiar să plec în străinătate. În țara asta n-ai nici un viitor. Aici totul stagnează, bate pasul pe loc.

Unchiul Einar înclină capul într-o parte și se uită lung la Eva-Lotta.

— Cît ai crescut, micuța mea, glăsui el, și în clipa următoare făcu din nou să se audă chicotitul lui ca un nechezat, pe care Eva-Lotta ajunsese de pe acum să nu-l mai poată suferi.

— Băieții pot să te ajute, spuse doamna Lisander arătînd din ochi spre geamantan.

— Nu, nicidecum, se împotrivi unchiul Einar. Îl duc eu singur.

*

* *

În noaptea aceea Kalle se trezi din pricină că un ţînţar îl pişcă de frunte. Şi, întrucît tot era treaz, găsi că era înţelept să cerceteze dacă nu cumva niscaiva hoţi sau bandiţi îşi fac mendrele prin preajmă. Mai întîi se uită pe fereastră spre Strada Mare. Totul era tăcut şi pustiu. Apoi, ascuns după perdea, se uită prin cealaltă fereastră, care dădea spre grădina brutarului. Casa brutarului stătea întunecată şi cufundată în somn, străjuită de merii înfloriţi. Numai în camera din faţă se vedea lumină. Iar pe stor se contura umbra întunecată a unui om.

— Tii, prostul de mine, ăsta-i unchiul Einar, îşi spuse Kalle.

Umbra întunecată se mişca încoace şi încolo, în sus şi în jos fără încetare. Negreşit, unchiul Einar era o fire neliniştită!

„De ce s-o fi foind aşa?" se gîndi Kalle. Şi în clipa următoare — tuşti, sări în patul său frumos.

A doua zi dimineaţa, luni, chiar la ora 8, auzi în faţa ferestrei fluieratul lui Anders. Ei aveau un semnal comun — Anders, el şi Eva-Lotta.

Sări în picioare şi se îmbrăcă într-o clipită. Îl aştepta o nouă şi minunată zi de vacanţă fără griji, fără şcoală şi fără alte îndatoriri decît să ude stratul de căpşuni şi să supravegheze pe eventualii criminali aflaţi prin împrejurimi. Nici una dintre aceste îndatoriri nu era prea obositoare.

Soarele strălucea pe cer. Kalle bău un pahar de lapte, mîncă o felie de pîine cu unt şi dădu buzna pe uşă, mai înainte ca mamă-sa să fi ajuns la jumătate cu poveţele pe care avea de gînd să i le servească o dată cu micul dejun.

Acum era vorba numai să o scoată din casă pe Eva-Lotta. Din anumite motive, Kalle şi Anders nu socoteau prea nimerit să se ducă şi să întrebe deschis de ea. La drept vorbind, nici nu prea se cădea ca ei să se joace cu o fată. Dar n-aveau încotro. Totul era mult mai plăcut cînd Eva-Lotta se afla împreună cu ei. De altfel, ea nu ştia să şovăie, ori să dea înapoi atunci cînd puneau la cale vreo şotie. Se dovedea la fel de îndrăzneaţă şi de sprin-

tenă ca un băiat. Cînd se renovase castelul de apă, ea se cățărase pe schelăria de lemn tot atît de sus ca Anders și Kalle, iar cînd polițistul Björk îi zări și le spuse că lucrul cel mai cuminte ar fi să-și ia numaidecît tălpășița de acolo, ea se așeză foarte liniștită pe un capăt de scîndură spînzurînd în gol, unde oricine ar fi avut ameteli, și spuse rîzînd :

— Vino sus să ne iei !

Desigur, nu și-ar fi închipuit niciodată că agentul Björk are să o ia în serios. Dar acesta era cel mai bun gimnast din echipa de gimnaști amatori din oraș, așa că în cîteva clipe ajunse pînă sus, la Eva-Lotta.

— Roagă-l pe papa să-ți cumpere un trapez, și-atunci cațără-te cît poftești, o sfătui el. Dacă se întîmplă să cazi, mai există barem șansa să nu-ți rupi gîtul ! Pe urmă înșfacă fata de mijloc și coborî cu ea. Anders și Kalle se dăduseră singuri jos, cu o iuțeală vrednică de laudă. După această întîmplare, băieții aveau mare admirație pentru polițistul Björk. Și, după cum am spus, o admirau deopotrivă și pe Eva-Lotta, uitînd cu desăvîrșire că amîndoi aveau de gînd să se însoare cu ea.

— Păi ce, nici vorbă, a fost destul de curajoasă, spunea Anders. Să îndrăznești să te adresezi așa unui polițist ! Nu știu multe fetișcane care ar fi făcut asta. De altfel, nici prea mulți băieți.

Și altă dată, într-o noapte întunecoasă de toamnă, cînd au cîntat cu „vioara dracului" pentru supărăciosul șef-contabil, care se purta atît de rău cu cîinele lui, Eva-Lotta a rămas sub fereastra acestuia și a tras cu o bucată de sacîz pe o sîrmă întinsă pînă cînd șeful-contabil a ieșit afară valvîrtej, încît era cît pe ce să o prindă asupra faptului. Numai că Eva-Lotta sărise iute peste gard și o tulise la vale, spre ulița Barcagiilor, unde o așteptau Anders și Kalle.

Da, Eva-Lotta nu avea nici un cusur, în privința asta Anders și Kalle erau de acord. Anders mai fluieră o dată, potrivit semnalului stabilit, cu speranța că Eva-Lotta o să-l audă. Chiar așa se și

întîmplă — Eva-Lotta apăru îndată. Dar, la doi pași în urma ei, venea unchiul Einar.

— Are voie și băiatul ăsta mic și cuminte să meargă și să se joace cu voi ? întrebă el.

Anders și Kalle îl priviră puțin cam nedumeriți.

— De-a hoții și vardiștii, de pildă, zise unchiul Einar. Eu aș vrea să fiu hoțul.

— Ei, asta ! făcu Eva-Lotta.

— Atunci, dacă am merge să vizităm ruinele castelului ? propuse unchiul Einar. Îmi închipui că mai există, nu-i așa ?

Firește, ruinele castelului mai existau. Acestea erau de altfel punctul de atracție al orașului, și toți turiștii trebuiau să le viziteze, mai înainte chiar de a admira picturile de pe tavanul bisericii. Cu toate că, bineînțeles, nu prea veneau mulți turiști pe aici. Ruinele se aflau sus, pe o înălțime, și priveau în vale, spre orășel. Un senior puternic clădise castelul în timpurile de demult și încet-încet, în vecinătatea lui crescuse un oraș. Micul orășel era mai departe activ și înfloritor, dar din străvechiul castel rămăseseră acum doar niște frumoase ruine.

Kalle, Anders și Eva-Lotta nu aveau nimic împotrivă să meargă la ruine. Era unul dintre locurile pe care le îndrăgeau cel mai mult. În vechile săli ale castelului puteau să se joace de-a v-ați ascunselea sau de-a războiul, apărînd fortăreața de năvălitori.

Unchiul Einar urca iute povîrnișul pe cărăruia ce șerpuia înspre ruine. Kalle, Anders și Eva-Lotta tropăiau în urmă. Din cînd în cînd își aruncau unul altuia priviri furișe, clipind cu înțeles.

— Tare aș avea poftă să-i dau o găleată și o lopățică : așa ar putea să stea de unul singur undeva și să se joace pînă s-o sătura, șopti Anders.

— Și tu crezi că ar sta, mormăi Kalle. Nu, măi, atunci cînd oamenii mari își bagă în cap că ei trebuie să se joace cu copiii, nu mai e nimic de făcut, să ții minte asta !

— Ei sînt dornici de distracții, asta-i tot, spuse Eva-Lotta. Dar, cum în cazul de față e vorba de

vărul mamei, să încercăm să ne jucăm puțin cu el, altfel o să ne încurce numai.

Și fata pufni în rîs, înveselită.

— Păi dacă are un concediu prea lung, o să fie greu, îngăimă Anders.

— Aa, curînd trebuie să plece în străinătate, își dădu Eva-Lotta cu părerea. În țara asta nu mai poate rămîne, doar ai auzit ce spunea.

— Da, și eu unul n-o să plîng că pleacă, mărturisi Kalle.

Măceșii înfloreau în tufe dese împrejurul ruinelor. Bondarii zumzăiau. Văzduhul se vălurea din pricina căldurii. În schimb, în cuprinsul ruinelor era răcoare. Unchiul Einar se uită cu admirație în jur.

— Ce păcat că nu se poate intra și jos, în încăperile subterane! făcu Anders.

— Păi de ce nu se poate? se miră unchiul Einar.

— Fiindcă ne stă în cale o ușă cît toate zilele, lămuri Kalle. Și-i zăvorîtă. Trebuie să fie multe coridoare și grote acolo jos, și trebuie să fie umed și frig, așa că nu-i voie să intre nimeni. Negreșit că numai primarul are cheia.

— Odată au căzut jos niște oameni care și-au rupt picioarele, spuse Anders. Un tînăr era să se rătăcească, așa că acum nu mai poate să pătrundă nimeni înăuntru. E păcat, zău așa, fiindcă trebuie să fie strașnic acolo.

— Vouă v-ar place să intrați? îi iscodi unchiul Einar. În cazul ăsta, mi se pare că aș putea să pun eu lucrurile la cale.

— Cum asta? întrebă Eva-Lotta.

— Foarte simplu, glăsui unchiul Einar, scoțînd din buzunar o mică unealtă. Meșteri cîteva clipe la broască și deodată ușa se roti scîrțîind în balamale.

Copiii se uitau plini de uimire cînd la unchiul Einar, cînd la ușă. Ce mai încoace și încolo, asta era vrăjitorie curată.

— Cum ai făcut, unchiule Einar? Pot să mă uit și eu la ce ții în mînă? se rugă Kalle, plin de curiozitate.

Unchiul Einar îi întinse mica unealtă de metal.

— Ăsta e... ăsta e un speraclu ? bîigui Kalle.

— Ai ghicit, încuviință unchiul Einar.

Kalle era în extaz. Citise atîta despre speracle, dar nu apucase încă să vadă vreunul.

— Pot să mă uit un pic ? se rugă el. Unchiul îngădui și băiatul simți că trăiește o clipă mare din viața lui. Dar numaidecît îi fulgeră un gînd. Potrivit celor citite în cărți, mai ales oamenii dubioși hoinăreau cu speracle în buzunar. Era nevoie de o lămurire.

— De ce ai mata speraclu, unchiule Einar ? întrebă el.

— Fiindcă nu-mi plac ușile încuiate, răspunse unchiul Einar scurt.

— Da' nu ne mai urnim odată din loc, să intrăm ? își arătă nerăbdarea Eva-Lotta. Un speraclu doar nu-i lumea întreagă, adăugă ea, ca și cînd niciodată n-ar fi făcut altceva decît să deschidă ușile cu speraclul.

Anders și ajunsese la mijlocul scării pe jumătate dărîmată, care cobora spre încăperile subterane. În ochii lui negri strălucea dorul de aventuri. Era palpitant. Singur Kalle socotea că un speraclu este ceva vrednic de luat în seamă. Dar și vechile celule subterane — ei bine, nici asta nu era glumă ! Puțină fantezie, și gata — aproape că auzi iar zornăitul lanțurilor care încătușaseră pe bieții întemnițați acolo jos, în urmă cu cîteva sute de ani.

— Brr ! sper că nu umblă strigoi pe aici ! murmură Eva-Lotta, și coborî pe scară, aruncînd priviri speriate în toate părțile.

— Nu fi atît de sigură, o preveni unchiul Einar. Ce-ai zice dacă ți-ar apărea în față un strigoi bătrîn, acoperit tot de mușchi, care te ciupește ? Uite așa !

— Au ! țipă Eva-Lotta. Dă-mi pace. Acum o să am o vînătaie pe braț, știu eu bine asta.

Și își frecă brațul furioasă.

Kalle și Anders adulmecau peste tot ca doi copoi.

— Ce-ai spune dacă am putea rămîne aici cît am pofti ? făcu Anders, extaziat. Să însemnăm totul pe o hartă. Şi să avem aici ascunzătoarea noastră.

Privi spre coridoarele întunecate care se ramificau în toate direcţiile, şi continuă :

— Aici te caută omul o săptămînă întreagă şi tot degeaba. Dacă cineva a săvîrşit vreo faptă rea şi-ar trebui să se ascundă, temniţa asta ar fi o ascunzătoare strașnică.

— Crezi ? mormăi iscoditor unchiul Einar.

Kalle se învîrtea în jur, adulmecînd cu nasul în pămînt.

— Ce dracu' faci acolo ?! se miră unchiul Einar.

Kalle se împurpură la faţă.

— Caut să văd dacă n-au rămas niscaiva urme de la tîlharii care au stat aici în temniţă.

— Aş ! De atunci s-au perindat mulţi oameni pe aici, prostule, pufni Eva-Lotta.

— Unchiul poate nu ştie, Kalle e detectiv.

Anders păru un pic amuzat şi mîndru rostind aceste cuvinte.

— Vai de mine, nu, nu ştiam ! spuse unchiul Einar.

— Da, pe legea mea, unul dintre cei mai de ispravă din cîţi există în momentul de faţă.

Kalle se uită tăios la Anders.

— Nu-i chiar aşa, se-nţelege, zise el. Dar mi se pare interesant să te gîndeşti la asemenea lucruri. La ticăloşii care trebuie prinşi. Nu-i nimic rău în asta, nu ?

— Nimic, nimic, micuţul meu ! Sper să prinzi curînd o droaie, să-i legi şi să-i trimiţi pe sus la poliţie.

Unchiul Einar necheză. Kalle era furios : nimeni nu-l lua în serios.

— Nu-ţi face visuri zadarnice, interveni Anders. În oraşul nostru nu s-a pomenit niciodată vreo pungăşie, decît cu Fredrik-Şchiopul, care a intrat într-o duminică în altar şi-a furat banii strînşi cu talgerul. De altfel, a dat toţi banii înapoi a doua zi, cînd s-a trezit din beţie.

— Iar acum stă la răcoare în fiece sîmbătă și duminică, așa că nici asta nu mai poate să facă, rîse Eva-Lotta.

— Altminteri puteai să te ții pe urmele lui, Kalle, și să-l prinzi asupra faptului la prima abatere, spuse Anders. Așa puneai și tu mîna barem pe un răufăcător.

— Eh, să nu fim răutăcioși cu maestrul detectiv, glăsui unchiul Einar. Într-o bună zi o să-l vedeți cum își scuipă în palme și înșfacă pe vreunul care a șterpelit un pachet de ciocolată din prăvălia lui papa.

Kalle fierbea de furie. Anders și Eva-Lotta mai puteau să-l ia peste picior, dar nimeni altul, și cu atît mai puțin unchiul Einar, care rînjea într-una.

— Da, micuțule Kalle, rosti unchiul Einar. O s-ajungi detectiv de ispravă, dar întîi așteaptă să fii înțărcat! Nu, nu, astîmpără-te!

Ultimele cuvinte erau adresate lui Anders, care scosese un capăt de creion și se pregătea să-și scrie numele pe zidul neted de piatră.

— De ce să se astîmpere? întrebă Eva-Lotta. Hai să ne scriem numele și să punem și data! Mi-ar place grozav. Poate că mai venim cîndva pe aici, într-o zi cînd o să fim bătrîni, bătrîni de tot, de vreo 25 de ani, sau cam așa ceva.

O să fie tare nostim să ne găsim numele scrise aici, ce ziceți?

— Da, asta ne-ar aminti de tinerețea noastră apusă, filozofă Anders.

— Ei, atunci faceți cum vreți, încuviință unchiul Einar.

Kalle se împotrivi un pic, hotărînd la început să nu-și scrie numele pe zid, dar după cîteva clipe se răzgîndi și, curînd cîteștrei numele lor stăteau înșiruite acolo cu slove fără de cusur: Eva-Lotta Lisander, Anders Bengtsson, Kalle Blomkvist.

— Nu-ți scrii și mata numele, unchiule? întrebă Eva-Lotta.

— Nu, poți să fii absolut sigură de asta, zise unchiul Einar. Hm, aici e frig și umed și nu-mi face

bine la ciolanele mele bătrîne. Hai să ieşim la soare! Şi încă ceva, adăugă el, în momentul cînd uşa se închise la loc în urma lor. Noi n-am fost aici, înţelegeţi ce vă spun? Nici o vorbă la nimeni!

— Cum adică, nu trebuie să vorbim despre asta? se îmbujoră Eva-Lotta.

— Nu, frumoasă domnişoară! E un secret de stat, preciză unchiul Einar. Să nu uiţi asta! Altfel, iar te ciupesc.

— Numai să îndrăzneşti, se oţărî Eva-Lotta.

Soarele le luă vederea atunci cînd ieşiră de sub bolta întunecoasă a ruinelor, dar zăpuşeala aproape îi sufoca.

„Ce-ar fi să mă fac puţin mai popular", cugetă unchiul Einar.

— Dacă v-aş invita în grădina cofetăriei, să bem ceva rece şi să mîncăm o prăjitură?

Eva-Lotta se înclină graţios.

— Uneori unchiul are propuneri cu adevărat reuşite!

Găsiră o masă chiar lîngă parmaclîcul dinspre rîu. De acolo puteai să arunci miez de pîine peştişorilor flămînzi care zvîcneau înot pînă la faţa apei. Un pîlc de tei înalţi aşterneau o umbră plăcută în preajmă. Iar cînd unchiul Einar ceru să se aducă la masă un platou întreg cu prăjituri şi trei sticle cu suc, pînă şi Kalle începu să găsească prezenţa acestuia în oraş destul de suportabilă.

Unchiul Einar se legănă pe scaun, aruncă vreo cîteva bucăţele de pîine peştişorilor, bătu un timp darabana cu degetele în tablia mesei, fluierînd un crîmpei de melodie, apoi spuse:

— Mîncaţi cît puteţi, dar grăbiţi-vă. N-o să stăm aici toată ziua.

„Tare ciudat mai e, se gîndea Kalle. Niciodată nu-i place să piardă prea multă vreme cu unul şi acelaşi lucru."

Şi deveni din ce în ce mai convins că unchiul Einar este o fire neliniştită. El, Kalle, ar fi stat acolo, în grădina cofetăriei, cît de mult, s-ar fi în-

fruptat din prăjituri, ar fi privit la peștișorii cei zglobii, s-ar fi bucurat de soare și ar fi ascultat muzica pînă seara. Nu pricepea în ruptul capului cum poate cineva să-i tot dea zor cu plecatul.

Unchiul Einar se uită la ceas.

— La ora asta trebuie să fi sosit ziarele de la Stockholm, vorbi el cu însuflețire. Tu, Kalle, ești tînăr și iute de picior: dă o fugă pînă la chioșc și cumpără un ziar!

„Hm, se-nțelege, tocmai pe mine m-a găsit bun de alergătură", bombăni Kalle în sinea sa.

— Anders este mult mai tînăr și mai iute de picior decît mine, spuse el.

— Nu, zău!

— Da, da, s-a născut la cinci zile în urma mea. Dar, bineînțeles, nu-i atît de săritor ca mine, adăugă el, prinzînd din zbor coroana pe care i-o azvîrli unchiul Einar.

„Acum barem pot să-mi arunc și eu ochii prin ziar, își spuse el după ce primi unul de la chioșc. Barem să văd titlurile. Și ce comicsuri publică."

Erau cam aceleași articole. Mai întîi o groază despre bomba atomică, apoi altele: „Un autobuz se ciocnește cu trenul". „Atac sălbatic asupra unui bătrîn", „O vacă înfuriată provoacă panică", „Mare furt de bijuterii" și „De ce impozite atît de mari?" „Nimic deosebit", încheie Kalle.

În schimb unchiul Einar înșfăcă ziarul cu mare nerăbdare. Îl răsfoi în grabă, pînă ajunse la pagina cu ultimele știri. Și se adînci în lectura unui articol, încît nu o auzi pe Eva-Lotta cînd întrebă dacă poate să mai ia o prăjitură.

„Ce poate să-l intereseze atît?" se gîndi Kalle. Ardea să se așeze în spatele unchiului Einar și să se uite în ziar, dar nu era sigur că acesta i-ar îngădui așa ceva. De netăgăduit, nu citi decît un singur articol, fiindcă foarte curînd lăsă ziarul să-i cadă din mînă și nu catadicsi să-l ia nici la cîteva clipe după aceea, cînd părăsiră grădina cofetăriei.

Pe Strada Mare, Björk își făcea rondul obișnuit.

— Salutare! strigă Eva-Lotta.

— Salut! zise polițistul, și duse mîna la chipiu. N-ai căzut încă să-ți rupi gîtul?

— Pînă acum, nu, precum vezi, i-o întoarse Eva-Lotta. În schimb mîine am de gînd să mă urc în foișorul din parc, așa că s-ar putea să se întîmple și asta. Bineînțeles, dacă nu cumva vii să mă dai jos.

— Cred că o să încerc, făgădui polițistul, și duse din nou mîna la chipiu.

Unchiul Einar ciupi fata de ureche:

— Care va să zică ești în relații de prietenie cu poliția?

— Au, lasă-mă în pace, se înfurie Eva-Lotta. Dacă nu ești gentil, poți să și mori din partea mea!

— Cine? Eu?

— Ei aș, făcu Eva-Lotta. Agentul Björk, se-nțelege!

În fața unui magazin de fierărie unchiul Einar se opri.

— La revedere, puștilor. Eu intru aici un pic.

— Halal! murmură Eva-Lotta, după ce unchiul dispăru înăuntru.

— Zău așa! întări Anders. Chiar dacă ne invită la prăjituri, n-are nici un motiv temeinic să se grăbească, doar stă degeaba toată ziulica.

Anders și Eva-Lotta se opriră apoi pe pod și își găsiră de joacă, luîndu-se la întrecere care scuipă mai departe în apă. Kalle nu era cu ei. Îl fulgerase un gînd, anume că trebuie să se ducă să vadă ce cumpără unchiul Einar de la fierărie. „Simplă deprindere profesională!" își spuse el. Poți afla însă o mulțime de lucruri despre un om, numai orientîndu-te după cumpărăturile pe care le face într-un magazin de fierărie. „De cumpără un fier electric de călcat, se gîndea Kalle, atunci trage a gospodar, iar de cumpără o sanie cu cîrmă — da, în cazul cînd cumpără o sanie cu cîrmă, atunci nu prea este în toate mințile! Cu belșugul ăsta de zăpadă din toiul verii n-ar avea mare pricopseală de pe urma ei. Numai că eu pun mîna în foc, că n-a plecat să cumpere o sanie cu cîrmă!"

Kalle se postă lîngă vitrină și se uită înăuntru, în magazin. Unchiul Einar era acolo. Vînzătorul tocmai îi arăta ceva, Kalle puse mîna streașină la ochi și se căzni să vadă ce era. Era... era o lanternă de buzunar!

Kalle se gîndea cu atîta încordare încît simțea că-i plesnește capul. La ce i-o fi trebuind unchiului Einar o lanternă de buzunar, în toiul verii, cînd era lumină aproape toată noaptea?! La început un șperaclu, apoi o lanternă de buzunar! Ce era la mijloc, dacă nu un mister în toată puterea cuvîntului?! Unchiul Einar se dovedea în mare măsură un tip misterios, își încheie Kalle raționamentul. Iar el, Kalle Blomkvist, nu era omul care să lase niște persoane misterioase să colinde prin împrejurimi fără supraveghere. Unchiul Einar trebuia pus îndată sub supravegherea lui Kalle Blomkvist.

Deodată își aduse aminte de ceva. Ziarul! Cînd o persoană misterioasă se arată interesată în chip atît de ciudat de un anume articol publicat în gazetă, lucrul este la fel de misterios și se cuvine cercetat mai îndeaproape. Simplă deprindere profesională!

Alergă înapoi la cofetărie. Ziarul rămăsese pe masă. Îl luă și-l ascunse sub cămașă. Trebuia păstrat pentru viitor. Chiar dacă deocamdată nu putea să afle ce anume articol a citit unchiul Einar cu atîta lăcomie, de bună seamă că ziarul putea să-i dea mai tîrziu un fir conducător.

Maestrul detectiv Blomkvist se duse acasă și udă tufele de căpșuni încîntat de sine.

— Trebuie neapărat să născocim ceva ! se aprinse Anders. Doar n-o să umblăm așa teleleu toată vara. Oare ce-am putea face ?

Își trecu degetele prin chica-i neagră, luînd o mutră grozav de frămîntată.

— Cinci franci aceluia care vine cu o idee, făgădui Eva-Lotta.

— Circus, rosti Kalle tărăgănat. Ce-ar fi dacă am pune pe roate un circ ?

Cît ai clipi, Eva-Lotta sări jos din balansoar.

— Gata, banii sînt ai tăi ! Hai să-ncepem chiar acum !

— Păi unde-l instalăm ? întrebă Anders.

— La noi în grădină, hotărî Eva-Lotta. Știi tu un alt loc ?

Da, grădina brutarului era nimerită aproape pentru orice : atunci, de ce n-ar instala acolo și un circ ? Partea mai îngrijită a grădinii, cu straturi împodobite cu flori și alei greblate, se afla chiar în fața casei. În schimb, în spatele casei, pe povîrnișul ușor înclinat spre rîu, grădina era lăsată în voia soartei. Era un loc strașnic pentru joacă. O întindere netedă de pămînt, acoperită de iarbă scurtă, se potrivea de minune pentru fotbal și crochet și tot felul de exerciții sportive. Ceva mai încolo era brutăria. Mirosul aromitor de pîine abia scoasă din cuptor plutea toată vremea peste această parte a grădinii într-un amestec îmbietor cu parfumul tufelor de liliac. Dacă dădeai tîrcoale prin preajma brutăriei, se putea întîmpla ca tatăl Evei-Lotta să scoată capul cu boneta-i albă pe fereastră și să te poftească la o chiflă sau un corn. Niței mai la vale, spre rîu, creșteau doi ulmi bătrîni, făcuți parcă anume ca să te cațări în ei. Era o nimica toată pînă

în vîrf, și de acolo ți se deschidea înaintea ochilor o priveliște minunată asupra întregului oraș. Vedeai rîul șerpuind ca o panglică argintie printre casele vechi, vedeai grădinile și străvechea bisericuță de lemn, iar în depărtare — culmea pe care se ridicau ruinele castelului.

Rîul era un fel de graniță naturală pentru grădina brutarului. O salcie noduroasă se apleca pînă deasupra apei, încît puteai sta cocoțat în ea și să dai cu undița. Eva-Lotta, Anders și Kalle pescuiau adesea aici. Cu toate că — lucru destul de firesc — fata punea stăpînire pe locul cel mai bun.

— Circul trebuie să fie în fața brutăriei, spuse Eva-Lotta. Chiar în fața intrării!

Kalle și Anders încuviințară din cap.

— Trebuie să împrumutăm niște foi de cort, chibzui Anders. Trebuie apoi să împrejmuim locul și să așezăm bănci pentru spectatori. După asta, totul e limpede!

— Ce-ar fi dacă ne-am gîndi și la cîteva numere de circ? vorbi Kalle sarcastic. Tu, Anders, e destul să apari și publicul o să-și dea seama că biletul merită banii; prin urmare nu-i nevoie să repeți cine știe ce numere de clovn. În schimb cred că e musai să avem și puțină acrobație și altele de felul ăsta!

— Eu am de gînd să călăresc, se entuziasmă Eva-Lotta. Iau calul nostru de la brutărie. Oh, o să fie minunat!

Și se porni să arunce bezele spectatorilor ei închipuiți.

— Călăreața acrobată Eva-Charlotte, voi nu sînteți în stare să mă vedeți astfel?

Kalle și Anders o sorbeau din ochi. Ba da, amîndoi și-o închipuiau, și încă foarte lămurit.

Artiștii noștri se apucară de treabă cu însuflețire și rîvnă. Locul propus de Eva-Lotta era fără îndoială cel mai bun din cîte puteau ei să găsească. Zidul dinspre miazăzi al brutăriei forma un fundal foarte potrivit pentru o reprezentație artistică. Terenul acoperit cu iarbă din față ajungea atît pentru

arenă, cît și pentru spectatori. Le mai trebuia doar o foaie de cort, cu care să separe arena de spectatori și care să poată fi trasă într-o parte la începerea spectacolului. Mai multă bătaie de cap le dădea problema vestiarului pentru artiști. Dar mintea ageră a Evei-Lotta găsi repede o ieșire. Deasupra brutăriei era un pod. Printr-un oblon mare, aflat în partea dinspre miazăzi, se puteau depozita mărfuri în pod, fără să ai nevoie de scară.

— Dacă se pot urca lucruri sus, în pod, înseamnă că se pot da și jos, spuse Eva-Lotta. Și tocmai noi o să coborîm de acolo. Legăm o frînghie de grindă și ne dăm drumul jos de fiecare dată cînd ne vine rîndul să apărem în arenă. Cînd isprăvim numărul, ne furișăm tiptil afară fără ca spectatorii să bage de seamă, ne strecurăm sus pe scară și stăm în pod pînă vine timpul să coborîm iarăși. O să fie neobișnuit, colosal, ce ziceți?

— Chiar așa, ceva neobișnuit, colosal! întări Anders. Dacă ar fi cu putință să faci și calul să coboare pe frînghie, atunci ar fi și mai și. Numai că treaba asta pare nițeluș mai grea. Calul e destul de ascultător, dar nici vorbă, există limite și pentru un cal!

La asta Eva-Lotta nu se gîndise. Totuși, nu voia cu nici un preț să renunțe la năstrușnica ei idee.

— Cînd vine rîndul numărului meu de călărie, unul dintre voi are s-o facă pe băiatul de grajd, aduce calul înăuntru printre spectatori și-l oprește sub oblon; deodată — bum — îmi dau drumul pe frînghie drept în șa.

Începură pregătirile îndată. Kalle ceru o foaie de cort de la taică-su, în vreme ce Anders se duse cu bicicleta pînă la fabrica de cherestea — o bucată zdravănă de drum afară din oraș — și cumpără un sac de rumeguș, pe care îl presărară în arenă. Apoi, legară o funie de grindă, și tustrei artiștii se apucară de exerciții, coborînd în zbor, din pod, așa că aproape uitară de toate celelalte.

În toiul acestor pregătiri apăru unchiul Einar, care hoinărea fără țintă.

— Închipuiți-vă, s-a descurcat singur o după-amiază întreagă! șopti Eva-Lotta către băieți.

— Cine dintre voi dă o fugă pînă la poștă, să-mi ducă o scrisoare? strigă unchiul Einar.

Cei trei se uitară unul la altul. Nici unul nu prea avea poftă să-și bată picioarele. Deodată sentimentul datoriei se trezi în sufletul lui Kalle. Unchiul Einar era doar o persoană misterioasă, iar corespondența persoanelor misterioase trebuia supravegheată.

— Mă duc eu, se repezi el.

Eva-Lotta și Anders îl priviră înveseliți, cu uimire.

— Întocmai ca un cercetaș, gata oricînd! spuse unchiul Einar.

Kalle luă scrisoarea și porni la drum. De îndată ce se depărtă îndeajuns ca să nu mai fie văzut, căută cu ochii la adresă.

„D-rei Lola Hellberg, Stockholm, P.R. — stătea scris pe plic.

„P.R." însemna că destinatarul însuși trebuia să ridice scrisoarea de la poștă, Kalle știa bine asta.

„E suspect, gîndi el. De ce oare nu-i scrie acasă?"

Scoase un carnet din buzunarul pantalonilor și-l deschise.

Lista persoanelor suspecte, glăsuiau slovele așternute în capul primei file. Lista cuprinsese cîndva o mulțime de nume. Dar, cu durere în inimă, Kalle se văzuse nevoit să le șteargă unul după altul, întrucît nu izbutise niciodată să prindă pe cineva cu mîța-n sac. Acum, prin urmare, un singur nume era trecut pe listă — numele unchiului Einar. Subliniase numele cu roșu, iar dedesubt trecuse foarte ordonat semnalmentele unchiului. Mai jos urma o nouă rubrică: Indicii *deosebit de suspecte.* „Posedă șperaclu și lanternă de buzunar", scria acolo. Firește, Kalle avea și el lanternă de buzunar, dar asta era cu totul altceva.

Dibui cu oarecare greutate un capăt de creion în buzunar și, rezemat de un gard, adăugă urmă-

toarea însemnare în carnet: „Întreține corespondență cu d-ra Lola Hellberg, Stockholm, P.R."

După aceea porni în goană spre cea mai apropiată cutie de scrisori și în cîteva clipe se înapoie la *Circul Kalottan* cum îl botezaseră ei, după o îndelungată chibzuială.

— Ce înseamnă asta? întrebă unchiul Einar.

— *Ka* de la Kalle, *Lott* de la Eva-Lotta și *An* de la Anders, e limpede, rosti Eva-Lotta. Și încă ceva, unchiul Einar nu poate să fie de față atunci cînd noi repetăm.

— Cumplită veste! se tîngui unchiul Einar. Și eu ce să fac toată ziua?

— Coboară la rîu și pescuiește, propuse Eva-Lotta.

— Cerule! Vrei să mă apuce strechea?

„O fire foarte neliniștită", cugetă Kalle în sinea sa.

Eva-Lotta se arătă însă fără pic de milă și-l alungă neînduplecată pe unchiul Einar. Iar repetițiile *Circului Kalottan* fură reluate cu cea mai mare rîvnă. Anders se dovedea cel mai voinic și mai agil: din pricina asta era mai mult decît îndreptățit să fie el directorul circului.

— Vreau și eu să hotărăsc aici, spuse Eva-Lotta.

— Tu hotărăști și așa destul, i-o reteză Anders. Și dacă eu sînt directorul, înseamnă că eu hotărăsc!

Directorul circului își pusese în gînd să scoată din ei niște acrobați de elită, drept care îi sili pe Kalle și pe Eva-Lotta să se antreneze cîteva ceasuri în șir.

— Așa mai zic și eu! exclamă el satisfăcut într-un tîrziu, cînd Eva-Lotta, într-un costum albastru de gimnastică, zveltă și surîzînd, se sprijinea cu un picior pe umărul său și cu celălalt pe umărul lui Kalle. Băieții stăteau cu picioarele depărtate pe balansoarul cel verde, așa încît Eva-Lotta ajunsese să se vadă ceva mai sus decît socotea ea cu adevărat plăcut. Dar mai bine murea, decît

să recunoască, să spună că nu se prea simțea la largul ei atunci cînd se uita în jos.

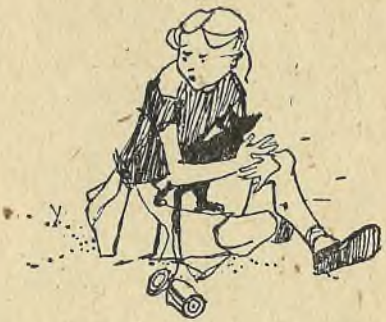

— Ar fi strașnic dacă ai putea să stai nițel în mîini, zice cu greutate Anders, sforțîndu-se să nu se clintească. Asta ar place.

— Ar fi și mai grozav dacă aș sta în cap, i-o întoarse Eva-Lotta, scurt. Asta ar place și mai mult.

În clipa aceea grădina răsună de un urlet fioros, înspăimîntător, ca al unei ființe în ceasul morții. Fata dădu un țipăt și făcu un salt mortal la pămînt.

— Ce naiba o mai fi și asta? mormăi ea. Tustrei năvăliră afară din arenă. Deodată un ghemotoc cenușiu se rostogoli năvalnic spre ei. Ghemotocul acesta scosese urletul înspăimîntător de adineauri. Era Tusse, pisica Evei-Lotta. Tusse, vai; Tusse, ce-ai pățit!? suspină Eva-Lotta. Și luă pisica în brațe, fără să țină seama că zgîria și mușca. Ah! se tînguí fata. Cineva... Vai, e rușinos... cineva i-a legat asta de coadă, ca ea să se sperie de moarte.

De coada pisicii era legată o sfoară, de sfoară — o cutie de tinichea, și, la fiecare salt al

pisicii, cutia zdrăngănea cumplit. Ochii Evei-Lotta se umplură de lacrimi.

— Dacă aș ști cine a făcut asta, atunci aș...

Și ridică ochii. La doi pași de ea stătea unchiul Einar. Rîdea cu hohote.

— Ha-ha-ha! rîse unchiul Einar. Asta-i lucrul cel mai hazliu pe care l-am văzut în viața mea.

Eva-Lotta se repezi la el.

— Mata, unchiule Einar, mata ai făcut asta?

— Ce anume? Doamne, de ce salturi e-n stare pisica asta! De ce i-ai dezlegat tinicheaua?

Eva-Lotta scoase un nou țipăt și se năpusti asupra unchiului Einar. Îl lovea cu pumnii unde putea, în timp ce lacrimile îi șiroiau nestăvilite pe obraji.

— E dezgustător, ah, e rușinos, te urăsc!

Nechezatul cel vesel încetă ca prin farmec. O stranie schimbare se petrecu cu unchiul Einar. Fața lui luă o expresie plină de ură, care îi sperie pe Anders și pe Kalle, deși asistau la această scenă ca niște spectatori nepăsători. Unchiul Einar înșfăcă strîns mîinile Evei-Lotta și aproape șuieră:

— Potolește-te, fetițo! Altfel, îți frîng oasele!

Eva-Lotta răsufla adînc, anevoie. Sub strînsoarea puternică a unchiului Einar, brațele îi căzură fără putere de-a lungul corpului. Se uita înspăimîntată la el. Unchiul îi dădu drumul, puțin stingherit, apoi își netezi părul, zîmbi și spuse:

— Oare ce ne-a apucat? Ne-am avîntat într-un meci de box, sau ce? În primul rînd, cred că ai cîștigat la puncte, Eva-Lotta!

Fata nu scoase o vorbă. Își luă pisica, se răsuci pe călcîie și plecă de acolo foarte semeață.

Lui Kalle îi era cu neputință să doarmă atunci cînd avea țînțari în odaie. Și un asemenea ticălos îi strica iarăși somnul.

— Bestii! murmură el. Așa ceva nici n-ar trebui să existe!

Se scărpină în bărbie, acolo unde îl înțepase țînțarul, apoi se uită la ceas. Era aproape de unu. O oră la care toți oamenii cumsecade ar trebui să doarmă!

— Bine că mi-am adus aminte, își spuse el. Sînt tare curios: călăul ăla de pisici doarme, ori nu?

Se apropie tiptil de fereastră și își aruncă ochii afară. În casa brutarului, în camera de sus, era lumină.

„Dacă ar dormi nițel mai mult, pesemne că n-ar mai fi o fire atît de neliniștită", se gîndi Kalle. Și dacă n-ar fi o fire atît de neliniștită pesemne că ar dormi nițel mai mult.

În clipa aceea lumina din cameră se stinse, ca și cînd unchiul Einar l-ar fi auzit. Kalle tocmai avea de gînd să se cuibărească din nou în așternut, cînd, deodată, se întîmplă ceva care îl făcu să zgîiască ochii mari. Unchiul Einar scoase capul cu băgare de seamă pe fereastră, și, după ce se încredință că nu se află nimeni prin apropiere, se cățără pe scara de incendiu, coborînd în cîteva clipe la pămînt. Ținea ceva sub braț. Cu pași repezi se îndreptă spre magazia de unelte de lîngă brutărie.

La început totul rămase absolut liniștit în mintea lui Kalle, era înlemnit de uimire, așa că nu luă

nici o hotărîre. Dar apoi îi năpădi dintr-o dată un torent de gînduri, de presupuneri și de întrebări. Tremura de încordare și de încîntare. În sfîrșit, în sfîrșit, dibuise o persoană cu adevărat suspectă, nu numai la prima impresie, ci și după un studiu aprofundat. Fiindcă, desigur era vorba de ceva suspect: un om care se strecoară afară pe fereastră, în toiul nopții! Dacă n-ar fi avut anume treburi dubioase, putea foarte bine să se folosească de scara obișnuită.

„Concluzia numărul unu, își spuse Kalle. Nu vrea să știe nimeni din casă că a ieșit afară. Concluzia numărul doi. A ieșit din casă cu un plan sinistru — ah, ah, și eu stau ca un dobitoc, fără să fac nimic!"

Kalle își trase pantalonii cu o repeziciune care-ar fi făcut cinste și unui pompier. Apoi se furișă pe scară cît putu mai iute și mai neauzit. „Numai de nu m-ar simți mama!"

Magazia de unelte! Ce caută unchiul Einar acolo? Cerule, dar dacă cumva are de gînd să ia vreo unealtă și să omoare oameni cu ea! Kalle era înclinat pe de-a întregul să-l socotească pe unchiul Einar drept criminalul după care umbla el de atîta timp; care ieșea din bîrlog cu planuri nelegiuite de îndată ce întunericul se lăsa deasupra orașului.

Ușa de la magazie era întredeschisă. Numai că unchiul Einar dispăruse. Kalle se uită buimăcit în toate părțile. Uite-l! Ceva mai încolo zări o siluetă întunecată, care se depărta cu repeziciune. Curînd, silueta pieri după colțul unei străzi.

Kalle se hotărî într-o clipită și porni într-un suflet în aceeași direcție. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la timp și să împiedice o crimă îngrozitoare! Pe cînd alerga, mintea îi lucra cu înfrigurare: „Oare ce plănuiește unchiul Einar? Și ce i-ar spune dacă ar ajunge să pună mîna pe el?" Închipuiți-vă că el, Kalle, ar fi acuzat de fărădelegea săvîrșită de către unchiul Einar! Oare trebuia să se ducă la poliție? Inima nu-i prea dă-

dea ghes să se ducă la poliție și să spună: „Omul acesta a ieșit afară pe fereastră în toiul nopții! Arestați-l!" Nici o lege nu te oprea să ieși afară pe fereastră, dacă aveai poftă de așa ceva. Nu erai oprit nici măcar să ai un șperaclu. Nu, la poliție doar ar rîde de el!

De altfel, unde se afla acum unchiul Einar? Kalle nu era în stare să-l descopere pe nicăieri. L-a înghițit pămîntul sau ce? Ei bine, atunci la ce să se mai necăjească! Oricum, murea de ciudă că i-a pierdut urma. Chiar dacă nu voia să primească o luptă deschisă cu unchiul Einar, totuși intra în îndatoririle lui de detectiv să-l urmărească și să-i afle intențiile. Un martor tăcut și neobservat, care cîndva, în viitor, ar putea să apară la bară și să declare: „Domnule judecător! În noaptea spre 20 iunie, omul acesta, pe care astăzi îl vedeți pe banca acuzaților, s-a cățărat pe fereastra camerei de la etajul casei brutarului Lisander din oraș, a coborît la pămînt pe scara de incendiu, s-a îndreptat spre magazia de unelte, situată în grădina sus-numitului brutar, și s-a dedat după aceea"... Da, tocmai aici era aici! Ce anume a făcut după aceea? Despre asta Kalle n-ar fi putut să povestească nimic, niciodată. Unchiul Einar dispăruse.

Kalle se întorcea plouat spre casă. La un colț de stradă dădu ochi cu polițistul Björk.

— Ce naiba cauți tu pe stradă în miez de noapte? se miră acesta.

— Unchiule Björk, n-ai văzut un om trecînd pe aici? întrebă Kalle cu însuflețire.

— Un om? Nu, pe nimeni altul în afară de tine. Hai, șterge-o acasă, la culcare! Asta aș face-o și eu dacă aș putea.

Băiatul o apucă spre casă. Prin urmare, agentul Björk nu văzuse pe nimeni. Nu, știa el prea bine cîte văd polițiștii. O întreagă echipă de fotbal putea să le treacă pe sub nas fără ca să bage de seamă! Deși Kalle ar fi fost bucuros să facă o excepție pentru polițistul Björk. Nici vorbă, Björk era mai isteț decît alți polițiști. „Hai șterge-o

acasă, la culcare!" — chiar așa i-a spus. Ei bine, și asta este ceva! Singurul om cu ochii în patru se vedea poftit în mod public de către poliție să se ducă acasă și să se culce! Atunci să te mai miri că există atîtea crime neclarificate! Oricum, se părea că nu-i nimic altceva de făcut. Doar să se ducă acasă și să se culce. Și Kalle făcu întocmai.

A doua zi continuară repetițiile la *Circul Kalottan.*

— Nu s-a sculat unchiul Einar? se interesă Kalle, adresîndu-se Evei-Lotta.

— Nu știu, zise fata. Și te rog nici să nu mai întrebi despre asta. Sper să doarmă toată dimineața, așa ca Tusse să aibă răgaz să-și vină în fire.

Totuși, nu trecu mult și unchiul Einar își și făcu apariția. Ținea în mînă o pungă mare cu praline de ciocolată, pe care o aruncă îndată Evei-Lotta.

— Steaua circului nostru poate trebuie să mai prindă puteri.

Eva-Lotta ducea o luptă grea cu sine. Îi plăceau pralinele de ciocolată, desigur, dar loialitatea față de Tusse cerea să-i arunce înapoi punga, cu un laconic: „Nu, mulțumesc!" Tot cîntărea punga în mînă și acel răspuns laconic se lăsa așteptat. Ce-ar fi dacă ar gusta una și abia apoi i-ar arunca punga îndărăt? Și pe urmă să-i dea lui Tusse un peștișor? Nu, nu era o soluție prea bună.

Dar iată, șovăiala ei ținuse atîta timp, încît pierduse prilejul unui gest măreț. Unchiul Einar mergea în mîini, și ca să dai înapoi o pungă cu praline de ciocolată cuiva care se află în această poziție nu-i lucru ușor. Și Eva-Lotte păstră punga, pe deplin conștientă că asta însemnează un demers de împăcare din partea unchiului Einar. Se hotărî să-i dea lui Tusse doi peștișori, iar pe viitor să se poarte cu unchiul Einar politicos, dar rece.

— Mă pricep nițel, ce ziceți? vorbi unchiul Einar, cînd isprăvi cu mersul în mîini. N-aș putea să obțin și eu un angajament la *Circul Kalottan?*

— Nu, n-avem nevoie de oameni mari, hotărî

Anders, în calitate de director al circului.

— Nu găsești nici un pic de înțelegere, nicăieri, suspină unchiul Einar. Tu ce spui, Kalle, nu crezi că sînt tratat cu asprime?

Kalle însă nu-l auzea. Se holba ca fascinat la un anume obiect care căzuse din buzunarul unchiului Einar pe cînd acesta mergea în mîini. Șperaclul! Era acolo, în iarbă... Și-ar fi putut să-l ia... Dar se răzgîndi.

— Tratat cu asprime? Cum așa? făcu el. Și puse piciorul pe șperaclu.

— Vezi bine, doar eu n-am voie să iau parte la joaca voastră, se plînse unchiul Einar.

— Aș! exclamă cu dispreț Eva-Lotta.

Kalle era bucuros că toți ceilalți își întorc atenția de la el. Simțea șperaclul sub piciorul desculț. Acum ar fi trebuit să-l ridice de jos și să-i spună unchiului Einar:

— Unchiule, uite ce-ai pierdut!

Numai că nu se putea hotărî la asta. În schimb, luă speraclul și-l strecură neobservat la el în buzunar.

— Pe locuri! strigă directorul circului. Și Kalle sări într-o clipită pe balansoar.

Grea viață, viața artiștilor de circ! Exerciții, mereu exerciții! Soarele de iunie ardea și sudoarea curgea șiroaie de pe *Cei trei desperados — cea mai bună trupă de acrobați din Scandinavia.* Așa îi botezase Eva-Lotta, în afișele scrise cu litere de tipar, și care stăteau lipite peste tot pe pereții caselor din jur.

— Nu doresc „cei trei desperados" să mănînce cîte o chiflă?

Chipul vesel al maistrului brutar Lisander se ivi în fereastra brutăriei. Și le întinse o tavă cu chifle calde.

— Mulțumesc, spuse directorul circului. Poate mai tîrziu. Cîinele flămînd adulmecă vîntul mai bine.

— A fost cel mai greu lucru din viața mea! spuse Eva-Lotta. Punga cu ciocolată era goală de mult și după atîta gimnastică, ea avea senzația că n-a pus totuși nimic în gură.

— Da, cred că mi s-ar cuveni o mică pauză, mormăi Kalle, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte.

— Păi, dacă hotărîți singuri, degeaba mai sînt eu directorul circului!

Anders era furios:

— Sînteți niște „desperados" ca vai de lume, ce mai tura-vura! Desperați după chifle, așa ar trebui să scrie pe afișe.

— Trebuie să mănînci, altfel mori, cugetă cu glas tare Eva-Lotta, și fugi în bucătărie după cidru. Iar cînd, îndată după aceea, maistrul brutar scoase pe fereastră o pungă întreagă cu chifle calde, directorul circului suspină resemnat, deși în taină era bucuros de-a binelea. Anders bea și mînca mai abitir decît toți. Rareori se pomeneau chifle la el acasă, și erau atîția la care trebuiau să se

împartă. Firește, taică-său mai zicea din cînd în cînd: „Acum o să vedeți voi chifle", numai că atunci nu era vorba de chifle, ci de papară! Și cum Anders socotea că s-a înfruptat destul din tainul ăsta, se ținea cît mai departe de casă. Îi plăcea mai mult să stea la Kalle și la Eva-Lotta.

— Babacu' tău e bun ca pîinea caldă! spuse Anders, înfigîndu-și dinții într-o chiflă rumenă.

— N-are pereche pe lume! încuviință Eva-Lotta. E și hazliu pe deasupra. Și-i atît de ordonat, încît mama o să se-mbolnăvească — cel puțin așa spune ea. Calul lui de bătaie sînt cestile de cafea cu toarta spartă. Susține că mama, eu și Frida nu facem altceva decît să spargem toarta la cestile de cafea. Ieri s-a dus și a cumpărat două duzini de cești noi și, cînd a venit cu ele acasă, a luat un ciocan și le-a spart toarta la toate. „Așa sînteți scutite de grijă", a spus el, cînd le-a adus în bucătărie. Mama, să moară de rîs, și mai multe nu, încheie Eva-Lotta, luînd o altă chiflă. Lui papa nu-i place de unchiul Einar, adăugă ea.

— Dacă-i așa, poate că-i rupe și lui torțile... adică urechile, insinuă Anders, plin de speranțe.

— Cine știe! făcu Eva-Lotta. Papa zice că, într-adevăr, ține la unchiul Einar ca la o rudă ce este, dar decît să aibă pe toți verii, mătușile și verii verilor mamei trîndăvind în casă, mai degrabă ar sta într-o celulă, singur, într-o închisoare, la capătul lumii.

— Eu cred mai curînd că acolo e locul unchiului Einar, turui Kalle.

— Ha-ha-ha! pufni în rîs Anders. Ai descoperit pesemne că unchiul Einar l-a asasinat pe Sture, nu?

— Poți să rîzi cît vrei, mormăi Kalle. Știu eu ce știu!

Anders și Eva-Lotta făcură mare haz.

„Da, chiar așa, ce anume știu eu? se gîndea Kalle, ceva mai tîrziu, cînd repetițiile din ziua aceea luaseră sfîrșit. Nu știu absolut nimic, asta-i!"

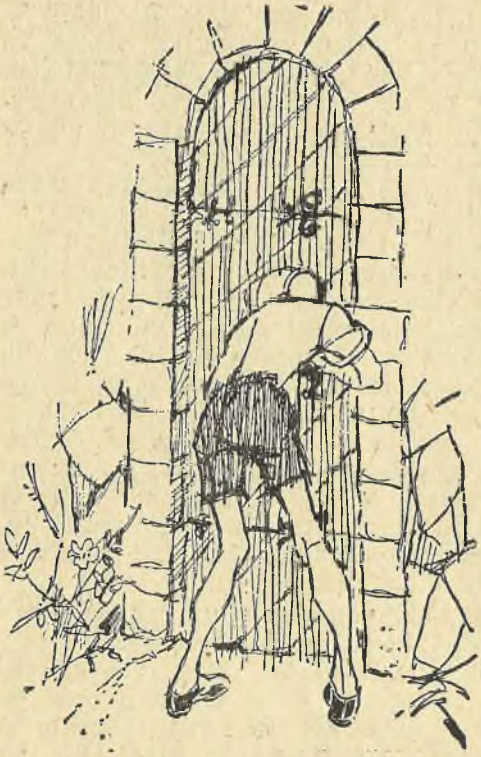

Se simțea tare descurajat. Deodată își aminti de șperaclu. Fremăta de încordare și de speranțe. Avea un șperaclu în buzunar și era musai să-l încerce într-un fel. O ușă încuiată — iată tot ce-i trebuia. De ce să nu încerce șperaclul chiar la ușa pe care o deschisese unchiul Einar ? Ușa de la subteranele castelului ! Fără să stea mult pe gînduri, o luă la goană pe străzi, temîndu-se toată vremea să nu întîlnească pe cineva care să-l însoțească. Ajunse sus pe platou și porni într-un suflet mai departe, pe cărarea șerpuită, iar cînd se opri în cele din urmă în fața ușii zăvorîte, simți nevoia să se odihnească un pic, ca să-și tragă răsuflarea. Mîna îi tremura cînd vîrî șperaclul în broască. Oare va izbuti ?

La început, nu se prea părea că are sorți de izbîndă. Dar, după ce încercă un timp, simți cum broasca cedează. Tii, că simplu mai era ! El, Kalle Blomkvist, a deschis o ușă cu șperaclul ! Ușa scîrțîi în balamale. Kalle șovăi o clipă. I se zbîrlea părul pe cap cînd se gîndea să intre singur în sub-

leranele întunecoase. Bineînțeles, venise acolo doar să încerce șperaclul, dar acum, cînd trecerea era liberă, ar fi fost cel mai mare nătărău dacă nu s-ar fi folosit de acest prilej și n-ar fi intrat. Coborî pe trepte, simțind o mare mulțumire la gîndul că este singurul băiat din tot orașul capabil de o asemenea ispravă. De bună seamă, trebuia să-și scrie numele pe perete încă o dată, nu? Dacă el, cu Anders și Eva-Lotta au să mai vină pe aici, atunci el o să le arate numele său scris pe zid în două locuri. Și asta înseamnă că a fost acolo în două rînduri.

Și deodată descoperi ceva. Pe zid nu se mai vedea scris nici un nume. Literele erau șterse cu niște linii groase de creion, încît nu se mai deslușea nimic.

— Ei, se-ngroașă gluma! își spuse Kalle cu glas tare. Oare vreun strigoi din timpurile apuse, căruia nu-i plac iscăliturile pe zid a venit și a șters toate numele noastre? Kalle se înfioră. Dar cum să-și închipuie un strigoi înarmat cu un creion? Se văzu nevoit să-și spună că așa ceva nu prea era cu putință. Totuși, cineva a făcut treaba asta! Cum de n-am priceput din prima clipă! șopti Kalle. Unchiul Einar! Da, el fără îndoială! Unchiul Einar a încercat doar să-i împiedice să-și scrie numele pe zid, prin urmare tot el, unchiul Einar, le-a șters cu creionul. Nu voia să știe nimeni că ei au fost acolo, în subterane — atîta lucru înțelegea și Kalle. Dar cînd a făcut asta? Neîndoios numele lor erau scrise deslușit pe zid în clipa cînd ei ieșiseră afară din subteranele castelului. Ah, că prost mai sînt! se mustră Kalle. Astă-noapte, firește! Astă-noapte coborîse unchiul Einar în subteranele castelului. Iată de ce și-a cumpărat și lanternă. Dar oare a venit într-adevăr pînă aici numai ca să șteargă două-trei nume scrise pe zid? Kalle parcă n-ar fi crezut așa ceva. Atunci ce-a căutat în magazia cu unelte? Un creion? Kalle rîse ironic. Cercetă în jurul său pentru a descoperi alte urme ale vizitei

unchiului Einar. Lumina se strecura cu zgîrcenie prin lucarne în subterană dar nu răzbătea în toate colțurile și ungherele. De altfel, Kalle nici nu prea era convins că unchiul Einar a stat în încăperea de lîngă scară, adică acolo unde ei, copiii, își scriseseră numele pe zid. Subterana era destul de mare. Galerii întunecoase se ramificau în toate direcțiile. Kalle nu avea nici o poftă să se aventureze mai departe, pe sub bolta cea sumbră. Și apoi, degeaba ar fi făcut-o, fiindcă nu avea nimic la el ca să-și lumineze calea.

Un lucru era sigur : unchiul Einar n-o să mai vadă șperaclul de la el ! Kalle era ferm hotărît. Firește, conștiința lui se împotrivea... îi spunea că nu trebuie să-l păstreze, dar el îi înăbuși repede glasul. La ce-i trebuia unchiului Einar un șperaclu ? Cine știe ce uși mai avea de gînd să deschidă ! În cazul cînd Kalle avea dreptate, socotindu-l pe unchiul Einar un individ dubios, atunci făcea mai curînd o faptă bună păstrînd șperaclul. Și în afară de asta, era mult mai ispititor să-l păstreze. Anders, Eva-Lotta și el ar putea să aibă cartierul general aici, în subterană, ei ar putea să cerceteze toate galeriile și — cine știe — să lămurească și rostul vizitei unchiului Einar.

— Asta ar dezlega tot misterul, își spuse Kalle hotărît.

Tocmai se pregătea să plece, cînd zări la piciorul scării un mic obiect alb. Se aplecă iute și-l ridică. Era o perlă — o perlă albă și scînteietoare.

Kalle şedea lungit pe spate sub părul din grădină. Voia să mediteze, şi cînd stătea aşa mintea îi lucra de minune.

— Firește, se poate ca perla să fi rămas acolo din zilele lui Gustav Vasa[1]; vreo curteancă neglijentă o fi coborît în pivniţă după o cană cu bere şi i-o fi căzut colierul de perle de la gît, reflecta maestrul detectiv Blomkvist. Dar oare este de crezut una ca asta? Cînd ai de lămurit o enigmă, continuă el, şi se întoarse pe o parte, ca să se uite în ochii ascultătorului său imaginar, trebuie să te bizui întotdeauna pe lucruri plauzibile. Şi — aici maestrul detectiv izbi cu pumnul în pămînt — plauzibil este că perla n-a rămas acolo din timpul lui Gustav Vasa, fiindcă, desigur, în acest caz ar fi trebuit ca nu eu, ci vreun alt băiat cu ochiul ager să o găsească. Şi apoi, dacă perla ar fi stat acolo atîta vreme, pînă alaltăieri, cînd noi am coborît în subterană, un tînăr pătrunzător ca mine ar fi trebuit să o descopere pe loc. Mai ales că eu am cercetat terenul cu destulă minuţiozitate. Da, da — şi Kalle dădu din mînă a împotrivire spre ascultătorul său imaginar, care îşi manifestă în chip vădit admiraţia — asta-i pură deprindere profesională, nimic altceva! Ce concluzie trebuie să tragem de aici? Cu cea mai mare probabilitate, acest aşa-zis unchi Einar a pierdut perla în cauză în timpul vizitei sale nocturne la ruinele castelului. N-am dreptate?

Ascultătorul său imaginar nu făcea, evident, nici o obiecţie, aşa că maestrul detectiv Blomkvist continuă:

---

[1] Gustav Vasa — rege al Suediei între anii 1523—1560. (n.r)

— Acum se pune întrebarea: A fost văzut unchiul Einar împodobit cu niscaiva coliere de perle? Umblă el oare sclipind de perle și bijuterii?

Maestrul detectiv lăsă mîna să-i cadă la pămînt, cu o bufnitură concludentă.

— Evident, nu! Prin urmare — și Kalle îl apucă pe imaginarul său ascultător de reverul hainei — dacă unchiul Einar hoinărește și împrăștie perle în jurul lui, atunci am dreptul să consider lucrul acesta drept o circumstanță extrem de gravă, nu?

Nu se auzi nici cea mai mică împotrivire.

— Totuși, continuă maestrul detectiv, eu nu sînt unul care să judece numai după indi-indicii. Cazul trebuie clarificat, și cutez să afirm că sînt omul cel mai nimerit pentru asta.

Aici, ascultătorul imaginar al lui Kalle izbucni într-un torent de aprecieri atît de măgulitoare privitor la capacitatea domnului Blomkvist de a lămuri orice mister, că pînă și domnul Blomkvist găsea că a cam întrecut măsura.

— Te rog, te rog, fără exagerări! glăsui el blajin. „Cel mai bun detectiv care a existat cîndva", asta este totuși prea mult. Nici chiar lordul Peter Wimsey nu-i atît de răsfățat.

Scoase carnetul de însemnări și, la rubrica *indicii deosebit de suspecte,* adăugă: „Face vizite nocturne la ruinele castelului. Pierde perle".

Reciti din nou toate datele strînse despre unchiul Einar și rămase foarte mulțumit. Acum nu-și mai dorea decît un singur lucru. Amprentele unchiului Einar! Încercase toată după-amiaza, își făcuse de lucru ceasuri în șir în jurul victimei, așezînd la vedere mica tușieră a tipografiei sale din litere de gumă, în chipul cel mai viclean, cu speranța că unchiul Einar o să pună mîna din greșeală întîi pe tușieră și apoi pe o hîrtie. Dar, lucru destul de ciudat, unchiul Einar nu căzuse în cursă.

— Vulpe bătrînă! scrîșni Kalle. Nu exista, desigur, nici un al mijloc să-și atingă scopul, decît să-l adoarmă cu cloroform și abia atunci să-i ia amprentele.

— Tu stai aici, tolănit, gogoman ce eşti, şi reprezentaţia trebuie să înceapă într-un sfert de ceas!

Anders se aplecă peste gard şi-l fulgera pe Kalle cu privirea, văzîndu-l cu cîtă încîntare trîndăveşte. Băiatul sări în picioare ca ars. Nu era uşor să fii şi detectiv, şi artist de circ. Se strecură prin deschizătura de gard şi o luă la goană alături de Anders.

— A venit ceva lume? întrebă el, gîfîind.

— Puhoi, spuse Anders. Toate locurile ocupate.

— Atunci sîntem aproape bogaţi, ai?

— Opt coroane şi cincizeci, preciză Anders. În loc să stai tolănit pe iarbă ca un paşă, mai bine o înlocuiai pe Eva-Lotta la vînzarea biletelor.

Ajunşi la brutărie se repeziră sus pe scară, în pod. Eva-Lotta se uita afară prin crăpătura dintre obloanele închise.

— Plin! îi vesti ea.

Kalle se apropie să arunce şi el o privire. Erau acolo toţi puştii din cartier şi o groază de străini. Pe prima bancă trona unchiul Einar. Alături de el stătea maistrul brutar, cu doamna Lisander; pe banca din spate, Kalle îi văzu pe papa şi pe maică-sa.

— Am trac, simt că mi se moaie genunchii, se plînse Eva-Lotta. Fiţi atenţi, să nu cad cumva în cap în timpul numărului vostru de acrobaţie. Nici calul nostru de la brutărie nu prea e în toane bune: că cel mai mult mă tem de numărul de călărie.

— Să nu ne faci de rîs, eu atîta îţi spun! se răţoi Anders la ea.

— Reprezentaţia poate să-nceapă, se auzi vocea nerăbdătoare a unchiului Einar.

— Asta o hotărîm noi, cel puţin aşa îmi închipui! făcu ţîfnos directorul circului către artiştii săi. Totuşi, îşi potrivi jobenul pe cap, mai bine-zis pălăria înaltă a maistrului brutar Lisander, deschise oblonul, apucă frînghia în mîini şi îşi dădu drumul în arenă. Eva-Lotta scoase un sunet ascuţit de trompetă şi publicul aplaudă cu bunăvoinţă. Între timp, Kalle se furişase pe scară şi adusese calul de la

brutărie, care aștepta legat de un pom. Sub privirile înveselite și mirate ale publicului, el dădu drumul calului în arenă, printre băncile pline de lume. Directorul circului își scoase jobenul, se înclină politicos și luă biciul rezemat de zidul brutăriei, din care plesni răsunător. Atît el cît și publicul se așteptau să-l vadă pornind în galop în jurul arenei, dar calul nu prea avea chef de așa ceva. Se uita cu ochii mari, prostește, la lumea adunată acolo. Directorul circului plesni încă o dată din bici și șopti pe deplin lămurit pentru oricine.

— Care va să zică așa, gloabă păcătoasă!

Atunci, calul aplecă botul și începu să pască liniștit niște fire de iarbă, care răsăreau din rumeguș. Sus, în podul brutăriei, se auzi un chicotit vesel. Era călăreața acrobată: ea tot aștepta să intre în arenă și nu-și mai putuse stăpîni rîsul. Pînă și publicul făcea haz — mai cu seamă unchiul Einar și mama Evei-Lotta. În clipa aceea interveni Kalle, băiatul de grajd. El luă calul de frîu și-l aduse cu binișorul pînă în dreptul oblonului. Eva-Lotta apucă frînghia în mîini și se pregăti pentru saltul cel mare. Dar atunci calul prinse brusc poftă de joacă. Făcu o săritură pentru care i s-ar fi cuvenit laude și unui cal de circ, iar cînd Eva-Lotta își dădu drumul pe frînghie în jos, ca să ajungă pe spinarea lui — ia calul de unde nu-i. Și fata rămase spînzurînd în aer și bălăbănind jalnic din picioare, pînă ce Anders și Kalle izbutiră cu multă greutate să aducă înapoi telegarul buclucaș. Eva-Lotta își dădu drumul în spinarea calului. Anders plesni din bici și animalul începu să tropăie greoi, așa cum era obișnuit, în jurul arenei. Eva-Lotta îl îmboldea cu călcîiele ei goale, ca să-l facă un pic mai focos, dar zadarnic.

— Gloaba dracului! șuieră ea, scoasă din fire.

Calul însă se arăta nesimțitor și la îndemnul vorbelor. Planul era ca el să gonească aprig în arenă, și astfel să ia ochii publicului, care să nu observe că acrobațiile executate de Eva-Lotta erau destul de simple. Acum însă de vreme ce fugarul

nu-şi aducea în mod cinstit contribuţia, întreg numărul părea niţel cam slab — şi nu mai era nimic de făcut.

— Şi cînd te gîndeşti că tot anul a ronţăit la ovăz! cugetă Eva-Lotta cu amărăciune.

Spre sfîrşit, furiosul director al circului plesni din bici drept sub botul calului şi acesta, speriat, se ridică pe picioarele dinapoi, ceea ce dădu un final nespus de dramatic numărului de călărie şi spori considerabil aprecierile publicului.

— Dacă dăm greş şi cu numărul de acrobaţie, bombănea Anders, ceva mai tîrziu, în podul brutăriei, atunci va trebui să dăm banii îndărăt. Un cal de circ care se apucă să pască, asta-i nemaipomenit! Nu mai lipseşte decît ca Eva-Lotta să înceapă să mănînce chifle în timpul numărului de acrobaţie!

Eva-Lotta însă nici gînd să mănînce chifle, şi *Cei trei desperados* obţinură un succes strălucit. Unchiul Einar rupse o creangă de liliac alb şi o oferi Evei-Lotta cu o adîncă plecăciune. Restul programului nu prea era la acelaşi nivel înalt, dar apariţia paiaţei stîrni ropote de aplauze, iar cîntecul Evei-Lotta, de asemenea. La drept vorbind, nu prea se obişnuieşte să se prezinte cîntece la circ, dar asta era necesar pentru a umple programul, şi Eva-Lotta însăşi scrisese cîntecul. În el era vorba mai mult despre unchiul Einar.

— Nu, nu, draga mamei, o mustră doamna Lisander după ce sfîrşi de cîntat. Nu se cuvine să fii atît de ironică faţă de oamenii mari.

— Ba faţă de unchiul Einar se cuvine, răspunse îndărătnică Eva-Lotta.

După ce isprăvi reprezentaţia, doamna Lisander îi pofti la cafea, în umbrar. Băcanul Blomkvist şi maistrul brutar Lisander obişnuiau adesea să stea seara, acolo în umbrar, şi să vorbească despre politică. Uneori, mai spuneau şi poveşti, şi atunci Eva-Lotta, Kalle şi Anders se aşezau în preajmă şi ascultau.

— Ia te uită, mi se pare că azi toate ceştile au toartă! se minună maistrul brutar. Să ştii că se

apropie sfîrșitul lumii. Ce s-a întîmplat cu tine, draga mea Mia? vorbi el, aruncînd o privire prietenoasă către soția sa. Ai avut azi atîta treabă, încît nu ți-a mai rămas vreme să ciocnești cestile de cafea?

Doamna Lisander rîse senin și o rugă pe doamna Blomkvist să se servească din crema de zahăr. Maistrul brutar își instală confortabil statura-i trupeșă într-un fotoliu de grădină și căută cercetător spre vărul soției sale.

— N-o să ți se urască tot plimbîndu-te așa, fără să faci nimic? îl întrebă el pe unchiul Einar.

— Nu mă plîng, răspunse acesta, pot să-mi duc zilele și fără să muncesc. Aș dori doar să dorm ceva mai bine.

— Atunci, ia un praf de somn de la mine, îl sfătui doamna Lisander. Mi-au mai rămas vreo cîteva din cele pe care mi le-a dat doctorul cînd mă durea brațul.

— Mă întreb dacă munca n-ar fi un leac mai bun decît praful de somn, spuse maistrul brutar. Ia scoală-te la patru dimineața și ajută-mă să scot pîinea neagră din cuptor: te încredințez că noaptea ai să dormi tun.

— Mulțumesc, prefer praful de somn, mărturisi unchiul Einar.

Maestrul detectiv, care stătea alături de mamă-sa, de cealaltă parte a mesei, cugetă pentru sine:

„Un mijloc foarte bun, atunci cînd vrei să dormi, e să te culci liniștit în patul tău. Dacă umbli noaptea pe coclauri, nu-i prea de mirare că nu poți să-nchizi ochii. În schimb dacă iei un praf de somn, o să dormi de-a-mpicioarelea, asta-i sigur."

Anders și Eva-Lotta isprăviseră de băut cafeaua. Stăteau amîndoi pe fîșia de iarbă din fața umbrarului și suflau în frunză, încîntați nevoie mare de sunetele înfiorătoare pe care izbuteau să le scoată. Kalle tocmai avea de gînd să li se alăture, știind că pe el nu-l întrece nimeni în treaba asta, dar

tocmai atunci îi veni ideea! O idee pe cît de strălucită, pe atît de ingenioasă, vrednică de un maestru detectiv.

Dădu din cap plin de convingere.

— Da, da, chiar așa!

Se ridică grăbit, smulse un fir de iarbă și suflă în el, scoțînd un țiuit ascuțit și triumfător ca de fanfară.

Firește, o atare întreprindere nu era lipsită de riscuri. Dar un detectiv trebuie să înfrunte și riscuri. Altminteri, mai bine își scotea din cap meseria de detectiv și se făcea negustor de cîrnați calzi, sau ceva asemănător. Kalle nu știa ce este frica. Se angajase însă într-un joc palpitant, teribil de palpitant. Își potrivi deșteptătorul să sune la ora două. La ora două era momentul cel mai potrivit. Oare în cît timp își făcea un somnifer efectul? Iată un lucru pe care Kalle nu-l știa sigur. Fără îndoială că la ora două noaptea unchiul Einar avea să doarmă ca un purceluș, Kalle nici nu-și închipuia altfel. Și atunci trebuia el să intre în scenă. Căci, dacă a dibuit în sfîrșit un personaj misterios, atunci era musai să aibă amprentele individului în cauză. Semnalmentele, semnele particulare și alte amănunte de felul ăsta erau lucruri destul de prețioase, dar, oricum, nimic nu putea să stea înaintea unor onorabile amprente digitale.

Înainte să se vîre în așternut, aruncă o ultimă privire spre fereastră. Perdelele albe fîlfîiau ușor de amîndouă părțile pervazului sub boarea serii. Acolo, în odaie se afla unchiul Einar. Poate că tocmai atunci lua somniferul și se pregătea de culcare. Kalle își frecă mîinile de încordare. N-are să-i fie greu de loc. De multe, foarte multe ori se folosiseră Eva-Lotta, Anders și el de scara de incendiu — ultima dată astă-primăvară, cînd aveau o ascunzătoare de hoți în pod la Eva-Lotta. Și dacă unchiul Einar putea să coboare din odaie pe scară, însemna că și el putea să se cațăre înăuntru.

— La ora două trebuie să acționez tot atît de sigur precum trăiesc!

Se cuibări în așternut și adormi numaidecît. Dormi un somn zbuciumat; visă că unchiul Einar îl fugărea în jurul grădinii brutarului. Kalle fugea cu groaza morții în suflet, dar unchiul îl ajunse în cele din urmă, îi puse mîna în ceafă și-i spuse:

— Tu nu știi că toți detectivii trebuie să aibă o tinichea legată de coadă, încît să se audă cînd vin?

— Eu n-am nici un fel de coadă, se apără Kalle, nefericit.

— Ei, palavre, te asigur că ai! Ce-i asta?

Și cînd se uită îndărăt, Kalle văzu că avea o coadă tot atît de respectabilă ca și Tusse, pisica.

— Așa! mormăi unchiul Einar. Și-i legă strîns tinicheaua de coadă. Kalle făcu vreo cîteva sărituri și tinicheaua zdrăngăni înspăimîntător. Se simțea atît de nefericit, încît mai-mai să plîngă. Ce-o să spună Anders și Eva-Lotta cînd el are să se apropie de ei zdrăngănind în halul ăsta? Niciodată n-o să mai poată să se joace cu ei. Desigur, nimeni nu îndrăgește tovărășia cuiva care face un asemenea tărăboi. De altfel, Anders și Eva-Lotta se și aflau de față. Și rîdeau de el.

— Așa pățesc detectivii, spuse Anders.

— E adevărat că toți detectivii trebuie să aibă cîte o tinichea legată de coadă? întrebă Kalle.

— Adevărul adevărat, întări Anders. Așa scrie la carte.

Eva-Lotta duse mîinile la urechi.

— Zît, de-aici, pisică, și nu mai zdrăngăni! se răsti ea.

Acum, tărăboiul era cumplit, Kalle nu avea încotro, trebuia s-o recunoască. Tinicheaua zornăia și zdrăngănea, ah, ce mai zdrăngănea... Kalle se trezi. Deșteptătorul — drace — zbîrnîia să-ți spargă urechile! Se repezi să-l oprească. Într-o clipă se trezi de-a binelea. Slavă domnului, nu avea nici o coadă! Erau multe lucruri pe lumea asta pentru

care se cuvenea să fie recunoscător. Dar acum repede, la lucru!

Se repezi la sertarul mesei de scris. Acolo ținea tușiera. O vîrî în buzunar. Îi trebuia și o foaie de hîrtie. Acum era gata.

Se furișă pe scară în jos, mai prevăzător ca niciodată, ferindu-se cu grijă să calce pe treptele pe care le știa că scîrțîie.

— Tiptil, tiptil, așa spune hoțul!

Se simțea cu adevărat în extaz. Își strecură trupul subțirel de băiețandru prin deschizătura gardului și iată-l în grădina brutarului. Cît de liniștit era totul! Și ce parfum răspîndeau tufele de liliac în floare! Și merii. Peste zi, totul era cu desăvîrșire altfel. Toate ferestrele stăteau cufundate în întuneric. Chiar și fereastra unchiului Einar!

Kalle tremura ca varga în clipa cînd puse piciorul pe scara de incendiu. Pentru prima dată simțea o ușoară teamă înfiripîndu-i-se în suflet. Merita oare o amprentă atîta zbucium? La drept vorbind, nici nu prea știa la ce-i va folosi această amprentă. Dar, chibzui el, unchiul Einar este un pungaș, fără îndoială, și la toți pungașii li se iau amprentele. Prin urmare, trebuie negreșit să iei amprenta unchiului Einar! „Pură deprindere profesională!" reflectă maestrul detectiv, făcîndu-și singur curaj, și începu să se cațăre pe scara de incendiu.

— Și dacă unchiul Einar stă cumva treaz în pat și-o să se zgîiască la mine cînd bag capul pe fereastră, ce spun atunci?

Mișcările lui Kalle deveniră cam șovăielnice.

— „Bună seara, unchiule Einar, ce frumoasă noapte! Am ieșit să fac doar o mică plimbare, în sus și-n jos pe scara de incendiu!" Nu, asta nu merge!

„Sper că somniferul pe care i l-a dat mătușa Mia e grozav de puternic!" se gîndi Kalle, încercînd să facă pe viteazul. Totuși, cînd se ridică deasupra pervazului, se îngrozi, ca și cînd ar fi

băgat capul într-o groapă cu șerpi. Odaia stătea cufundată în întuneric, dar nu chiar într-atît, încît să nu se poată orienta. Kalle semăna în acele clipe cu o nevăstuică sperioasă și plină de curiozitate, gata să dispară la cel dintîi semn de primejdie.

Iată, acolo era patul. Din direcția aceeà se auzea o respirație profundă. Slavă domnului, unchiul Einar dormea! Cu o încetineală exasperantă, Kalle se tîrî peste pervaz. Din cînd în cînd se oprea, ca să tragă cu urechea. Dar totul rămînea la fel de tăcut.

„Pesemne că i-a dat șoricioaică, dacă doarme atît de greu", se gîndi Kalle. Se lăsă pe burtă și se tîrî cu băgare de seamă spre omul său. Pură deprindere profesională!

Ce noroc! Mîna dreaptă a unchiului Einar atîrna moale peste marginea patului. Nu avea decît să o apuce binișor și pe urmă... Dar tocmai atunci unchiul Einar bolborosi ceva prin somn și își trecu mîna peste față.

— Bang, bang, bang! Kalle se întreba dacă nu cumva se află vreo mașină cu aburi ascunsă pe undeva în odaie. Nu, nu, îi bătea inima, gata parcă să-i spargă pieptul.

Unchiul Einar dormea mai departe. Acum, mîna i se odihnea pe cuvertură. Kalle deschise capacul tușierei și, cu multă băgare de seamă, ca și cînd s-ar fi atins de niște cărbuni aprinși, apucă degetul unchiului Einar și-l apăsă pe tușieră.

— A-puh! făcu unchiul Einar.

Acum mai rămăsese doar să scoată la iveală hîrtia. Oare unde naiba era? Hm, cam albastră poveste! Omul lui stătea acolo, cu degetul muiat în tuș, totul era ca și terminat, dar ia foaia de hîrtie dacă o găsești! Ba nu, o avea! Uite-o în buzunarul de la pantaloni. Apăsă cu mare atenție degetul unchiului Einar pe hîrtie. Totul era gata. Era în posesia amprentei, și n-ar fi fost mai mulțumit nici dacă ar fi avut un șoricel alb, ceea ce, în inima lui, Kalle își dorea mai mult ca orice.

Mai rămînea să se tîrască ușurel înapoi și să-și facă vînt peste pervaz. Lucru nespus de simplu, firește!

Da, totul s-ar fi petrecut așa cum socotise el, Kalle, dacă mătușa Mia n-ar fi îndrăgit atîta florile. În cealaltă jumătate a pervazului, unde fereastra nu era deschisă, se afla o mușcată mică într-un ghiveci. Kalle se ridică prevăzător în picioare și...

O clipă crezu că un cutremur de pămînt, sau cine știe ce altă neonorocire a pricinuit zgomotul acela îngrozitor. Și era numai un biet ghiveci de flori!

Rămase în picioare, lîngă fereastră, cu spatele spre unchiul Einar.

„Acuma am să mor, își zise el, și ăsta-i cel mai bun lucru!"

Cu fiecare fibră a ființei sale el auzea, simțea și înțelegea că unchiul Einar s-a trezit. Ce să te mai miri de asta, doar ghiveciul cu pricina stîrnise un tărăboi ca și cînd ar fi fost o întreagă florărie!

— Sus mîinile!

Era vocea unchiului Einar, și totuși nu era a lui. Suna — da, chiar așa — suna ca oțelul.

Întotdeauna e mai bine să privești pericolul în față. Kalle se întoarse și ochii îi căzură drept pe țeava unui revolver. Ah, în închipuire trăise această clipă de atîtea și atîtea ori, dar niciodată nu-și pierduse cîtuși de puțin stăpînirea de sine. Cu o lovitură neașteptată îl lua prin surprindere pe ticălosul care îl amenința și cu un „nu te grăbi atîta, scumpul meu domn", îi smulgea revolverul. În realitate, lucrurile stăteau cu totul altfel. Kalle fusese cuprins de frică de multe ori în viața lui. Îl cuprinsese frica atunci cînd cîinele contabilului de la bancă îl fugărise odată prin piață, apoi cînd căzuse într-o copcă, în apă, iarna trecută, dar niciodată, niciodată nu înghețase și nu simțea cum i se taie răsuflarea de spaimă ca în clipa aceea.

„Mamă, mamă!" scînci el în adîncul ființei sale.

— Vino mai aproape, porunci vocea de oțel.

Dar cum oare să facă un pas cînd în loc de picioare avea două macaroane fierte? Totuși, încercă să dea ascultare poruncii.

— Ei drăcie, tu ești, Kalle?

Sunetul acela metalic, ca de oțel, dispăruse din glasul unchiului Einar. Dar unchiul continuă tăios:

— Ce naiba cauți aici în toiul nopții? Răspunde!

„Ajută-mă, Dumnezeule!" se văicări Kalle în sinea lui. Ce să spun?"

În momente de mare primejdie, te fulgeră uneori o inspirație salvatoare. Kalle își aminti că în urmă cu cîțiva ani umbla în somn. Astfel colindase cam peste tot în multe nopți, pînă cînd maică-sa l-a dus la doctor, care i-a dat niște calmante.

— Ei, Kalle? își pierdu răbdarea unchiul Einar.

— Cum am ajuns aici? bîigui Kalle. Cum am ajuns aici? Nu cumva am început să umblu iar prin somn? Aa, îmi aduc aminte! Am visat despre mata, unchiule Einar (asta, bineînțeles e adevărat, gîndi Kalle), te rog să mă ierți dacă ți-am stricat somnul!

Unchiul Einar ascunsese revolverul sub pernă.

— Da-da, scumpul meu maestru detectiv, spuse el, bătîndu-l pe umăr. Îmi vine să cred că numai aiurelile tale de detectiv te fac să umbli brambura prin somn. Roagă pe mămica să-ți dea puțin brom înainte de culcare și-o să-ți facă bine, ai să vezi. Ei, acum cred că e timpul să pleci.

Unchiul Einar îl însoți pe scară și deschise ușa de la intrare. Kalle se înclină și în clipa următoare se strecură iute prin deschizătura din gard, de-ai fi zis că e un iepure care a mîncat o săpunează bună.

— Ia te uită ce mic sînt! șopti el. Se simțea ca un om salvat dintr-un naufragiu. Picioarele îi tremurau ca altceva. Se tîrî cu chiu cu vai pe scară și, cînd ajunse în cameră, căzu pe pat, abia trăgîndu-și răsuflarea.

— Ia te uită ce mic sînt, șopti el iarăși.

Rămase așa multă vreme.

Grea meserie, meseria de detectiv! Unii o cred pură deprindere profesională, dar nu-i de loc așa. Din cînd în cînd te vezi pus în fața unei guri căscate de revolver, da; pe legea mea! Kalle parcă își simțea picioarele cum și le simțea de obicei. Groaza cea paralizantă trecuse. Vîrî mîna în buzunarul de la pantaloni. Acolo se afla prețioasa bucată de hîrtie. Băiatul uită ca prin minune de orice spaimă. Era fericit. Luă foaia de hîrtie cu multă băgare de seamă și o puse în sertarul din stînga al mesei de scris. Mai avea acolo șperaclul, jurnalul cumpărat de la chioșc și perla. O mamă care își privește copilul n-ar fi avut mai multă duioșie în ochi decît Kalle, atunci cînd se uită în sertar. Încuie sertarul cu grijă și puse cheia în buzunar. Apoi scoase carnetul de însemnări și-l deschise la fila rezervată unchiului Einar. Era necesară o mică adnotare.

„Are revolver", scrise Kalle în carnet. „Doarme cu el sub pernă".

* * *

În acest timp al anului, familia Lisander lua masa de dimineață pe verandă. Tocmai începuseră să mănînce pilaful, cînd Anders și Kalle se iviră în apropiere, ca să o cheme pe Eva-Lotta. Kalle ardea de curiozitate să afle dacă unchiul Einar o să pomenească ceva despre vizita lui nocturnă. Dar unchiul mînca pilaf ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Ah, Einar, cît sînt de supărată, spuse doamna Lisander pe neașteptate. Aseară am uitat să-ți dau praful de somn!

— Pregătirile ţin de partea cea mai plăcută a oricărui lucru, constată Anders, îndată după premiera spectacolului de circ. Desigur, reprezentaţia în sine fusese destul de palpitantă şi amuzantă, dar nici vorbă, zilele premergătoare, pline de repetiţii şi pregătiri înfrigurate, îi stăruiau cu deosebire în minte. Fostul director de circ se plimba acum de colo-colo, fără să ştie prea bine de ce anume să se apuce. Kalle era cel care suferea cel mai puţin. Activitatea de detectiv îi umplea zilele, ba uneori chiar şi nopţile. Munca de supraveghere, care înainte vreme avusese mai mult un caracter general, se concentra acum în întregime asupra unchiului Einar. Anders şi Eva-Lotta spuneau adesea că ei abia aşteaptă ca unchiul Einar să plece, dar Kalle întrezărea acum cu groază ziua cînd singurul nelegiuit pe care îl dibuise o să-şi facă bagajele şi o să-l lase cu buzele umflate, fără nici un individ suspect, în jurul căruia gîndurile sale să se învîrtească în voie. Şi-ar fi fost nespus de supărător dacă unchiul Einar şi-ar fi luat tălpăşiţa mai înainte ca maestrul detectiv Kalle să descopere ce hram poartă. Că era un răufăcător, Kalle nu se îndoia nici o clipă. Desigur, toţi cei suspectaţi înainte vreme dovediseră încet-încet că erau oameni absolut cumsecade, sau în orice caz, Kalle nu putuse să-i prindă săvîrşind nici o nelegiuire, dar de astă dată era convins că nu dă greş.

— Posed atîtea indicii, încît este imposibil să mă înşel, spunea el, încercînd să se convingă singur, cînd în mod cu totul trecător era cuprins de îndoială.

Anders și Eva-Lotta nu se interesau însă cîtuși de puțin de lupta împotriva criminalității și se plictiseau de moarte. Numai că, spre marea lor fericire, se întîmplă ceva care-i scoase din amorțeală: Sixten, băiatul dirigintelui poștei, într-o zi, pe cînd Anders trecea pe Strada Mare, întovărășit de Eva-Lotta, strigă după Anders: „Cuceritorule!", și asta cu toate că între ceata lui Sixten și cea a lui Anders domnea stare de pace. De bună seamă că și Sixten se plictisea — iată de ce se hotărîse el să dezgroape securea de război.

Anders se opri în loc. Eva-Lotta se opri și ea.

— Ce-ai spus? se răți oi Anders.

— Cuceritorule! silabisi apăsat Sixten.

— Așa! făcu Anders. Mi s-a părut că n-am auzit bine. Îmi pare foarte rău, dar mă văd silit să te snopesc în bătaie tocmai pe zăpușeala asta.

— A, nu-i nimic, îl liniști Sixten. După aia o să-ți pun niți că gheață pe frunte. Dacă o să mai trăiești, bineînțeles!

— Ne întîlnim deseară la Prerie, spuse Anders. Acum, du-te acasă și pregătește-o pe maică-ta cu cît mai multă grijă.

Și se despărțiră. Anders cu Eva-Lotta se întoarseră acasă și-l puseră pe Kalle în stare de alarmă, plini de o nemăsurată însuflețire. Se anunța o bătălie grozavă, și fără îndoială că ea trebuia să le umple o mare parte din vacanța de vară.

Kalle era ocupat pînă peste cap cu unchiul Einar, pe care îl ținea sub observație prin spărtura gardului, în timp ce acesta se învîrtea de colo-colo prin grădină, ca un diavol. La drept vorbind, nu voia să-l tulbure nimeni. Dar vestea că Sixten a dezgropat securea de război nu putea să nu-i fie pe plac. Se așezară tustrei în umbrar la Eva-Lotta să chibzuiască lucrurile. Tocmai atunci pică și unchiul Einar.

— Nimeni nu vrea să se joace cu mine, se plînse el. Ce se petrece aici?

— Trebuie să ne batem, spuse laconic Eva-Lotta. Anders trebuie să se bată cu Sixten.

— Și cine-i Sixten?

— Unul dintre cei mai puternici vlăjgani din oraș, îl informă Kalle. Cred că Anders o s-o încasează.

— De asta sînt convins, conveni Anders vesel.

— Nu vrei să merg și eu să te ajut? propuse unchiul Einar.

Anders, Kalle și Eva-Lotta îl priviră lung. Oare se gîndea într-adevăr că ei ar putea să amestece un om în toată firea în războaiele lor? Și astfel să compromită totul?

— Ei, Anders, ce spui? stărui unchiul Einar. Vrei să merg și eu?

— Nu, rosti Anders, neplăcut impresionat de această propunere atît de absurdă. Nu, asta n-ar fi loial.

— Da, poate că ai dreptate, admise unchiul Einar, și păru un pic jignit. Deși ar fi oportun. Dar tu ești prea tînăr ca să înțelegi ce înseamnă aia oportun. Lucrul ăsta se învață cu încetul.

— Sper să nu învețe niciodată ceva atît de caraghios, interveni Eva-Lotta.

Unchiul Einar se răsuci brusc pe călcîie și plecă.

— Pe legea mea, murmură Eva-Lotta, cred că s-a supărat.

— Da, uneori pînă și oamenii mari sînt caraghioși, dar ăsta îi întrece pe toți, spuse Anders. Pe zi ce trece devine tot mai supărător.

„Uușurel, ușurel, se gîndi Kalle. Dacă ați ști voi!"

Preria era un islaz comunal, foarte întins, aflat la marginea orașului și năpădit de o bogată vegetație de tufe. Acolo stăpînea tineretul din oraș. Acolo se trăia viața căutătorilor de aur din Alaska, mușchetari bătăioși se înfruntau în dueluri sîngeroase, focuri de bivuac se aprindeau în Munții Stîncoși, se împușcau lei în junglele Africii, nobili cavaleri se avîntau pe falnicii lor fugari, gangsteri fioroși din Chicago ridicau pistoalele fără milă, totul fiind legat de filmul care rula la cinematogra-

ful din oraș. Bineînțeles că în timpul verii cinematograful era închis, dar cu toate astea tineretul nu era în pierdere. Se găseau o mulțime de certuri de rezolvat ; ba chiar și jocurile pașnice se puteau organiza cu folos la *Prerie*.

Într-acolo își îndreptară pașii Anders, Kalle și Eva-Lotta, într-o stare de încordată așteptare. Sixten cu ceata lui se și aflau la locul întîlnirii. Din ceata lui Sixten făceau parte Benka și Jonte.

— E aici unul care o să-ți vadă sîngele inimii ! răcni Sixten, și începu să învîrtească aprig pumnii.

— Care sînt secunzii tăi ? vorbi Anders, fără să se lase intimidat de o asemenea amenințare. Era mai mult o formalitate, fiindcă el știa prea bine cine sînt secunzii potrivnicului său.

— Jonte și Benka !

— Și ei sînt ai mei, spuse Anders, arătînd spre Kalle și Eva-Lotta.

— Ce armă preferi ? întrebă Sixten, absolut reglementar. Toți știau că nu aveau alte arme la îndemînă decît pumnii, dar respectarea regulilor de luptă făcea o bună impresie.

— Labele, rosti Anders cu desăvîrșire serios, așa cum era și de așteptat.

Apoi se încăierară. Cei patru martori stăteau la distanța reglementară și trăiau lupta cu atîta intensitate, încît sudoarea le curgea șiroaie pe față. Din cei doi luptători nu se mai vedea decît o învălmășeală de brațe, picioare și chici ciufulite. Sixten era mai puternic, dar Anders se dovedea iute și sprinten ca o veveriță. Chiar din primele clipe izbuti să trimită două directe în plin adversarului, dar asta avu darul să-l întărîte pe Sixten și să-i deschidă o poftă nemaipomenită de bătaie. Era cam albastră pentru Anders. Eva-Lotta își mușcă buzele. Kalle îi aruncă o privire pe furiș. Pentru ea ar fi dorit din adîncul sufletului să se fi aruncat el însuși în luptă. Din nefericire, Anders avusese norocul să fie numit cuceritor.

— Hai, Anders! strigă Eva-Lotta din toată inima.

Anders, care ajunsese şi el să se înfurie, se năpusti într-o înverşunată luptă corp la corp, silindu-l pe Sixten să bată în retragere. Potrivit regulilor statornicite între ei lupta nu putea să ţină mai mult de zece minute. Benka stătea cu ceasul în mînă, în vreme ce vitejii noştri, ştiind că fiece clipă era preţioasă, făceau tot ce le stătea în puteri ca să întoarcă izbînda în favoarea lor. Dar în curînd Benka strigă: „stop!", iar Sixten şi Anders, punînd la contribuţie toată stăpînirea de sine, dădură ascultare acestei porunci.

— Nedecis, spuse Benka.

Sixten şi Anders îşi întinseră mîna.

— Insulta a fost spălată, rosti Anders. Dar mîine de dimineaţă am de gînd să te insult eu, aşa că putem s-o luăm de la capăt.

Sixten dădu a încuviinţare din cap.

— Asta înseamnă război între *Trandafirul Alb* şi *Trandafirul Roşu.*

După o matură chibzuială, Sixten și Anders își botezaseră taberele cu nume din istoria Angliei.

— Da, proclamă Anders solemn, război între *Trandafirul Alb* și *Trandafirul Roșu*, și mii și mii de suflete vor purcede la moarte și în bezna morții.

Cuvintele acestea erau luate tot din istorie, și el își închipuia că sună deosebit de frumos, acum, la capătul luptei, în pîcla amurgului care se lăsa deasupra *Preriei.*

Cei din tabăra *Trandafirului Alb* — adică Anders, Kalle și Eva-Lotta dădură mîna cavalerește cu cei din tabăra *Trandafirului Roșu* — Sixten, Benka și Jonte, și astfel se despărțiră.

Lucrul cel mai deosebit era că, deși se socotea temeinic îndreptățit să strige „cuceritorule" după Anders, atunci cînd îl vedea pe stradă împreună cu Eva-Lotta, Sixten o acceptase pe fată fără nici o obiecție, socotind-o un adversar vrednic de respect și un reprezentant al *Trandafirului Alb.*

Cei trei din ceata *Trandafirului Alb* o porniră spre casă. Kalle mai cu seamă era foarte grăbit. Băiatul nu se simțea niciodată pe deplin liniștit dacă îl scăpa din ochi vreo clipă pe unchiul Einar.

„E întocmai ca și cînd ai avea de îngrijit un purcel", se gîndea Kalle.

Lui Anders îi curgea sînge din nas. Negreșit, Sixten îl amenințase că o să-i vadă sîngele inimii, dar lupta nu se dovedise chiar atît de primejdioasă pînă la urmă.

— Ai făcut un meci frumos de data asta, spuse Eva-Lotta cu admirație.

— Aiurea! făcu Anders cu modestie, și se uită la petele de sînge de pe cămașă. Hm, pesemne că o să aibă tărăboi acasă din pricina cămășii. Cel mai bun lucru era să treacă și prin asta, și cît mai curînd cu putință.

— Ne vedem mîine, spuse el, și o luă la picior.

Kalle și Eva-Lotta mergeau împreună. Deodată, băiatul își aduse aminte că mamă-sa îl rugase să-i cumpere un ziar de seară. Se grăbi să-și ia rămas

bun de la Eva-Lotta și apucă de unul singur spre chioșc.

— S-au vîndut toate ziarele de seară, îi spuse doamna de la chioșc. Încearcă la portarul hotelului!

Da, n-avea încotro, altceva nu era de făcut. Chiar în fața hotelului se întîlni cu Björk, polițistul, și simți un val de simpatie colegială față de el. Firește, el, Kalle, era detectiv particular, și detectivii particulari stau cu două trepte mai sus față de polițiștii de rînd, care, de cele mai multe ori, se dovedesc foarte stîngaci, chiar și în dezlegarea celei mai simple enigme; oricum, însă, Kalle simțea că între el și polițistul Björk exista ceva comun. Ei doi colaborau la lupta împotriva criminalității în societate. Kalle ar fi vrut grozav să ceară sfatul agentului Björk ba despre una, ba despre alta. Se înțelege, nu se mai punea în discuție faptul că maestrul Kalle, la vîrsta lui, era socotit drept un criminalist de vază, deși nu avea decît treisprezece ani. De cele mai multe ori reușise să treacă cu vederea acest lucru, și în activitatea-i de detectiv se prezenta întotdeauna sieși ca un bărbat matur, cu ochiul ager și pătrunzător, cu pipa atîrnîndu-i nepăsător în colțul gurii, un bărbat care se intitula „Domnul Blomkvist" și era tratat cu mare cinste de cetățenii onorabili ai societății, în timp ce, dimpotrivă, elementele criminale îl priveau cu cea mai mare groază. Dar tocmai acum se simțea doar de treisprezece ani și înclina să admită că polițistul Björk, desigur, avea o mare experiență, ceea ce lui îi lipsea.

— Salutare, îl întîmpină agentul Björk.

— Salutare, bătrîne, răspunse Kalle.

Polițistul aruncă o privire cercetătoare asupra unui automobil negru, care stătea parcat în fața hotelului.

— O mașină din Stockholm, făcu el.

Kalle se opri lîngă Björk cu mîinile la spate. Un timp tăcură amîndoi, duși pe gînduri, examinînd rarii trecători care treceau prin piață.

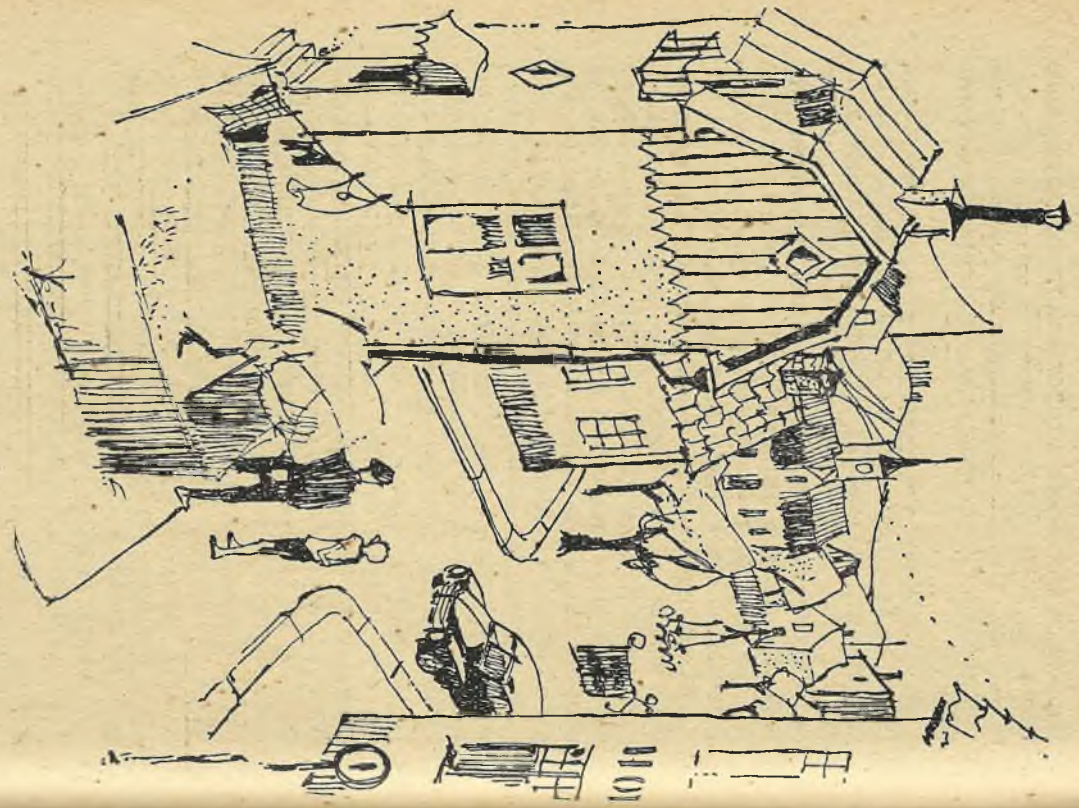

— Unchiule Björk, vorbi Kalle deodată, dacă ajungi să crezi despre cineva că este un pungaș, ce faci ?

— Îi dai una peste bot, zise vesel polițistul Björk.

— Hm, vreau să spun dacă a săvîrșit vreo crimă ? continuă Kalle.

— Atunci îl arestezi, se înțelege, precizează polițistul.

— Și dacă totul este numai o bănuială și nu poți dovedi nimic ? stărui Kalle.

— Îl filezi ca pe dracu' !

Polițistul Björk zîmbi cu toată fața.

— Care va să zică, buchisești în meseria mea, ai ? făcu el, prietenos.

„Eu, să buchisesc !? nici pomeneală de așa ceva !" se gîndi Kalle, indignat. Nimeni nu-l lua în serios.

— Ei, Kalle, datoria mă cheamă puțin pînă la gară. Între timp, mă bizui pe tine, ai grijă !

Și, zicînd acestea, Björk plecă.

„Să filezi" — așa i-a spus Björk. Dar cum să filezi un om care-și face veacul într-o grădină și se filează singur ! Unchiul Einar nu mai întreprinde absolut nimic. Doarme, stă, sau se învîrte prin grădina brutarului, ca o fiară în cușcă, și vrea neapărat ca Eva-Lotta, Kalle și Anders să-i țină de urît, să-l ajute să-și treacă timpul mai ușor. Chiar așa : să treacă timpul ! Asta nu prea seamănă a concediu, parcă unchiul Einar ar tot aștepta ceva.

„Numai că eu nu-s în stare să miros ce anume așteaptă", cugetă Kalle în sine sa, în timp ce urca treptele de la intrarea hotelului. Portarul avea treabă și Kalle trebui să aștepte puțin. În loja acestuia se aflau doi bărbați.

— Spuneți-mi, vă rog, aici, la hotel, locuiește un oarecare domn Brane ? întrebă unul dintre ei. Einar Brane...

Portarul dădu din cap în semn că nu.

— Sînteți sigur ?

— Da, de bună seamă.

Cei doi bărbați vorbiră ceva în șoaptă între ei.

— Și nici un anume Einar Lindeberg ? stărui necunoscutul care susținea conversația.

Kalle tresări. Einar Lindeberg, ăsta, doar era unchiul Einar ! E întotdeauna plăcut să poți da cuiva o lămurire, și Kalle tocmai avea de gînd să deschidă gura și să spună că Einar Lindeberg locuiește la maistrul brutar Lisander, dar în ultima clipă își mușcă limba, și scoase doar un nelămurit „hm".

„Cît pe ce să faci o gugumănie, scumpul meu Kalle ! se dojeni el cu blîndețe. Lasă, întîi să așteptăm, să vedem ce se întîmplă."

— Nu, n-avem pe nimeni nici cu acest nume, răspunse portarul cu hotărîre.

— Mda ! Desigur, dumneavoastră nu știți dacă cineva cu numele de Brane sau Lindeberg se află aici în oraș în ultima vreme. Vreau să zic, dacă stă undeva, în altă parte decît la hotel ?

Portarul clătină din nou a împotrivire din cap.

— *All right !* Atunci putem obține o cameră pentru două persoane ?

— Cu plăcere ! Camera numărul 34 sper să vă convină, spuse portarul. Va fi pregătită în zece minute. Cît timp vor sta domnii ?

— Depinde ! Cred că vreo două zile.

După aceea, portarul întinse registrul de călători pentru ca domnii să-și treacă numele. Iar Kalle cumpără un ziar de seară. Se simțea ciudat de înfierbîntat.

— Arde, nici vorbă că arde ! șopti el pentru sine. Era cu desăvîrșire de neînchipuit să plece de acolo mai înainte să aibă o imagine clară despre acei domni care întrebaseră despre unchiul Einar. Și, negreșit, știa bine că portarul ar rămîne mirat să-l vadă pe el, Kalle Blomkvist, în vestibulul hotelului, citind ziarul, dar asta era singura posibilitate. Se înfundă într-un fotoliu de piele, cu aerul unui angrosist aflat în călătorie de afaceri, nădăjduind din toată inima să nu vină portarul și să-l poftească afară. Din fericire, portarul trebui să

răspundă la telefon și nu avu răgaz să-l bage în seamă.

Kalle găuri ziarul cu degetul în două locuri în care timp se gîndea ce-o să spună maică-si de acest sacrilegiu vizibil săvîrșit asupra ziarului ei de seară. Apoi, începu să se întrebe cine puteau să fie cei doi bărbați ? Să fie detectivi ? Detectivii obișnuiesc adeseori să apară cîte doi ! asta cel puțin în film. Oare ce s-ar întîmpla dacă s-ar duce și-ar adresa unuia dintre ei : „Seara, scumpe colega !"

„Mare prostie, ca să nu spun idioțenie ! își răspunse Kalle singur. Nu trebuie niciodată s-o iei înaintea lucrurilor !"

Tii, ce noroc uneori pe capul omului ! Iată-i pe cei doi cum se apropie și se așază chiar în fața lui Kalle. Acum putea să stea acolo, în fotoliu, și să se zgîiască la ei prin ziar cît poftea !

— Semnalmentele, hotărî îndată maestrul detectiv. Pură deprindere profesională ! Mai întîi ăla... nu, ce grozăvie, trebuie să fie un blestem să arăți așa ! Kalle nu văzuse niciodată o mutră mai slută, încît cugetă împăcat că asociația pentru înfrumusețarea orașului ar fi desigur gata să plătească oricît, numai să știe că pocitania cu pricina și-a luat tălpășița de pe meleagurile lor. Greu de spus ce anume îl slutea atîta, fruntea îngustă, ochii prea apropiați, nasul bocciu sau gura schimonosită de un rînjet ciudat.

„Dacă nici ăsta nu-i bandit, atunci eu sînt arhanghelul Gavril în persoană !" își zise Kalle.

Celălalt nu avea nimic senzațional în înfățișare, dacă treceai cu vederea paloarea lui aproape bolnăvicioasă. Era un ins mic de statură, cu părul blond, cu ochii albaștri și privirile rătăcite.

Kalle îi scruta cu privirea atît de stăruitor, încît te prindea mirarea că nu-i ies ochii prin ziarul găurit. În același timp, era numai urechi. Cei doi discutau cu aprindere, dar, din nefericire, Kalle nu putea să înțeleagă prea multe. Pe neașteptate, cel palid spuse ceva mai ridicat :

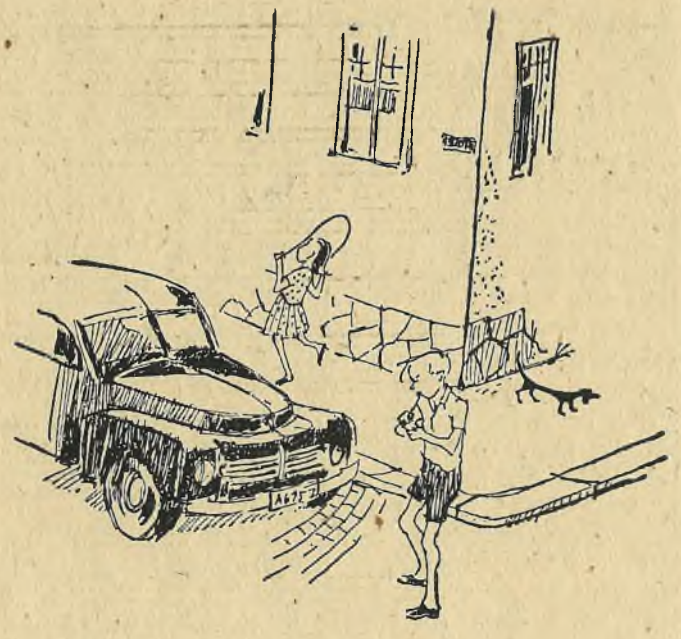

— Nu-i nici un cîntec în chestia asta! Trebuie să fie aici, în oraș. Am văzut cu ochii mei scrisoarea către Lola. Ștampila poștei se citea lămurit: Lillköping.

Scrisoarea Lolei!? Lola! Lola Hellberg, cine alta?

„Începe să se miște ceva în materia mea cenușie!" constată Kalle cu satisfacție. Doar el însuși dusese la poștă scrisoarea pentru Lola Hellberg, oricine era această onorabilă doamnă. Era și ea trecută la el în carnet.

Kalle ciuli urechile, încercînd să prindă cît mai mult din discuția celor doi, dar degeaba. Mai apoi apăru portarul și-i anunță că odaia este gata. Slutul și Palidul se ridicară îndată și plecară. Kalle se gîndea să facă și el la fel. Deodată văzu că loja portarului era goală. Afară de el nu se mai afla nimeni în holul hotelului. Fără să stea prea

mult pe gînduri, deschise registrul de călători. Slutul semnase întîi — asta-i sări în ochi numaidecît. *Tore Krok, Stockholm* — ăsta, el trebuie să fie! Atunci, cum îl cheamă pe Palid? *Ivar Redig, Stockholm.*

Kalle scoase carnetul de însemnări din buzunar și scrise cu mare grijă numele și semnalmentele acestor noi cunoștințe ale sale. Deschise apoi la fila rezervată unchiului Einar și adăugă următoarele: „Își mai zice, pesemne, și Brane uneori". După care, punînd ziarul sub braț, părăsi hotelul, fluierînd vesel un vals cunoscut.

Dar mai rămăsese ceva de făcut. Mașina! Trebuie că era a lor — mașini din Stockholm veneau doar foarte rar la ei în oraș. Căci, dacă ar fi venit cu trenul de 7, atunci și-ar fi luat cameră la hotel cu cîteva ceasuri mai înainte. Kalle își notă numărul mașinii și alte semne de recunoaștere ale acesteia. Pe urmă examină cauciucurile. Erau destul de uzate, afară de cel de la roata din dreapta, din spate, un cauciuc nou, marca „Gislaved". Și făcu o schiță după desenul de ștanță al acestui cauciuc.

— Pură deprindere profesională! murmură el, și își îndesă carnetul de însemnări în buzunarul de la pantaloni.

Războiul celor două roze izbucni a doua zi, așa cum se stabilise. Sixten găsi acasă, în cutia de scrisori o foaie de hîrtie plină cu cele mai groaznice insulte. „Anders Bengtsson, căpetenia *Trandafirului Alb*, ale cărui șireturi tu nici nu ești vrednic să le dezlegi, certifică exactitatea celor de mai sus", scria în încheiere. Sixten, scrîșnind amarnic din dinți, o zbughi afară, să-i caute pe Benka și Jonte. *Trandafirii Albi* se aflau gata de luptă, în grădina brutarului, și așteptau atacul *Trandafirilor Roșii*. Kalle stătea cocoțat în arțari, de unde putea să vadă strada pînă departe, spre vila dirigintelui poștei. Astfel se îngrijea și de supravegherea care îl interesa pe el personal, și de supravegherea *Trandafirilor Roșii*.

— La drept vorbind, eu n-am vreme să mă războiesc, îi spusese el lui Anders. Sînt ocupat.

— Ce-o mai fi, frate-meu ? făcu Anders. Vreo dramă criminală în curs, ca de obicei ? Plănuiește cumva Fredrik-Șchiopul să dea iama iar în banii bisericii ?

— Ia slăbește-mă, știi ! se supără Kalle. Înțelegea că este de prisos să încerce a cîștiga înțelegerea cuiva. Și se cățără supus în arțar, așa cum i se poruncise. „Să asculți orbește de comandant" — glăsuia regulamentul *Trandafirului Alb*.

Faptul că prietenul nostru Kalle primise însărcinarea de cercetaș, avea totuși avantajul că în timp ce spiona mișcările *Trandafirilor Roșii*, putea să-l supravegheze și pe unchiul Einar. Deocamdată, acesta stătea pe verandă și-i ajuta mătușii Mia să curețe niște căpșuni. Adică, rupse codița la vreo zece căpșuni, apoi se așeză pe balustradă, bălă-

bănindu-şi picioarele, şi se ciondăni un pic cu Eva-Lotta, cînd ea trecu pe acolo, alergînd spre statul major al *Trandafirului Alb,* care se afla în podul brutăriei ; încolo, avea aerul că se plictiseşte de moarte.

— Nu ţi se pare că timpul trece greu pentru tine ? auzi Kalle vocea mătuşii Mia. Cred că ar trebui să mai ieşi în oraş, să te plimbli, să te duci cu bicicleta la scăldat, ori să găseşti ceva de făcut. Afară de asta la hotel este dans în fiece seară, de ce să nu te duci pe acolo !

— Îţi mulţumesc pentru grija ce-mi porţi, dragă Mia, spuse unchiul Einar. Dar eu mă simt atît de bine aici, în grădină, încît nu-mi mai trebuie nimic. Aici pot cu adevărat să mă întremez şi să-mi refac nervii. Mă simt tare liniştit şi împăcat de cînd am venit la voi.

„Liniştit şi împăcat... ce mai braşoave toarnă ăsta !" se gîndi Kalle. „E cam la fel de împăcat ca şi un şarpe picat într-un muşuroi de furnici. Desigur, numai din pricină că-i plin de linişte şi pace nu poate să doarmă noaptea şi ţine un revolver sub pernă."

— Cît să fie de cînd mă aflu aici ? întrebă unchiul Einar. Zilele trec şi-aproape că nu poţi ţine socoteala.

— Uite, sîmbătă sînt paisprezece zile, îl lămuri mătuşa Mia.

— Ei, drăcia dracului, nu e mai mult ? Mi se pare că am venit de o lună. Da, da, curînd trebuie să mă gîndesc la plecare.

„Nu încă, zău aşa, nu încă ! se văită Kalle pentru sine sus în arţar. Mai întîi să aflu eu de ce stai aici, pitit ca un iepure într-un tufiş."

Kalle era atît de furat de convorbirea de pe verandă, încît uită cu desăvîrşire că era cercetaş în post, pentru *Roza Albă.* Se dezmetici auzind nişte şoapte în stradă, în faţa lui. Îi văzu pe Sixten, şi Benka, şi Jonte, care încercau să spioneze ce se

petrece în grădină, uitîndu-se prin gard. Ei habar n-aveau de Kalle, nici nu bănuiau că-i în arţar.

— Mama Evei-Lotta şi încă un fluieră-vînt stau în verandă, raportă Sixten. Asta înseamnă că nu-i chip să intrăm pe poarta mare. Facem o mişcare de învăluire, peste pod, şi-i luăm prin surprindere, din coastă. Ei stau la cartierul general, în podul brutăriei, nici vorbă!

Trandafirii Roşii dispărură din nou. Kalle coborî iute din pom şi o tuli spre brutărie, unde Anders şi Eva-Lotta îşi treceau timpul căţărîndu-se pe frînghia care rămăsese atîrnată acolo din zilele circului.

— Vin *Trandafirii Roşii!* strigă Kalle. Vin peste rîu, într-o clipită!

Puţin, atît cît curgea prin grădina brutarului, rîul nu era mai lat de doi metri. Eva-Lotta aşezase o scîndură peste apă, şi scîndura asta putea să fie folosită la nevoie ca „pod suspendat". O punte nu tocmai sigură, dar dacă alergai fără să te opreşti în loc, arareori se întîmpla să cazi în apă. Şi chiar dacă aveai ghinionul să o păţeşti, în cel mai rău caz ieşeai la mal cu pantalonii uzi, fiindcă apa era adîncă de vreo cîteva şchioape.

Trandafirii Albi se repeziră să aştearnă „podul suspendat" şi apoi se tupilară calm după nişte tufe de arin de pe mal. Nu trebuiră să aştepte prea mult. Cu o încîntare crescîndă, văzură *Trandafirii Roşii* cum apărură pe malul celălalt şi cum iscodeau să descopere duşmanul.

— A-ha-ha, podul este coborît! se bucură Sixten. Înainte! Victoria-i a noastră!

Şi se năpusti pe punte, urmat de Benka. Anders atîta aştepta. Se repezi ca un fulger şi, mai înainte ca Sixten să pună piciorul pe mal, zgîlţîi niţel scîndura. La drept vorbind, mai mult nici nu era nevoie.

— Aşa a păţit şi faraonul, cînd a vrut să treacă Marea Roşie! strigă Eva-Lotta, înveselită, lui Sixten, care căzuse în apă.

Apoi *Trandafirii Albi* o rupseră la fugă cît îi ţineau piciorele spre brutărie, în timp ce Sixten şi Benka, scoţînd urlete desperate de răzbunare, se tîrau cu chiu cu vai la mal. Anders, Kalle şi Eva-Lotta folosiră acest răgaz preţios ca să se baricadeze în podul brutăriei. Zăvorîră cu grijă uşa dinspre scară, traseră sus funia aninată de grindă şi se postară în deschizătura oblonului, aşteptîndu-şi duşmanul. Strigăte războinice le vesteau sosirea.

— Ei, te-ai udat bine! vorbi Kalle plin de milă de îndată ce Sixten i se arătă înaintea ochilor.

— Cam tot atîta cît te uzi tu după urechi cînd te speli, bombăni Sixten.

— Ieşiţi din bîrlog de bunăvoie, ori vreţi să vă afumăm? ţipă Jonte.

— Aa, poate aveţi bunătatea să vă căţăraţi aicea sus şi să ne luaţi, se răţoi Eva-Lotta. Vă supără dacă vă turnăm niţică smoală topită în cap?

De-a lungul anilor avuseseră loc multe lupte între taberele celor două roze, deşi o duşmănie anume nu exista între copii. Dimpotrivă, erau cei mai buni prieteni şi toate luptele dintre ei nu erau nimic altceva decît un prilej de joacă. Nu existau nici reguli anume despre felul cum trebuiau să se războiască. Aveau un singur ţel: să pricinuiască taberei duşmane cît mai multe necazuri cu putinţă, în care scop erau îngăduite aproape toate mijloacele, bineînţeles, fără să-i amestece în rosturile lor pe părinţi sau alte persoane dinafară. Să pună stăpînire pe cartierul general al duşmanului, să-l spioneze şi să-l atace prin surprindere, să ia ostatici, să arunce ameninţări din cele mai îngrozitoare şi să scrie scrisori care atingeau onoarea, să fure taberei potrivnice „documente secrete" şi să întocmească ei înşişi cît mai multe hîrtii secrete, astfel încît inamicul să găsească întotdeauna ceva de înşfăcat, să strecoare acte importante prin însăşi liniile duşmanului — toate acestea erau elemente principale în *Războiul Rozelor.*

Deocamdată, *Trandafirii Albi* erau conștienți de superioritatea lor nemăsurată.

— Dați-vă ceva mai la o parte, glăsui Anders politicos. Aș vrea să scuip !

Trandafirii Roșii se traseră bombănind după colțul clădirii și încercară zadarnic să deschidă ușa de la scară.

Dar gîndul victoriei îl făcu trufaș pe căpetenia *Trandafirilor Albi.*

— Transmiteți ălora că mi-am luat cinci minute concediu pentru nevoi firești, spuse el, și își dădu drumul jos pe funie. Socotea că are timp să ajungă pînă la căsuța cu o deschizătură în formă de inimă tăiată în ușă, fără ca dușmanul să prindă de veste că el a părăsit podul. Și nu dădu greș în socotelile lui. Se strecură înăuntru și înțepeni zdravăn zăvorul. Dar — ghinion — la întoarcere nu se gîndise. Sixten, aflat după colțul casei mirosi totul, și fața i se luminâ de bucurie. Cît ai clipi, se repezi pînă acolo și puse cîrligul pe dinafară. Răsuna un hohot de rîs triumfător și în același timp prevestitor de nenorocire, așa cum Kalle și Eva-Lotta nu mai auziseră de mult.

— Trebuie să ne eliberăm comandantul din această închisoare oribilă, hotărî Eva-Lotta.

Trandafirii Roșii țopăiau războinic, beți de bucurie.

— *Trandafirul Alb* și-a stabilit un nou cartier general, rînji Sixten. Un trandafir care de acum înainte o să miroasă mai plăcut ca oricînd.

— Rămîi aici și batjocorește-i și tu, șopti Eva-Lotta spre Kalle. Între timp, văd eu ce pot face.

Podul mai avea încă o scară, numai că aceasta din urmă nu dădea afară, ducea drept în brutărie. Eva-Lotta putea să iasă afară prin brutărie, fără să fie văzută de inamic. Fata se strecură prin brutărie, înhăță două prăjituri la iuțeală și dispăru pe ușa din celălalt capăt al clădirii. După multe ocoluri reuși să se cațăre pe gardul din spatele close-

tului, neobservată de *Trandafirii Roșii*. Se tîrî pe acoperișul povîrnit înarmată cu un băț lung. Anders auzi ceva deasupra capului și asta îi dădu o rază de speranță, în starea vrednică de milă în care se afla. Între timp, Kalle îi batjocorea de zor pe Sixten și tovarășii acestuia, în scopul de a le atrage atenția spre podul brutăriei. Veni o clipă nesfîrșită, palpitantă, cînd Eva-Lotta întinse bățul în jos ca să dea la o parte cîrligul. Dacă vreunul dintre *Trandafirii Roșii* ar fi întors capul, totul era pierdut. Kalle urmărea cu încordare fiece mișcare a Evei-Lotta și-i trebui o mare stăpînire de sine ca să continue cu batjocurile.

— Niște căței ai gloriei, plini de purici, ăștia-mi sînteți voi! izbucni el în clipa cînd încercarea Evei-Lotta fu încununată de succes. Anders simți că ușa cedează și se avîntă într-un sprint năvalnic, pe suta de metri ce-l despărțea de unul dintre ulmii cei bătrîni. Mulțumită unor ani îndelungați de antrenament se cățără la iuțeală pînă în vîrful copacului; iar cînd *Trandafirii Roșii*, cătrăniți de această evadare, se înghesuiră ca o haită de dulăi fioroși în jurul pomului, Anders îi amenință că oricine îndrăznește să se suie după el are să mănînce o papară de n-o să-l mai cunoască nici mama care l-a făcut. Deodată Sixten își aminti de Eva-Lotta. Fata tocmai căuta să se pună la adăpost. Curînd se dovedi însă că ea dobîndise libertatea căpeteniei lor cu prețul propriei sale libertăți. *Trandafirii Roșii* încercuiră closetul și Eva-Lotta le căzu plocon în mîini, atunci cînd se dădu jos de pe gard.

— Repede, la cartierul nostru general cu ea! porunci Sixten.

Eva-Lotta se apără ca o leoaică, dar pumnii cei zdraveni ai lui Jonte și Benka o siliră curînd la supunere. *Trandafirii Albi* se pregătiră să-i sară în ajutor: Kalle își dădu drumul jos pe funie, iar Anders făcu un salt primejdios din ulm.

În timp ce Jonte și Benka o înghionteau și o trăgeau pe Eva-Lotta spre rîu, Sixten îi ținea în loc pe urmăritori, așa că *Trandafirii Roșii* ajunseră la „șanțul întărit" dimpreună cu ostatica lor. Să o ducă peste „podul suspendat" pe Eva-Lotta care le opunea o împotrivire sălbatică, era cu neputință, firește. De aceea, Benka o îmbrînci fără multă vorbă în apă și el însuși cu Jonte săriră îndată după ea.

— Potolește-te, altfel sîntem siliți să te înecăm, se răsti Jonte!

Amenințarea asta o făcu însă pe Eva-Lotta să se împotrivească mai mult ca oricînd, și faptul că reuși să-i bage în două rînduri sub apă pe Benka

și pe Jonte o umplu de fericire. Bineînțeles că și ea ajunsese la fund o dată cu ei, dar asta nu-i umbrea cîtuși de puțin mulțumirea. Sus, pe povîrnișul dinspre rîu, lupta continua cu aceeași îndîrjire. Era atîta tărăboi, încît maistrul brutar Lisander găsi de cuviință să-și lase baltă aluatul, ca să vadă ce se petrece. Și coborî agale spre rîu, tocmai cînd fiică-sa scotea la iveală capul șiroind de apă, după o asemenea vizită la fund. Benka și Jonte dădură drumul fetei și aruncară o privire vinovată spre taică-său. Pînă și lupta de pe povîrniș încetă. Brutarul se uită gînditor la Eva-Lotta și rămase tăcut o bucată de vreme.

— Ce-i asta, draga tatii! glăsui el în cele din urmă. Tu știi să înoți și cîinește?

— Firește că știu, răspunse Eva-Lotta. Înot în toate felurile.

— Așa! Doar atîta am vrut să aflu, făcu brutarul, respectîndu-le joaca, și o porni înapoi spre brutărie.

Trandafirii Roșii își aveau cartierul general acasă la dirigintele poștei, în garaj. Deocamdată, garajul era gol și Sixten pusese stăpînire pe el. Acolo își ținea el undițele, mingea de fotbal, bicicleta, arcul cu săgeți și o tablă de tras la țintă, precum și toate hîrtiile secrete ale *Trandafirului Roșu*. Tot în garaj o închiseră și pe Eva-Lotta; fata era plină de noroi, dar Sixten îi oferi cavalerește să îmbrace costumul lui de antrenament.

— Noblețe față de cei învinși, iată deviza mea! spuse el.

— Păi eu nu-s învinsă! i-o întoarse Eva-Lotta. Curînd au să mă elibereze. Pînă atunci, hai să tragem la țintă.

Paznicii ostaticei nu aveau nimic împotrivă.

Anders și Kalle stăteau jos, pe malul rîului, și țineau sfat, mohorîți. Le era ciudă că n-au izbutit să pună mîna pe Sixten, astfel încît să poată face un schimb de prizonieri.

— Eu mă furişez pînă acolo, în recunoaştere, hotărî Anders. Tu te urci în arţar şi stai la pîndă, în caz că le trece prin gînd să se întoarcă. Apără cartierul general pînă la ultima suflare ! Dacă eşti copleşit ca număr, atunci arde mai întîi toate documentele secrete !

Strașnic punct de observaţie era arţarul ! Stătea acolo ca un prinţ, într-o crăcană bine ascunsă de frunziş, şi vedea toată partea din faţă a grădinii brutarului şi toată strada pînă la colţ, acolo unde ieşea în Strada Mare. Kalle se simţea într-adevăr înviorat de luptă, dar în acelaşi timp avea şi unele remuşcări. Anume, se simţea vinovat că şi-a nesocotit datoria faţă de societate. Dacă n-ar fi izbucnit războiul dintre cele două roze, ar fi stat de dimineaţă la post în faţa hotelului şi s-ar fi ţinut ca o umbră pe urmele celor doi domni care sosiseră ieri seară. Asta l-ar fi condus poate cu un pas mai aproape de dezlegarea enigmei.

Unchiul Einar se plimba de colo-colo prin grădină, sub ochii lui. Nu avea cum să-l vadă sus, în arţar, aşa că prietenul Kalle putea să-l supravegheze în voie. Fiecare mişcare a unchiului Einar trăda nerăbdare şi nemulţumire. Pe faţă îi stăruia o asemenea expresie de neastîmpăr şi de plictiseală, încît lui Kalle aproape că-i părea rău de el.

„Ar trebui să ne mai jucăm şi cu el, zău aşa !" se gîndi Kalle, cuprins dintr-o dată de milă.

Pe stradă nu se vedea ţipenie de om. Băiatu. se uită scrutător înspre vila dirigintelui poştei. Dintr-acolo putea să se aştepte la un atac. Nu se arăta însă nimeni din tabăra *Trandafirilor Roşii.* Întoarse ochii în partea opusă, spre Strada Mare. Dintr-acolo venea cineva. Era — mai-mai că nu-i venea să creadă — da, de bună seamă, ei erau! Cei doi cumetri de ieri seară, Krok şi Redig, sau cum i-o mai fi chemînd acum ! Kalle se încordă într-o clipă ca un arc de oţel. Cei doi se apropiau din ce în ce. Cînd treceau pe lîngă gardul gră-

dinii brutarului, îl zăriră pe unchiul Einar. Acesta îi zări și el pe ei.

„Cumplit lucru să vezi așa ceva!" gîndi Kalle în sinea lui. Sîngele pieri într-o clipită din obrazul unchiului Einar. Nici mort n-ar fi putut să fie mai palid. Pînă și un șoarece, care se pomenește prins fără de veste într-o capcană, n-ar fi fost atît de înspăimîntat, cum arăta unchiul Einar, încremenit acolo, în fața gardului.

Unul dintre cei doi începu să vorbească. Era individul cel mic și palid — Redig. Vocea lui suna nespus de mieros și de drăgăstos.

— Ia te uită, ăsta-i Einar! exclamă el. Scumpul nostru prieten, bătrînul Einar!

Kalle simți un fior prin șira spinării. Vocea aceea îl înfiora. Aparent, suna nespus de blînd, dar parcă ascundea ceva respingător și foarte primejdios.

— Nu prea te bucuri că ne vezi, bătrîne prieten, toarse vocea cea blîndă.

Unchiul Einar se prinse cu mîinile tremurînde de gard.

— Nicidecum, îngăimă el, mă bucur, firește. Numai că ați picat așa, din cer.

— Zău ? rînji Palidul. Vezi, ai uitat să ne lași adresa cînd te-ai cărat. Distrat, bineînțeles ! Din fericire i-ai trimis Lolei o scrisoare și ștampila poștei se deslușea destul de bine. În plus, Lola este o fată înțelegătoare. Dacă vorbești serios cu ea, nu-i dintre alea care să păstreze anumite secrete.

Unchiul Einar respira agitat. Se aplecă deasupra gardului, spre Palid.

— Ce-ai făcut cu Lola, tică... !

— Ușurel, ușurel ! i-o reteză vocea cea blîndă. Nu te înfierbînta ! Liniște, repaus și distracție — iată ce-i trebuie omului în timpul concediului. Fiindcă e vorba de o scurtă vacanță, nu-i așa ?

— Da, m-da ! îngînă unchiul Einar. Am venit aici ca să mă odihnesc un pic.

— Te-nțeleg ! Doar în ultima vreme ai muncit din greu, nu ?

Palidul singur ducea toată conversația. Cel pe care Kalle îl poreclise Slutul stătea tăcut și zîmbea într-una — dar nu era nici pe departe ceea ce băiatul numea un zîmbet prietenos.

„Dacă l-aș întîlni pe o stradă pustie, cred că aș îngheța de frică", se gîndea Kalle. Cu toate că, bineînțeles, se întreba dacă nu cumva ar fi fost și mai neplăcut să dea ochi cu Palidul — adică cu Ivar Redig.

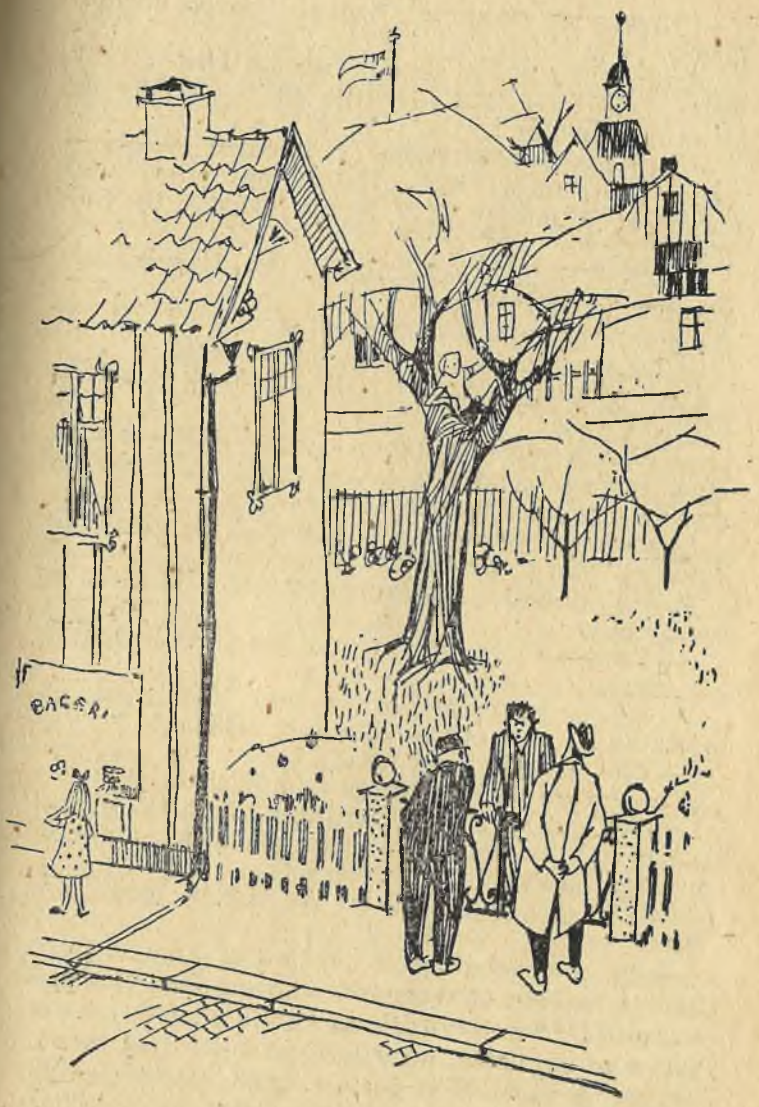

— Unde vrei să ajungi, Artur ? întrebă unchiul Einar.

„Artur ? Pre cît știu eu îl cheamă Ivar, cugetă Kalle. Dar escrocii și banditii au o mulțime de nume, bineînțeles."

— Știi foarte bine unde, i-o întoarse Palidul și vocea i se înăspri puțin. Hai cu noi într-o mică plimbare cu mașina, așa putem discuta în voie despre asta.

— N-am nimic de discutat cu voi, izbucni nestăpînit unchiul Einar.

Palidul făcu un pas mai aproape.

— Lasă mofturile, făcu el cu blîndețe.

Oare ce ținea în mînă ? Kalle trebui să se aplece puțin să vadă.

— Aha, se-ngroașă gluma ! șopti băiatul pentru sine. De astă dată era rîndul unchiului Einar să stea în fața unei țevi de revolver.

Ciudate obiceiuri au unii oameni ! Se plimbă la orice oră din zi cu un revolver la ei !

Palidul mîngîie drăgăstos metalul strălucitor și continuă :

— Cînd o să te gîndești mai bine, cred că o să ne urmezi...

— Nu, strigă unchiul Einar. Nu ! N-am nimic de discutat cu voi. Luați-o din loc, altfel... !

— Nu cumva chemi poliția ?

Cei doi de dincolo de gard pufniră în rîs.

— Ah, nu, micuțule Einar, nu-mi închipui să faci așa ceva ! Tu ești tot atît de grăbit ca și noi să amesteci poliția în afacerea asta.

Palidul rîse din nou, un rîs ciudat, înspăimîntător.

— Și cînd te gîndești ce bine ai aranjat totul, Einar ! Trebuie să recunosc, strașnic plan. O scurtă vacanță într-un loc unde nu te știe nimeni, pînă ce zarva se potolește. Mult mai isteț decît să încerci s-o ștergi numaidecît peste graniță. Deștept băiat ! Tăcu o clipă. Dar oricum, ai fost nițel cam prea isteț continuă el, și acum vocea nu-i mai era blîndă. Nu-i

bine niciodată să încerci să-ți tragi prietenii pe sfoară. Mulți au trebuit s-o sfîrșească în floarea vîrstei, din pricina asta. Nu-i drept să faci o treabă în trei și doar unul singur să umfle totul.

Palidul se aplecă peste gard și-l privi pe unchiul Einar cu atîta ură în ochi, încît Kalle simți cum îl trec toate năduşelile, acolo, sus, în copac.

— Cred că știi ce-aș avea chef să fac, bombăni el. Am chef să-ți trimit un glonț în burtă, cum te văd și mă vezi, manglitor laș ce ești!

Unchiul Einar părea că începe să-și recîștige stăpînirea de sine.

— Și la ce-ar folosi asta? prinse el glas. Ții cu orice chip să te întorci la zdup? Împușcă-mă, și în cinci minute poliția e aici. Ce cîștigi cu asta? Doar nu ți-o trece prin minte că port alea la mine. Hai, lasă jucăria aia — unchiul Einar arătă spre revolver — și să vorbim ca niște oameni cu judecată! Dacă sînteți băieți de treabă, poate că mă învoiesc să împărțim.

— Generozitatea ta depășește orice limită, făcu ironic Palidul. Care va să zică, așa te învoiești să împărțim! Ce păcat că ideea asta strălucită ți-a venit cam tîrziu! Mult prea tîrziu! Fiindcă, vezi tu, micuțule Einar, acum noi nu mai vrem să împărțim. Îți dăm un scurt răgaz de gîndire — să spunem, cu îngăduință, cinci minute — după care trebuie să ne predai toate vechiturile alea. Îmi place să sper, pentru binele tău, că înțelegi ce spun.

— Și dacă nu vreau? Nu le am aici și, dacă mă cureți, mi se pare că n-o să găsești pe nimeni care să te ajute să dai peste ele.

— Einar, bătrîne prieten, nu m-oi fi crezînd de ieri de alaltăieri pe lumea asta, ce naiba! Există mijloace să constrîngi pe cei neînțelegători — mijloace foarte bune într-adevăr. Știu la ce te gîndești acum. O știu de parcă m-aș uita în scăfîrlia ta asta putredă. Îți închipui că-ți mai merge să ne mai tragi pe sfoară! Că poți să ne ții în loc cu palavrele astea despre împărțeală și tu să ștergi

putina fără să te doară capul, să-ți scuturi praful natal de pe tălpi fără ca noi să prindem de veste și să te oprim pe loc? Află de la mine un lucru! O să te împiedicăm, și încă în așa fel, încît n-o să uiți niciodată! Tjommen și eu rămînem aici în oraș. Și-o să ne întîlnești destul de des, ai să vezi. De fiece dată cînd încerci să ieși dincolo de gardul acestei grădini, o să-ți întîlnești prietenii tăi vechi și dragi. Și odată și odată tot vom avea prilejul să vorbim nestingheriți, nu crezi?

„Ăsta, așa cum se scrie în cărți, era, desigur, un zîmbet care prevestea numai nenorociri", se gîndi Kalle, și cătă dus pe gînduri la fața Palidului. Se aplecă puțin, dornic să vadă mai bine și în mișcare rupse o crenguță. Unchiul Einar aruncă o privire în jur căutînd să-și dea seama de unde venea zgomotul, și Kalle îngheță de spaimă.

„Numai de nu m-ar zări! Numai de nu...! Fiindcă atunci aș fi un om mort, cu siguranță."

Înțelegea că în cazul cînd ar fi fost descoperit, s-ar fi aflat într-o situație extrem de primejdioasă. Era greu de crezut că un individ de soiul Palidului ar avea prea multă milă față de un martor întîmplător la convorbirea lor din ultimele zece minute. Din fericire, nici unul dintre cei trei nu-și bătu capul să cerceteze mai îndeaproape lucrurile. Kalle răsuflă ușurat. Inima abia îi venise la loc cînd deodată zări o fantomă, a cărei apariție îl umplu iarăși de spaimă. Jos, pe stradă se apropia cineva. O mogîldeață într-un costum roșu de sport, mult prea mare pentru ea. Era Eva-Lotta. Fata învîrtea în mînă o rochie udă și fluiera cîntecul ei preferat: *Era odată o fată, pe nume Josefina.*

«Numai de nu m-ar zări! se tînguia Kalle. Numai de nu...! Dacă strigă cumva: „Hei, Kalle", atunci s-a isprăvit cu totul!»

Eva-Lotta se apropia din ce în ce.

„O să mă vadă, asta-i limpede. Limpede ca lumina zilei. O să se uite în sus, spre punctul nostru de observație, și gata. Ah, ah, de ce oare m-am urcat aici?"

— Hei, unchiule Einar! strigă Eva-Lotta.

Unchiul Einar se arăta de obicei tare vesel cînd Eva-Lotta îi ieșea în cale. Numai că de astă dată păru de-a dreptul încîntat.

— Ce bine c-ai venit, micuță Eva-Lotta! exclamă el. Tocmai mă gîndeam să intru în casă, să văd dacă mama a pregătit prînzul. Hai să mergem împreună!

Și le făcu un semn cu mîna celor doi de după gard.

— La revedere, băieți, spuse el. Îmi pare rău, acum trebuie să plec.

— La revedere, scumpe Einar, mormăi Palidul. O să ne revedem noi, n-ai grijă.

Eva-Lotta îl privi întrebător.

— Nu-ți poftești prietenii în casă, la masă? se miră ea.

— Eh, știi, sînt grăbiți, n-au timp.

Și o luă îndată de mînă.

— Cu altă ocazie, micuță domnișoară, cuvîntă Slutul.

„Acum... acum e acum! își zise Kalle, în clipa cînd Eva-Lotta trebuia să treacă pe sub arțar. Ah, doamne!"

— *Era odată o fată, pe nume Josefina...!*

Cîntînd așa, Eva-Lotta aruncă din obișnuință o privire sus, în arțar, unde se afla locul de observație al *Trandafirului Alb*. Kalle se uită țintă în ochii ei albaștri și veseli.

Ani de-a rîndul trăiseră împreună războiul rozelor. Luaseră parte apoi la o mulțime de lupte între indieni și fețele palide și învățaseră două lucruri: să nu se lase luați prin surprindere și să-și țină gura la nevoie. În arțar se află unul din tabăra ei, dar acesta ține degetul la buze, prevenitor, și întrega-i înfățișare poruncește un singur lucru: „Tăcere!"

Eva-Lotta trecu mai departe cu unchiul Einar.

— *Singura ei zestre era mașina de cusut, mașina-șina-șina, mașina de cusut!*

— Ce crede domnul Blomkvist despre această discuție ciudată ?

Kalle stătea întins pe spate, sub păr, la el în grădină și ascultătorul său imaginar găsea de cuviință să-i ceară din nou părerea.

— Hm ! mormăi domnul Blomkvist. Mai întîi este limpede că în afacerea asta nu avem de-a face cu un singur răufăcător, ci dimpotrivă, cu trei. Și te avertizez, tinere (ascultătorul său imaginar era extrem de tînăr și de neexperimentat), te avertizez ! Multe au să se petreacă în viitorul apropiat. Cel mai înțelept lucru ar fi să stai pe-acasă seara. Se anunță o luptă pe viață și pe moarte, și cineva neobișnuit să aibă de-a face cu drojdia societății poate lesne să se aleagă cu nervii zdruncinați.

Desigur, în ce-l privește, domnul Blomkvist era atît de obișnuit să aibă de-a face cu drojdia societății, încît nervii săi nici vorbă că aveau să reziste Își scoase pipa din gură și continuă :

— Înțelegi, acești doi indivizi, Krok și Redig — da, firește, îmi închipui că nu mai e nevoie să-ți spun că astea nu-s numele lor adevărate — acești doi bandiți au să-i facă multe zile fripte unchiului Einar, hm, Einar Lindeberg, sau Brane, cum își zice uneori. Sincer vorbind, viața lui se află în primejdie !

— Și ce atitudine va lua domnul Blomkvist în această luptă ? întrebă plin de respect ascultătorul său imaginar.

— Atitudinea societății, tinere, atitudinea societății ! Ca de obicei ! Chiar dacă asta ar trebui să mă coste viața.

Maestrul detectiv schiță un zîmbet melancolic. Pentru binele societății se expusese de mii de ori la moarte, așa că prea puțin îi păsa dacă se expunea o dată mai mult.

Gîndurile-i își urmară calea.

— Totuși tare aș vrea să știu ce anume vor ei să obțină de la unchiul Einar ? murmură el ca pentru sine, și acum nu mai era domnul Blomkvist, ci numai Kalle, un Kalle micuț și foarte dezorientat, care găsea toată povestea asta destul de încîlcită.

Din senin, își aminti de ziar. Ziarul pe care unchiul Einar îl cumpărase îndată după sosire, cînd fuseseră cu toții în parcul cofetăriei. Se afla în siguranță, în sertarul din stînga al biroului. Numai că el nu-și dăduse osteneala să-l cerceteze mai îndeaproape.

— O greșeală de neiertat ! se mustră Kalle singur, și sări în picioare.

Își aminti că unchiul Einar se apucase să citească pe nerăsuflate pagina „Ultimele știri". Așa că acum se punea problema numai să descopere ce anume îl interesează atît de mult. „O nouă experiență cu bomba atomică" — greu de crezut că aici se afla cheia ! „Atac sălbatic asupra unui bătrîn" — ia să vedem, n-ar putea fi asta ? Nu, în ziar scria limpede că era vorba de doi tineri în vîrstă de 20 de ani, care au tăbărît asupra unui domn bătrîn pentru că acesta n-a vrut să le dea țigări. În afacerea asta, de bună seamă, unchiul Einar nu avea nici un amestec. „Mare furt de bijuterii în cartierul Östermalm". Kalle fluieră ușor și citi articolul cu sufletul la gură.

„Un mare furt de bijuterii s-a comis în noaptea spre sîmbătă pe strada Baner, la locuința unui cunoscut bancher stockholmez. În casă nu se afla nimeni în noaptea aceea, motiv pentru care hoții au putut opera absolut nestingheriți. Se crede că răufăcătorii și-au pregătit intrarea, deschizînd cu șperaclul ușa de la bucătărie. Bijuteriile, în valoare de aproximativ 100.000 de coroane, erau păstrate într-o casetă, care a fost scoasă din casă, proba-

bil între orele 2 și 4 noaptea. Caseta a fost găsită, spartă și golită de conținut, în cursul după amiezii de sîmbătă într-o pădure situată la trei mile nord de oraș. Brigada spargeri de pe lîngă poliția criminală, pusă în stare de alarmă în zorii zilei de sîmbătă, nu se află încă în posesia niciunui indiciu. Se crede că spargerea este opera a cel puțin două personaje și poate chiar mai multe; furtul este considerat drept unul dintre cele mai îndrăznețe din cîte s-au comis în țara noastră. Poliția criminală a înștiințat toate comisariatele din țară, instituind o pază specială în toate porturile și punctele de frontieră, întrucît se presupune că făptașii, spre a putea înstrăina bijuteriile, vor fi siliți să le treacă peste graniță. Printre obiectele furate menționăm o brățară extrem de prețioasă, de platină bătută cu briliante, numeroase inele cu briliante, o broșă cu patru diamante mari, încrustate în aur, un colier de perle orientale și un pandantiv antic de aur cu smaragde."

— Dobitocul de mine, mare dobitoc, de o mie de ori dobitoc! exclamă Kalle. Cum de nu mi-am dat seama! Lord Peter Wimsey și Hercule Poirot ar fi rezolvat problema de multă vreme! Pentru asta nu-i nevoie decît să știi să citești!

Și luă în mînă perla cea micuță. Dar cum știi dacă o perlă este orientală?

Îl fulgeră un gînd, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o măciucă în moalele capului. „Doar nu ți-o trece prin minte că port alea la mine", da, chiar așa a spus unchiul Einar. Nu, firește că nu! Și el, Kalle Blomkvist, știa unde se aflau toate alea, brățara, și briliantele, și smaragdele, și platina, și celelalte cum se mai numeau ele! În ruinele castelului, fără îndoială! Da, fără îndoială, în ruinele castelului! Unchiul Einar nu avea doar curajul să le țină la el în odaie. A trebuit să le ascundă într-un loc sigur. Și subterana castelului era locul cel mai nimerit, fiindcă acolo nu intra nimeni.

Capul lui Kalle vuia de gînduri. Trebuiau să se ducă în subterana castelului și să încerce să găsească toate acele lucruri de preț, mai înainte ca unchiul Einar să le ia de acolo. Ah, ah, apoi trebuia să-i fileze pe unchiul Einar și pe ceilalți doi, încît să-i poată prinde la momentul oportun ! Dar de unde timp pentru toate astea ? Și culmea, tocmai acum era în toi războiul celor două roze ! Nu, era cu neputință să ducă treaba la bun sfîrșit fără ajutoare ! Nici chiar lordul Peter Wimsey n-ar fi fost în stare să o scoată la capăt de unul singur. Nu avea încotro, se vedea nevoit să povestească totul lui Anders și Evei-Lotta, și să le ceară ajutorul. Firește, ei nu știau decît să-l ia peste picior pentru activitatea sa de detectiv, dar de astă dată era cu totul altceva.

Un glas lăuntric, sfios îi spunea lui Kalle că în cazul de față era mai bine să-și caute ajutoare la poliție, și Kalle își dădea seama că glasul acesta avea dreptate. Dar dacă s-ar duce acum la poliție și ar povesti totul, oare l-ar crede ? N-ar rîde de el, așa cum au oamenii mari obiceiul ? Kalle nu trăise decît experiențe triste, de-a lungul atîtor încercări mai vechi în meseria de detectiv. Nimeni nu voia să-l creadă în stare de vreo ispravă, și asta numai pentru că nu era decît un puști de treisprezece ani. Nu, mai trebuia să aștepte, pînă va strînge mai multe indicii.

Puse perla cu băgare de seamă în cutie. Iată, acolo are și amprenta digitală a unchiului Einar ! Cine știe cînd o să-i prindă bine ! Era mulțumit că s-a dovedit atît de prevăzător.

„Poliția nu se află încă în posesia nici unui indiciu", scria în ziar.

Nu, nu, așa se întîmplă întotdeauna ! Dar cîteva amprente pesemne că tot au reușit să ia la locul delictului ! Amprente digitale, da ! Dacă cineva a avut încurcături cu poliția, desigur că i se face cazier, și că acolo există și amprentele lui ; și atunci n-ai decît să le compari cu cele găsite la locul delic-

tului și totul s-a lămurit. Astfel, ești în măsură să spui dintr-o dată : „Această spargere a fost săvîrșită de Fredrik-Șchiopul !" Bineînțeles, numai dacă amprenta găsită coincide cu amprenta lui Fredrik. Dar se poate foarte bine ca amprentele individului care comite infracțiunea să nu existe în cazierele poliției, și atunci nu-i nici o scofală că el, Kalle, se găsește în posesia amprentei unchiului Einar.

Oricum Kalle se găsește aici, acasă, cu amprenta unchiului Einar întipărită pe o mică bucată de hîrtie — o amprentă foarte clară. Și încet-încet i se înfiripă un gînd în minte. Ar putea să-i ajute un pic la treabă pe polițiști, întrucît ei nu se află încă în posesia nici unui indiciu. Dacă la spargerea în cauză luase într-adevăr parte și unchiul Einar — firește, Kalle nu era absolut sigur de asta, dar indiciile conduceau tocmai în această direcție — atunci poliția stockholmeză s-ar arăta bucuroasă, nici vorbă, să aibă acea mică bucățică de hîrtie, cu amprenta unchiului Einar.

Kalle scoase o foaie de hîrtie și luă tocul în mînă. Apoi scrise :

„Poliției criminale, Stockholm".

Un timp roase capătul tocului între dinți. Trebuia să scrie în așa fel, încît cei de la poliție să

creadă că autorul scrisorii este un om matur. Altfel, de bună seamă c-ar arunca scrisoarea la coș, nătărăii ! Și Kalle se aplecă din nou asupra hîrtiei :

„După cum reiese din ziare, se pare că la Stockholm, pe strada Baner s-a comis o spargere. Avînd în vedere că probabil dumneavoastră ați descoperit unele amprente ale făptașilor, vă trimit alăturat încă una, cu speranța că ar putea coincide cu vreuna din cele aflate în posesia dumneavoastră. Lămuriri mai ample primiți fără nici o obligație de la

Karl Blomkvist
Detectiv particular,
Strada Mare 14, Lillköping.

Kalle stătu un pic la îndoială înainte să scrie cuvintele „detectiv particular". Dar apoi își zise că poliția din Stockholm n-o să dea niciodată ochii cu el, și că deci putea foarte bine să rămînă încredințată că scrisoarea vine de la domnul Blomkvist, detectiv particular, și nu de la Kalle, un puști de 13 ani.

— Așa ! făcu el, lipind plicul.

Și acum la drum, degrabă la Anders și la Eva-Lotta.

Anders și Eva-Lotta stăteau în podul brutăriei — cartierul general al *Trandafirului Alb*. Era un bîrlog tare plăcut. În afară de cartier general, podul cel vechi mai slujea drept depozit de mărfuri și loc pentru mobilele uzate. Se aflau acolo un birou alb, scos de curînd din odaia Evei-Lotta, niște scaune vechi, înghesuite prin colțuri, și o masă de sufragerie hodorogită și ponosită pe care se putea juca ping-pong în zilele ploioase. Dar Anders și Eva-Lotta nu aveau vreme acum de ping-pong. Erau ocupați amîndoi pînă peste cap cu întocmirea „hîrtiilor secrete". De îndată cum era gata una, Anders o așeza în caseta de tablă — averea cea mai de preț a *Trandafirului Alb*. Acolo păstrau memorii din războaiele precedente ale celor două roze, tratate de pace, hărți secrete, pietre cu semne ciudate și o sumedenie de alte lucruri, care, unui neștiutor, puteau să-i pară niște fleacuri, în schimb, în ochii celor din tabăra *Trandafirului Alb* conținutul casetei era un tezaur pentru care erau gata să-și verse sîngele, să-și dea și viața. Comandantul *Trandafirului Alb* purta cheia la el zi și noapte, atîrnată de o sfoară la gît.

— Pe unde-o fi umblînd Kalle? întrebă Anders, așezînd în cutie un document secret abia întocmit.

— Adineauri l-am văzut sus, în arțar, spuse Eva-Lotta.

În clipa aceea Kalle sosi în goană.

— Lăsați baltă astea, gîfîi el. Trebuie să încheiem pace numaidecît. În cazul cel mai rău, capitulăm fără condiții.

— Ce, ai căpiat? se răsti Anders. Doar abia am început.

— N-avem încotro ! Ne-așteaptă lucruri mult mai importante. Eva-Lotta, tu ții mult la unchiul Einar ?

— Dacă țiu la el, cum adică ? făcu Eva-Lotta nedumerită. De ce m-aș prăpădi de dragul lui ?

— Oricum, e vărul maică-ti.

— Eu una cred că nici mama nu ține la el, mărturisi Eva-Lotta. Atunci, înțelegi, nici mie n-are de ce să-mi placă din cale-afară. Dar de ce întrebi ?

— Dacă-i așa, n-o să-ți pară rău să afli că unchiul Einar este un pungaș, ia zi ?

— Alta — acum. Ascultă, Kalle, mai isprăvește, frate-meu, bombăni Anders. Fredrik-Șchiopul a șterpelit banii de la biserică, și nu unchiul Einar !

— Tacă-ți clanța ! Fă bine și citește ce scrie aici, înainte să-ți dai cu părerea, i-o reteză Kalle, și-i întinse ziarul.

Anders și Eva-Lotta citiră articolul „Mare furt de bijuterii în cartierul Östermalm".

— Ei, și acum o să aflați totul, îi vesti Kalle.

— Ascultă, mă, tu ești sănătos ? glăsui Anders compătimitor, și puse degetul murdar pe un alt articol : „O vacă furioasă provoacă panică". Nu crezi că și-aici e amestecat unchiul Einar ?

— Gura, m-auzi ! Eva-Lotta, i-ai văzut pe cei doi pungași care stăteau deunăzi lîngă gard și vorbeau cu unchiul Einar ! Ăia sînt complicii lui, iar unchiul Einar i-a tras pe sfoară într-un fel. Unul se numește Krok, altul Redig, și stau la hotel. Iar bijuteriile sînt ascunse în ruinele castelului.

Kalle turuia ca o moară stricată.

— În ruinele castelului ? Parcă spuneai că stau la hotel, îl întrerupse Anders.

— Krok și Redig, da ! Dar bijuteriile, nătărăule, aici e vorba de smaragde, platină, diamante. Să mă ia naiba cînd mă gîndesc că bijuterii de aproape o sută de mii de coroane zac ascunse acolo, în subterană !

— De unde știi tu ? întrebă Anders, extrem de neîncrezător. A spus asta unchiul Einar ?

— Un pic poți să deduci și singur, i-o întoarse Kalle. Cînd ai în față o afacere de criminalistică, trebuie să contezi întotdeauna pe probabilități.

Vorbea maestrul detectiv Blomkvist, care găsise de cuviință să intervină în discuție ; dar curînd dispăru, lăsîndu-l singur pe Kalle, și el gesticula de zor, îngrijorat că n-o să-i poată convinge pe cei doi prieteni ai săi. Asta îi luă o bună bucată de vreme. Dar pînă la urmă izbuti. După ce le povesti totul de-a fir-a-păr și le înfățișă observațiile sale, după ce le istorisi despre vizita nocturnă la unchiul Einar, despre găsirea perlei în subterana castelului și despre convorbirea pe care o ascultase de sus, din copac, pînă și Anders ajunse să-l privească altfel decît pînă atunci.

— Băiatul ăsta ajunge detectiv cînd s-o face mare, pe legea mea ! exclamă el cu admirație, și ochii începură să-i strălucească.

— Tii, ce zile pe capul nostru, strașnic ! Ce perspective ! Să ne așternem îndată pe treabă. N-avem vreme de pierdut cu războiul rozelor.

— Aha, care va să zică de asta îmi vine mie atît de greu să las, mormăi Eva-Lotta, borcanele cu dulceață în pace ! Am mîna lungă, ca și unchiul Einar. Așa se întîmplă cînd ești rudă cu un răufăcător. Trebuie să plece din casa noastră, numaidecît ! Ia gîndiți-vă, dacă ne șterpelește argintăria !

— Deocamdată caută să te liniștești, o povățui Kalle. De altfel, are el lucruri mai importante la care să se gîndească, decît argintăria voastră, ascultă-mă pe mine. Se află într-o încurcătură îngrozitoare, fiindcă Krok și Redig o să-l păzească ca pe ochii din cap.

— Din pricina asta s-a dus să se culce azi după prînz. Spunea că nu se simte bine.

— Fii sigură că așa și este, o încredință Anders. Acum, întîi și-ntîi, noi trebuie să încheiem pace cu *Trandafirii Roșii*. Tu, Eva-Lotta, ridică steagul alb și du-te la ei de lămurește lucrurile. Firește, ăia au să creadă că am căpiat de-a binelea.

Eva-Lotta supusă, legă o batistă albă de capătul unui băț și o porni spre garajul lui Sixten, unde solia ei vestind capitularea fără condiții fu primită, deopotrivă, și cu uimire și dezamăgire.

— V-ați ieșit din minți? se înfurie Sixten. Și asta acum, cînd abia am început să ne războim ca lumea?

— Ne predăm fără condiții, rosti Eva-Lotta. Ați învins. În schimb curînd vă insultăm din nou și atunci vedeți voi ce mai radiograme!

Sixten întocmi cam în silă un tratat de pace cuprinzînd condiții extrem de grele pentru *Trandafirii Albi*, precum că ei, la primirea banilor de buzunar pe o săptămînă, se obligau să renunțe la jumătate din sumă, spre a se cumpăra caramele asortate pentru *Trandafirii Roșii*. Întîlnind pe stradă pe vreunul din tabăra *Trandafirilor Roșii*, *Trandafirii Albi* trebuiau să facă în continuare trei plecăciuni adînci și să spună: „Știu că nu sînt vrednic să calc pe același pămînt ca tine, o, înălțimea ta!"

Eva-Lotta semnă tratatul din partea *Trandafirului Alb*, strînse solemn mîna căpeteniei taberei potrivnice și porni într-un suflet înapoi, spre podul brutăriei. Intră ca o vijelie pe portiță, în grădină, totuși asta nu o împiedicase să vadă pe unul dintre „prietenii" unchiului Einar, care stătea pe trotuar, peste drum.

— Serviciul de pază este în plină acțiune, raportă ea lui Anders și Kalle.

— După cum se vede, se anunță un război mult mai greu decît războiul rozelor, rosti Anders cu mulțumire. Kalle, tu ce crezi că trebuie să facem acum?

Deși de obicei căpetenia lor era Anders, își dădea seama că, de astă dată, în această împrejurare deosebită trebuiau să asculte de Kalle.

— În primul rînd să găsim bijuteriile! Să mergem la castel. Dar unul dintre noi trebuie neapărat să rămînă acasă, să-l supravegheze pe unchiul Einar și pe ceilalți doi.

Kalle și Anders se uitară cu înțeles la Eva-Lotta.

— Nici în ruptul capului ! spuse fata cu hotărîre. Vreau să merg și eu să caut bijuteriile. Și-apoi unchiul Einar zace în pat, bolnav, așa că n-o să se întîmple nimic în lipsa noastră.

— Luăm o cutie de chibrituri și o așezăm binișor lipită de ușa lui, propuse Kalle. Dacă rămîne pe loc pînă ne întoarcem înseamnă că n-a ieșit din odaie.

— „Cu sapa și hîrletul, voioși la cîmp pornim", cînta Anders cînd, puțin mai tîrziu, zoreau tustrei pe cărăruia ce ducea spre ruinele castelului.

— Dacă ne iese cineva în cale, spunem că am plecat după rîme, hotărî Kalle, prevăzător.

Nu întîlniră însă pe nimeni, iar ruinele stăteau acolo singuratice ca întotdeauna. Nici un zgomot nu tulbura liniștea din preajmă, afară doar de bîzîitul bondarilor.

Anders se opri pe neașteptate în loc.

— Cum naiba intrăm noi în subterană ? Tu, Kalle, ziceai că acolo se află bijuteriile. Tu cum ai intrat atunci cînd ai găsit perla ?

Aceasta fu o clipă mare pentru Kalle.

— Eh, așa cum se intră de obicei cînd o ușă e încuiată, vorbi el cu un aer superior, și scoase la iveală speraclul din buzunar.

Anders îl admira mai mult decît voia să recunoască.

— Ei drăcia dracului, mormăi el, și Kalle luă asta drept o mare măgulire.

Ușa se roti în balamale. Trecerea era liberă. Și Kalle, Anders și Eva-Lotta dădură buzna pe scară, ca o haită de cîini de vînătoare.

După ce săpară vreo două ceasuri, Anders lăsă hîrletul din mînă.

— Hm, toată subterana aduce acum cu un cîmp de semănat cartofi. Dar n-am văzut nicăieri atîta lipsă de diamante ca aici. Cum se face asta !

— Cred că nu te aștepți să le găsim în doi timpi și trei mișcări, i-o reteză Kalle, deși se simțea el însuși descurajat. Săpaseră fiecare palmă de pămînt

în marea sală de sub scară a subteranei. Aici se afla pivnița propriu-zisă. Dar de acolo se ramificau ganguri lungi, întunecoase, în parte surpate, care duceau undeva înăuntru, la cripte, bolți și temnițe. Gangurile acestea nu te prea ademeneau să pătrunzi în ele, dar, desigur, era de bănuit că unchiul Einar , din pură prevedere, îngropase comoara undeva mai departe. Puteau să caute acolo și un an întreg. În plus, poate că unchiul Einar îngropase comoara chiar în ruinele castelului. O umbră de îndoială se înfiripă în sufletul lui Kalle.

— În ce loc ai găsit perla ? întrebă Eva-Lotta.

— Acolo jos, lîngă scară, spuse Kalle. Dar acolo am săpat peste tot.

Eva-Lotta se așează gînditoare pe treapta de jos a scării. Lespedea de piatră nu era fixată în pămînt, asta era vădit, fiindcă se clătina puțin. Fata sări deodată în picioare.

— Nici nu ți-ar trece prin minte... începu ea, și apucă înfrigurată cu mîinile de marginea lespedei. E desfăcută, mă auziți voi !

Două perechi de mîini îi veniră îndată în ajutor. Împinseră lespedea într-o parte ; o puzderie de greieri ieșiră la iveală, zbughind-o care încotro.

— Sapă aici ! izbucni Kalle înflăcărat către Anders. Anders apucă hîrletul și-l înfipse cu putere în pămînt în locul unde stătuse lespedea. Ceva opune rezistență.

— O piatră, firește, zise Anders, și-l cuprinse un tremur ușor, atunci cînd bîjbîi cu mîna în pămîntul răscolit.

Dar nu era o piatră. Anders pipăi cu mîinile pline de pămînt în jurul acelui obiect : era o casetă de tablă. O scoase afară. Exact caseta în care *Trandafirul Alb* își păstra lucrurile și documentele de preț.

Într-un tîrziu, Kalle rupse tăcerea.

— Acum mă dumiresc ! spuse el. Ne-a șterpelit caseta, pungașul !

Anders clătină din cap a împotrivire.

— Nu, asta nu-i caseta noastră. Pe-a noastră am încuiat-o eu cu mîna mea acum două ceasuri.

— Grozav mai seamănă, murmură Eva-Lotta.

— Atunci, trebuie s-o fi cumpărat de la magazin, o dată cu lanterna, lămuri Kalle lucrurile. Ăia au casete dintr-astea.

— Da, tot de acolo am cumpărat-o și noi pe a noastră, le aminti Eva-Lotta.

— Deschide-o pînă nu mi se face rău, porunci Kalle.

Anders cercetă caseta. Era încuiată.

— Oare la casetele astea merge aceeași cheie? Și scoase la iveală cheița care îi atîrna la gît.

— Aa! exclamă Eva-Lotta. Aaa!

Kalle gîfîi din greu, ca după o goană îndelungată. Anders vîrî cheia în broască, apoi o răsuci încetișor. Se potrivea întocmai.

— Aa! repetă Eva-Lotta. Iar cînd Anders ridică capacul: Tii, ce minunăție! E la fel ca în *O mie și una de nopți*, zău așa!

— Mda, ai dreptate — numai smaragde și platină, întări Kalle cu venerație.

Tot ce scria în ziar era acolo, în casetă: broșe, inele, brățări, un colier de perle desfăcut, și perlele acestea semănau ca două picături de apă cu cea găsită de Kalle.

— O sută de mii de coroane! șopti Anders. O grozăvie!

Eva-Lotta lăsă bijuteriile să-i lunece printre degete. Luă o brățară și și-o petrecu pe mînă, apoi își prinse o broșă cu diamante pe rochia ei albastră de bumbac. Își puse cîte un inel pe fiecare deget de la mîini și astfel împodobită se duse de se așeză sub ferăstruica prin care razele soarelui străbăteau înăuntru. Un nimb de străluciri și scînteieri o înconjurau.

— Ah, ce minunat! Nu semăn cu regina din Saba, ce ziceți? Ori cel puțin cu aceea care avea doar un ineluș singur-singurel!

— Da, așa-s femeile, cugetă Anders cu glas tare.

— N-avem timp de fleacuri, mormăi Kalle. Trebuie să ne grăbim. Gîndiţi-vă că unchiului Einar îi vine pe neaşteptate ideea să se strecoare încoace şi să dezgroape caseta ! Gîndiţi-vă că vine tocmai acum ! Ar fi tot atît de neplăcut ca şi cînd ai da ochi cu un tigru din Bengal, nu ?

— Mie unuia mi-ar conveni să dau ochi cu tigrul mai degrabă, mărturisi Anders. Numai că unchiul Einar nu îndrăzneşte să iasă din casă, ştii prea bine. Doar Krok şi Redig ce păzesc, stau şi-l pîndesc.

— În orice caz, hotărî Kalle, trebuie să ne repezim îndată la poliţie.

— La poliţie ! făcu Anders, şi în vocea lui se citea cea mai adîncă nemulţumire. Cred că n-oi fi vrînd să amestecăm poliţia aici, tocmai acum, cînd povestea începe să fie mai interesantă.

— Ăsta nu-i războiul celor două roze, rosti Kalle cu seriozitate. Să mergem neîntîrziat la poliție. Hoții trebuie arestați, înțelege.

Anders se scărpină după ureche.

— N-ar fi bine să-i atragem într-o cursă și după aceea să le spunem ălora de la poliție : „Poftiți, vă dăm plocon trei tîlhari de prima clasă, pe care i-am prins noi !"

Kalle clătină din cap cu îngăduință. Eh, maestrul detectiv Blomkvist făcuse inofensivi duzini întregi de criminali feroci, de atîtea ori, cu mîinile lui ! Dar maestrul detectiv Blomkvist era unul, iar Kalle altul. Și Kalle se dovedea un băiat practic și înțelept.

— Fie, atunci facem așa cum vrei tu.

Anders, împotriva voinței sale, se închină în fața experienței lui Kalle în domeniul criminalisticii.

— În cazul ăsta, interveni Eva-Lotta, să vorbim cu Björk. Numai el trebuie să ne ajute. Cine știe, poate că-l avansează agent-șef.

Anders se uită lung la isprava atîtor ceasuri de săpat.

— Acum ce facem ? Semănăm cartofi, sau netezim pămîntul ?

Kalle găsi că era mai înțelept să netezească pămîntul, ascunzînd astfel urmele vizitei lor în subterană.

— Numai grăbește-te, îl zori el. Nu prea mă simt în apele mele cînd stau pe loc, ținînd în mînă o casetă care valorează o sută de mii de coroane. Vreau să plecăm cît mai repede de aici.

— Cum o ducem caseta ? se miră Eva-Lotta. Nu putem să apărem cu ea, fără să dăm nici o lămurire. Și-apoi, unde o s-o ascundem ?

După o îndelungată chibzuială hotărîră ca Anders să transporte prețioasa casetă la cartierul general al *Trandafirului Alb*, în podul brutăriei, în timp ce Kalle și Eva-Lotta se vor duce să-l caute pe agentul Björk. Anders își scoase cămașa și înfășură caseta în ea. Numai cu pantalonii pe el, ți-

nînd hîrletul într-o mînă și în cealaltă caseta ascunsă în cămașă, porni spre ieșire.

— Oricine ne iese în cale o să creadă că am fost și-am săpat după rîme, glăsui el plin de convingere.

Kalle trînti ușa în urma lui.

— Îmi pare rău de un lucru, spuse el.

— Ce anume? întrebă Eva-Lotta.

— Că n-o să putem vedea ce mutră o să facă unchiul Einar cînd o să vină să caute caseta.

— Într-adevăr, merită să dai 24 de biștari ca să-l vezi, spuse fata.

La poliție domnea liniștea și pacea. Un polițist își omora vremea dezlegînd un joc de cuvinte încrucișate, ca și cînd nici o fărădelege nu s-ar fi săvîrșit pe lume. Nu era Björk.

— Pot să vorbesc cu polițistul Björk?

Și Kalle se înclină politicos.

— E plecat în interes de serviciu, abia mîine se întoarce. Ascultă, spune-mi un monstru mitologic, are opt litere, știi?

Polițistul mușcă nerăbdător capătul creionului și se uită la Kalle, așteptînd.

— Nu știu. Am venit aici în cu totul altă chestiune, răspunse Kalle.

— Ei, da, așa cum ți-am spus, Björk abia mîine se întoarce. Da' o femeie-războinic, din șase litere, știi?

— Eva-Lotta, zise Kalle. Nu, nu, ăsta are opt litere. Mulțumesc și la revedere! Trecem mîine pe aici!

Băiatul o trase pe Eva-Lotta afară.

— Nu poți vorbi despre asemenea lucruri cu un caraghios care nu se gîndește decît la monștri mitologici, bombăni el.

Fata era de aceeași părere. Căzură amîndoi de acord că nu era nici o primejdie dacă așteptau pînă a doua zi. Unchiul Einar zăcea doar în pat, sub pază sigură.

— Uite-l pe Krok, este în fața ceasornicăriei, șopti Kalle. Ai mai văzut în viața ta un asemenea rîț ?

— E bine că pungașii se păzesc unul pe altul, se bucură Eva-Lotta. Întocmai cum spune proverbul : „Cînd inocența doarme, îngerii stau de veghe !"

Kalle își pipăi pe rînd mușchii cu mîna.

— În schimb, mîine, fetițo, mîine va fi o luptă pe viață și pe moarte !

Erau semne că peste zi va fi zăpușeală, nu glumă. Mixandrele din grădina brutarului își aplecau capetele încă de dimineață. Nu adia nici o boare de vînt, și pînă și Tusse, pisica, prefera să se țină la umbră, pe verandă. Frida trebăluia de zor, așezînd masa de dimineață.

Eva-Lotta apăru într-un suflet numai în cămașa de noapte, cu semnul pernei încă întipărit pe obraz.

— Frida, nu știi, unchiul Einar s-a sculat ?

Frida o privi misterios.

— Întreabă mai bine dacă și-a găsit vreme să doarmă ! Tocmai aici e aici, că n-a dormit o clipă ! Trebuie să-ți spun, Eva-Lotta, că domnul Lindeberg n-a dormit astă-noapte acasă.

Fata făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui, Frida ? De unde știi asta ?

— Uite așa. Adineauri am fost la dînsul să-i duc apa de bărbierit și-am găsit odaia goală, iar patul neatins, așa cum l-am făcut eu aseară, după ce a ieșit. S-a făcut bine în timpul cinei, ca să vezi !

— A ieșit aseară ? După ce m-am dus eu la culcare ?

Eva-Lotta ardea să afle totul amănunțit, încît o apucă pe Frida de braț.

— Păi da, se-nțelege. Pesemne că din pricina scrisorii pe care a primit-o a ieșit din casă. Oh, doamne, am uitat și sarea, și zahărul !

— Ce scrisoare ? Stai, Frida, nu pleca, despre ce scrisoare e vorba ?

Și fata o trase îndărăt de braț.

— Tare curioasă mai ești, Eva-Lotta, zău ! Habar n-am ce scrisoare era, eu nu-mi vîr nasul în scriso-

rile altora. Ieri seară, cînd m-am dus după lapte, am văzut doi inși în fața gardului. Ei m-au rugat să duc o scrisoare domnului Lindeberg și eu bineînțeles că i-am dat-o, și atunci dînsul s-a înzdrăvenit ca prin minune. Uite așa s-a întîmplat.

Într-un minut, Eva-Lotta își trase rochia pe ea și dădu degrabă buzna la Kalle. Anders se și afla acolo.

— Ce-i de făcut ? Unchiul Einar a dispărut ! Și noi, care nu l-am arestat încă !

Știrea căzu ca o bombă atomică.

— Așa ceva nu puteam să-mi închipui ! se înfurie Anders. Mă simt la fel ca astă-primăvară, cînd

am prins mîndreţea aia de ştiucă în undiţă şi am scăpat-o în ultima clipă.

— Calm ! Chibzuială ! rosti Kalle poruncitor. Da, era într-adevăr maestrul detectiv Blomkvist, care apăruse aici într-un mic turneu. Să procedăm metodic, asta-i singura cale de acţiune. Mai întîi se impune o percheziţie la Lindeberg, adică la unchiul Einar !

Pentru a proceda metodic, Kalle se încredinţă în primul rînd dacă Krok sau Redig nu stau cumva la post, în stradă. Paza încetase, firește !

— Patul neatins, geamantanul la loc, socoti Kalle atunci cînd se furişară tustrei în odaia unchiului Einar. Totul arăta ca şi cînd ar avea de gînd să se întoarcă. Numai că poate fi un truc la mijloc, bineînţeles.

Anders şi Eva-Lotta se aşezară pe pat, posomorîţi.

— Eu cred că nu se mai întoarce, glăsui Eva-Lotta. Bine cel puţin că am salvat bijuteriile.

Kalle se învîrtea prin cameră cu nişte ochi cît cepele.

Firește, coşul de hîrtii ! Pură deprindere profesională ! În coş se aflau două cutii goale de ţigări, cîteva beţe arse de chibrit şi un jurnal vechi. Apoi o grămadă de bucăţele de hîrtie. Kalle fluieră încetişor.

— Ei, acum să dezlegăm şarada, spuse el. Adună toate bucăţelele de hîrtie şi le puse în faţa lui pe birou. Anders şi Eva-Lotta se apropiară plini de interes.

— Crezi că e scrisoarea ? întrebă Eva-Lotta.

— O să vedem, o să vedem !

Începu să aşeze bucăţele de hîrtie. Întocmi un cuvînt ici, un cuvînt dincolo.

Era scrisoarea. Curînd, şarada era dezlegată. Trei capete se aplecară deasupra biroului, dornice să citească :

Einar, bătrîne prieten!

Am chibzuit lucrurile, Tjommen și eu. Să împărțim. Nici vorbă, te-ai purtat ca un porc și, dacă am avea ceva mai mult timp la îndemînă, am scoate totul de la tine. Dar, cum am spus, împărțim. Va fi mai bine pentru noi toți, în special pentru tine, sper că înțelegi asta. Însă bagă de seamă, nici un truc! Dacă încerci să ne duci încă o dată de nas, atunci ai terminat-o cu viața asta pămîntească, ai cuvîntul meu. De astă dată să jucăm cinstit! Te așteptăm în fața grădinii. Grăbește-te, ia cu tine și fleacurile alea că pe urmă spălăm putina!

Artur.

— Așa, care va să zică, pungașii s-au întîlnit din nou, mormăi Kalle. Dar bijuteriile pot să le caute mult și bine.

— Mă întreb, pe unde or fi acum? spuse Anders. Dacă au șters-o cumva din oraș? Oricum, bănuiesc că-s furioși ca niște bondari!

— Ce și-or mai fi bătînd capul să afle cine le-a luat bijuteriile!

Eva-Lotta era de-a dreptul încîntată.

— Dacă ne-am furișa pînă sus, la castel, să vedem dacă ei sînt acolo și caută? Dacă-i așa atunci le aruncăm poliția pe cap cît ai clipi, se înflăcără Anders. În clipa următoare îl fulgeră un gînd: cum pot ei să intre în subterană dacă unchiul Einar nu mai are șperaclu?

— Eh, băiețandri dintr-ăștia cum e Krok și Redig sînt plini cu *șperacle* din creștet pînă-n tălpi, să-ți intre în cap, îl lămuri Kalle, apoi strînse cu grijă toate bucățelele de hîrtie, le puse într-o cutie de țigări și vîrî cutia în buzunar.

— Ăsta-i un indiciu, explică el, adresîndu-se celorlalți doi.

Afară soarele ardea necruțător. Tustrei prieteni gîfîiau din pricina zăpușelii. Nu îndrăzneau să urce

spre ruine pe poteca obișnuită, de teamă să nu se întîlnească cu hoții.

— Nu cred că-i bine ce facem, zău, vorbi Kalle. Înțelegeți, e floare la ureche ca ei să ne bănuiască, și asta ar fi cel mai mare rău care ni s-ar putea întîmpla. Fiindcă Redig nu prea arată ca unul căruia îi place să-și vîre vreun străin nasul în treburile lui.

— Aș, au cam rămas de căruță ! spuse Anders. Îmi închipui că s-au speriat de moarte, constatînd dispariția bijuteriilor. Bineînțeles, dacă nu cumva unchiul Einar nu i-a dus aiurea ca să-i tragă pe sfoară.

Urcușul era anevoios. Dar n-aveau încotro, de vreme ce nu țineau să se folosească de cărare. Trebuiau să se tîrască, să se agațe de tufe și să se expună pietroaielor ce se rostogoleau la vale. Și era o zăpușeală de iad. Evei-Lotta i se făcu foame. Nu avusese răgaz să mănînce nimic înainte să plece de acasă, se mulțumise doar să îndese vreo două-trei chifle în buzunarul rochiei.

Iată și ruinele. Unul dintre foloasele faptului că nu urmaseră cărarea era că ajungeau sus din cealaltă parte a platoului și puteau să se strecoare și să iscodească totul în jur de după colțul unui zid în caz că ar fi simțit vreo primejdie. Dar totul era liniștit. Bondarii zumzăiau ca de obicei, măceșii își răspîndeau mireasma ca de obicei, ușa de la subterană stătea încuiată ca de obicei.

— Întocmai așa cum îmi închipuiam eu ! Au șters putina ! Faptul că nu i-am arestat aseară o să mă chinuiască pînă la moarte, suspină Anders.

— Să coborîm în subterană, să vedem dacă n-am lăsat niscaiva urme, propuse Kalle, scoțînd la iveală șperaclul.

— Mînuiești șperaclul ca și cel mai înrăit spărgător, murmură Anders cu admirație, cînd ușa se deschise.

Tustrei dădură buzna în jos, pe scară. În aceeași clipă răsună un țipăt care făcu acele ruine să vuiască prelung. Era Eva-Lotta. De ce oare țipa ?

Cineva zăcea întins pe pămînt, în mijlocul pivniței. Era unchiul Einar. Zăcea acolo, cu mîinile-i legate strîns la spate. O frînghie trainică îi înlănțuia și picioarele, iar în gură avea îndesată o batistă.

În prima clipă, copiii dădură să o ia la goană înapoi. Unchiul Einar era doar dușmanul lor, ei știau bine asta. Dar în situația de față, acest dușman se afla lipsit de orice apărare. Și se holba la copii cu ochii injectați și rugători. Kalle se apropie și-i scoase batista din gură.

Unchiul Einar gemu.

— Ah, ticăloșii, uite ce mi-au făcut ! Ah, cerule, brațele mele ! Ajutați-mă, dezlegați frînghia !

Eva-Lotta se repezi înainte, dar Kalle o opri.

— O clipă, spuse el, și cu un aer tare stînjenit, continuă : Scuză-mă, unchiule Einar, dar o să trebuiască mai întîi să chemăm poliția. Kalle însuși socotea ceva nemaipomenit ca el să îndrăznească a spune asemenea cuvinte unui om mare.

Unchiul Einar izbucni într-un potop de înjurături. Pe urmă începu din nou să geamă.

— Așa, care va să zică vouă trebuie să vă mulțumesc pentru această mică plăcere ! Puteam să-mi dau seama. Maestrul detectiv Blomkvist !

Ți se făcea silă să-l asculți cum geme.

— Ce dracu' mai stați aici și vă zgîiți la mine ? răcni unchiul Einar. Duceți-vă de chemați poliția, pui de năpîrcă ! Pînă atunci ați putea barem să-mi dați puțină apă !

Anders alergă într-un suflet pînă sus, la fîntîna cea veche din curtea castelului. Apa era limpede și rece ; alături, găsi o cană mare de fier, pusă la îndemîna însetaților.

Anders îi duse cana la gură și unchiul Einar o goli pe nerăsuflate, de parcă niciodată n-ar mai fi

văzut apă în viața lui. După aceea se porni iar să geamă.

— Au, brațele mele!

Asta era mai mult decît putea să îndure Kalle.

— Dacă unchiul Einar promite solemn că nu va încerca s-o șteargă englezește, atunci s-ar putea să-i eliberăm mîinile.

— Promit tot ce vreți, se grăbi să-i încredințeze unchiul Einar.

— Și de altfel, n-ar sluji la nimic o asemenea încercare fiindcă unul dintre noi aleargă numai-decît la poliție, așa că oricum rămînem aici doi, de pază. Și mata ai picioarele legate.

— Un spirit de observație demn de toată lauda! mormăi unchiul Einar.

Anders reuși cu destulă greutate să desfacă frînghia care-i înlănțuia mîinile la spate. Cînd strînsoarea slăbi, durerile sporiră mai mult ca oricînd, căci unchiul Einar gemu un timp îndelungat legănîndu-și trupul înainte și înapoi.

— De cînd stai mata aici? întrebă Eva-Lotta, și glasul îi tremura.

— De ieri seară, frumoasă domnișoară, bombăni unchiul Einar. Și asta mulțumită amestecului vostru.

— Da, îmi pare rău, spuse Kalle. Te rog mult să ne ierți, dar acum tot trebuie să anunțăm poliția!

— Nu s-ar putea să stăm puțin de vorbă despre treaba asta? propuse unchiul Einar. În plus, ce naiba v-a trăsnit prin minte de v-ați pus să răscoliți și să aflați toată povestea asta? E limpede că voi ați pus mîna pe bijuterii, și lucrul cel mai important este ca aceasta să iasă la iveală, domnule detectiv. Ce-ar fi apoi să faci scăpat pe un biet păcătos în temeiul unei vechi prietenii?

Copiii stăteau tăcuți.

— Eva-Lotta, vorbi iarăși unchiul Einar, cred că tu nu vrei ca o rudă apropiată de-a ta să ajungă la pușcărie?

— Cînd săvîrșești o faptă rea, trebuie să-ți primești pedeapsa, rosti Eva-Lotta.

— Ăsta-i singurul lucru pe care putem noi să-l facem, spuse Kalle. Anders, vrei tu să dai o fugă pînă la poliție ?

— Firește că da, se învoi Anders.

— Puști blestemați ! Dacă v-aș fi sucit gîtul cît mai era timp !

Anders urcă scara cît ai clipi. Tocmai se pregătea să dea buzna pe ușă afară, dar ceva îi ținea calea. Doi inși stăteau în ușă, barînd trecerea. Unul dintre ei, cel cu fața palidă, ținea în mînă un revolver.

— Mi se pare că am picat în mijlocul unei reuniuni de familie, rîse Palidul. Einar, amicul copiilor în cercul prietenilor săi ! Teribil de duios : ar trebui să facem o fotografie şi s-o publicăm în ziar. Da, iubite Einar, nu mă înţelege greşit, nu mă gîndesc la fiţuica aia *Informaţii poliţieneşti.* Mai există şi alte ziare !

Tăcu puţin, în care timp îşi inspectă revolverul.

— Ce păcat că te deranjăm, continuă el. Dacă mai întîrziam niţel, micuţii tăi prieteni te-ar fi eliberat şi după asta ţi-ar fi fost mai uşor să găseşti zorzoanele alea decît aseară.

— Ascultă-mă, Artur, îngăimă unchiul Einar, îţi jur că...

— Te-ai jurat destul aseară, i-o reteză Palidul. Cînd o să ai chef să spui unde-ai pitit fleacurile noastre, atunci poţi să deschizi gura. Deocamdată — ţine-ţi pliscul ! Şi pînă una alta, o să-mi stai la păstrare, culcat, întocmai ca o sticlă cu apă de Vichy. Sper că micuţii tăi prieteni n-o să aibă nimic împotrivă dacă-ţi leg mîinile din nou. Nu eşti prea flămînd şi prea însetat, nu-i aşa, bătrîne ? Fiindcă, din nefericire, nu pot să-ţi ofer nimic altceva decît batista asta, ca să mesteci şi tu ceva. Asta pînă o să-ţi vină mintea la cap !

— Artur, strigă unchiul Einar în culmea disperării, ascultă ce-ţi spun ! Ştii tu cine a pus laba pe alea ? Ei bine, află că puştii ăştia ! — şi arătă spre copii. Cînd aţi venit, tocmai voiau să cheme poliţia. Pe toţi dracii, nu mi-am închipuit niciodată că m-aş putea bucura să vă văd la mutră, pe tine şi pe Tjommen, dar acum aţi picat la ţanc.

Urmă un răstimp de tăcere. Fața cea palidă, cu ochii rătăciți, se întoarse spre copii. Kalle îngheță de spaimă. Era cu totul altceva și mult mai înspăimîntător decît atunci cînd se pomenise cu revolverul unchiului Einar ațintit asupră-i.

Slutul — adică acela care se numea Tjommen — rupse tăcerea.

— Poate că de astă dată spune adevărul, Artur !

— Tot ce se poate, conveni Artur. O s-o aflăm îndată.

— Lăsați-mă pe mine să mă ocup de puști, interveni unchiul Einar, și storc numaidecît de la ei ce vrem să știm.

Anders, Kalle și Eva-Lotta păliră și mai mult. Kalle avusese dreptate : treaba asta era cu totul altceva decît războiul celor două roze.

— Artur, reluă unchiul Einar, dacă te-ai lămurit, în sfîrșit, că n-am de gînd să vă mai trag pe sfoară, înțelege că acum, mai mult ca oricînd, se impune să fim uniți. Taie astea, ceru el, arătînd la frînghiile din jurul picioarelor, și hai să aranjăm lucrurile. Presimt că e timpul s-o ștergem !

Artur, fără să scoată un cuvînt, se apropie și tăie frînghia. Unchiul Einar se ridică anevoie de jos, frecîndu-și mădularele amorțite.

— Noaptea asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea, spuse el.

Prietenul său, Artur, zîmbi cu un zîmbet răutăcios, iar Tjommen chicoti mărunțel.

Unchiul Einar făcu vreo cîțiva pași și-l apucă pe Kalle de bărbie.

— Ce s-a întîmplat, maestre, nu mai trimiți după poliție ?

Kalle tăcu. Jocul era pierdut, știa asta.

— Trebuie să-ți spun, Artur, continuă unchiul Einar, că pușții ăștia sînt deștepți foc. M-ar mira grozav dacă n-ar spune cuminte și politicos unchiului Einar, unde au ascuns bijuteriile pe care le-au adulmecat ca niște copoi.

— Nu le avem aici și nici nu spunem unde sînt, vorbi Anders îndărătnic.

— Ascultați-mă un pic, puștilor, începu iar unchiul Einar. Acești doi unchi scumpi, pe care îi vedeți aici, au înțeles un lucru dea-ndoaselea aseară. Și-au băgat singuri în cap că eu știu unde se află bijuteriile, dar că lor nu vreau să le spun. Din pricina asta, mi-au dat o noapte de gîndire. V-am spus adineauri, a fost cea mai lungă noapte din viața mea. E destul de întuneric aici în subterană în timpul nopții, și o beznă, și un frig! Și-apoi dormi atît de rău cînd ai brațele și picioarele legate! Pe deasupra, mai ți se face și sete și foame, credeți-mă. Eu unul sînt de părere că este mult mai plăcut să te culci acasă, la mă-

mica și să dormi în patul tău ; nu-i așa Eva-Lotta ?

Fata se uită țintă la unchiul Einar, cu aceeași expresie în ochi ca și în ziua cînd acesta o chinuise pe draga ei Tusse.

— Maestrul detectiv ce zice, continuă unchiul Einar, cum ți-ar place să petreci aici, în ruine, o noapte, sau chiar două-trei ? Ori pur și simplu toate nopțile care ți-au mai rămas de trăit ?

Kalle simți o săgetare îngrozitoare de spaimă prin șira spinării.

— Sîntem grăbiți, interveni Artur Redig. Toată încurcătura asta ține de prea mult timp. Ascultați, puștilor ! Mie îmi sînt dragi copiii, de asta să fiți siguri, dar pe țîncii care-și bagă în cap că pot să alerge după poliție și cînd trebuie, și cînd nu trebuie, pe ăștia nu pot să-i sufăr. O să vă închidem aici în subterană, că n-avem încotro. Depinde numai de voi dacă mai ajungeți să vedeți lumina zilei sau nu. Sau vă faceți încoace cu bijuteriile, și atunci nu rămîneți aici decît o noapte, cel mult două. Îndată ce vom fi în siguranță, scumpul vostru unchi, Einar, va scrie acasă la voi o scrisoare și va povesti unde vă aflați.

Tăcu vreo cîteva clipe.

— Sau nu vreți să spuneți unde ați ascuns bijuteriile și atunci mămicile voastre scumpe au să vă jelească atîta, că nici nu-mi vine să mă gîndesc la asta.

Anders, Kalle și Eva-Lotta abia cutezau să cugete la așa ceva. Kalle se uită întrebător la ceilalți doi. Anders și Eva-Lotta dădură a încuviințare din cap. N-aveau nimic altceva de făcut. Trebuiau să spună unde se află caseta.

— Ei, maestrul detectiv ce zice ? făcu unchiul Einar încurajator.

— Sîntem siguri că vom fi scoși de aici dacă spunem ? întrebă Kalle.

— Asta se-nțelege de la sine, îl asigură unchiul Einar. Se poate să n-ai tu încredere în unchiul Ei-

nar, băiatul meu ? Voi trebuie doar să rămîneţi aici pînă ce vom ajunge într-un loc ceva mai liniştit decît oraşul ăsta. Pe deasupra, o să-l rog pe unchiul Artur să vă scutească de funii, şi atunci cred că o să vă simţiţi cu adevărat bine.

— Caseta se află în biroul alb din pod, mărturisi Kalle, şi păru că a făcut o sforţare extraordinară ca să rostească aceste cuvinte. Acolo unde am avut noi „Circul Kallotan".

— Minunat ! se bucură unchiul Einar.

— Eşti sigur că ştii locul ? interveni Artur Redig.

— Absolut ! Trebuie să recunoşti, Artur, lucrul cel mai înţelept pentru noi este să fim uniţi. Nici unul dintre voi nu poate să se urce în podul brutăriei fără să trezească bănuieli, dar eu pot s-o fac.

— *All right !* încuviinţă Artur. Acum, la drum !

Se uită la cei trei copii care stăteau tăcuţi unul lîngă altul.

— Sper că aţi spus adevărul ! Cinstea preţuieşte cel mai mult, micii mei prieteni, ăsta-i un bun dicton în viaţa asta. Dacă aţi mînţit, o să ne întoarcem numaidecît şi atunci va fi atît de plicticos, atît de plicticos...

— N-am mînţit, izbucni Kalle, şi-l fulgeră furios cu privirea pe sub ciuful lui de păr.

Unchiul Einar se apropie de el. Kalle întoarse capul, ca şi cînd nici n-ar fi văzut că i-a întins mîna !

— Adio, maestre detectiv, spuse el. Cred că cel mai înţelept lucru ar fi să pui criminalistica în raft, de azi înainte. Să nu uit, vrei să-mi dai înapoi şperaclul ? Fiindcă tu mi l-ai luat, nu ?

Kalle vîrî mîna în buzunar şi scoase şperaclul.

— Există unele lucruri pe care, după părerea mea, unchiul Einar ar face cel mai înţelept lucru să le pună în raft, mormăi el îmbufnat.

Unchiul Einar rîse.

— Adio, Anders, îţi mulţumesc pentru companie ! Adio, Eva-Lotta ! Tu eşti un copil rar, am fost con-

vins totdeauna de asta. Transmite salutări mămicăi, poate că eu nu mai am timp să-mi iau rămas bun de la ea!

Urcă pe scară întovărășit de cei doi complici ai săi. În ușă se întoarse și le făcu un semn cu mîna.

— Vă promit că voi scrie negreșit și voi arăta unde vă aflați. Dar numai dacă n-am să uit!

Apoi ușa cea grea se închise bufnind.

— E vina mea, spuse Kalle, după o tăcere care părea fără de sfîrșit. Numai vina mea. Nu trebuia să vă amestec în povestea asta. Și poate că nici eu nu trebuia să mă amestec.

— Există vinovății și vinovății, cugetă cu glas tare Eva-Lotta. Cred că nici n-ai visat să ajungem aici.

Se făcu iarăși tăcere — o tăcere înspăimîntătoare. Ai fi zis că lumea dinafară nici nu mai exista. Exista numai pivnița aceea cu ușa zăvorîtă neîndurător.

— Ce păcat că nu l-am găsit ieri pe Björk, glăsui Anders într-un tîrziu.

— Nu mai pomeni de asta, îl rugă Kalle.

O vreme nu mai scoase nimeni un cuvînt. Fiecare se gîndea. Și de bună seamă că tustrei laolaltă se gîndeau la același lucru. Totul dăduse greș. Bijuteriile erau pierdute, iar hoții au să fugă în străinătate. Dar în clipa aceea toate astea nu însemnau nimic pe lîngă faptul că ei stăteau închiși acolo, fără să știe dacă vor mai ieși vreodată la lumină. Nici nu era chip să duci gîndul acesta îngrozitor pînă la capăt. Dacă unchiul Einar nici nu catadicsea să scrie scrisoarea ? Și-apoi cît timp trebuia pentru ca o scrisoare din străinătate să ajungă pînă în orașul lor ? Și cît timp puteau ei să reziste fără hrană și fără apă ? Nu era oare mai bine pentru bandiți dacă ei, copiii, rămîneau acolo în pivniță pentru totdeauna ? Desigur, poliție există și în străinătate și, dacă ei ar fi povestit cine sînt hoții, unchiul Einar și complicii săi n-ar mai fi fost în aceeași siguranță ca în cazul cînd Kalle, Anders și Eva-Lotta n-ar fi avut niciodată prilejul să le dea

în vileag numele. „O să scriu, scrisoarea, dar numai dacă n-o să uit"... — acestea fuseseră ultimele cuvinte ale unchiului Einar, și asta suna ca o prevestire rea.

— Eu am la mine trei chifle, îi vesti Eva-Lotta, și se grăbi să le scoată din buzunar.

În viață omul găsește întotdeauna un dram de mîngîiere.

— Asta înseamnă că pînă mîine la prînz n-o să murim de foame, spuse Anders. Mai avem și o jumătate de cană cu apă.

— Trei chifle și o jumătate de cană cu apă ! Dar după aceea ?

— Să strigăm după ajutor ! propuse Kalle. Poate că vreun turist tocmai vizitează ruinele castelului.

— Țin minte că vara trecută au fost aici doi turiști, spuse Anders. În oraș s-a vorbit despre asta mult timp după aceea. Atunci, de ce n-ar veni unul să vadă ruinele tocmai azi ?

Se postară tustrei lîngă ferăstruica prin care se strecura o dîră sărăcăcioasă de lumină.

— Un, doi, trei — gata ! porunci Anders.

— Ajutor... a-ju-toor !

Tăcerea se lăsă și mai densă decît înainte.

— Castelul Gripsholm, Alvastra și altele, iată unde se simt atrași turiștii, zise Anders cu amărăciune. De ruinele astea nimeni nu se sinchisește.

Nici un turist, nimeni nu le auzise strigătele.

Minutele treceau, se făceau ceasuri.

— Barem de-aș fi spus acasă că mă duc la ruine, se tîngui Eva-Lotta. Atunci ar fi venit și ne-ar fi căutat cu siguranță.

Fata își ascunse fața în mîini. Kalle înghiți de două-trei ori în sec și se ridică de jos. Era de nesuportat să stea așa liniștit și să se uite la Eva-Lotta. Ușa ! Oare exista vreo posibilitate să o spargă ? Nu era nevoie decît de o singură privire ca să-ți dai seama de zădărnicia oricărei încercări. Kalle zări ceva lîngă scară. Se aplecă și ridică de jos lanterna unchiului Einar. Să nu-ți vină să crezi : o uitase acolo, ce noroc pe ei ! Curînd se va

înnopta, va fi întuneric, o beznă rece : parcă aveai alt curaj știind că la nevoie puteai să alungi întunericul pentru cîteva clipe. O baterie nu ține însă o veșnicie, dar cel puțin aveau posibilitatea să lumineze și să vadă cît este ceasul. Asta nu înseamna cine știe ce : la ce le folosește să știe că este ora trei sau patru... curînd nimic n-o să mai aibă vreo importanță. Kalle simțea o deznădejde surdă înfiripîndu-i-se în suflet. Se plimba de jur împrejurul pivniței „pradă gîndurilor negre", cum se obișnuiește să se scrie în cărți. Să întreprindă ceva, orice, decît să stea așa și să aștepte. Mai bine să încerce să cerceteze gangurile acelea întunecoase și întortocheate, care duceau în adîncul subteranei.

— Anders, tu spuneai odată că ai vrea să explorezi toată subterana, să întocmești o hartă și să ne stabilim aici cartierul nostru general. De ce n-am face asta acum ?

— Am spus eu vreodată o nerozie ca asta ? Pesemne că mă bătuse soarele la cap. Numai să ies afară la lumină, că știu eu pe unul care n-ar mai călca, să-l pici cu ceară, prin preajma ruinelor astea, auzitu-m-ai !

— Oricum, sînt curios să aflu unde duc gangurile astea ? se încăpățîna Kalle. Ia gîndește-te dacă există vreo altă ieșire, de care nimeni nu știe !

— Da, dar tu ce-ai zice dacă ar veni aici o droaie de arheologi, mîine după-amiază, și-ar începe să ne dezgroape ? Asta-i aproape același lucru.

Eva-Lotta sări pe neașteptate în picioare.

— Dacă stăm aici nemișcați atunci o să înnebunim de-a binelea, izbucni ea. Să urmăm sfatul lui Kalle. Avem lanternă, deci putem să ne luminăm calea.

— Eu unul merg bucuros, i se alătură Anders. Dar să mîncăm mai întîi, nu ? Orice am face, trei chifle sînt doar trei chifle.

Eva-Lotta dădu fiecăruia cîte o chiflă și tustrei începură să mănînce în tăcere. Li se părea ciudat și groaznic să-și închipuie că era poate pentru ul-

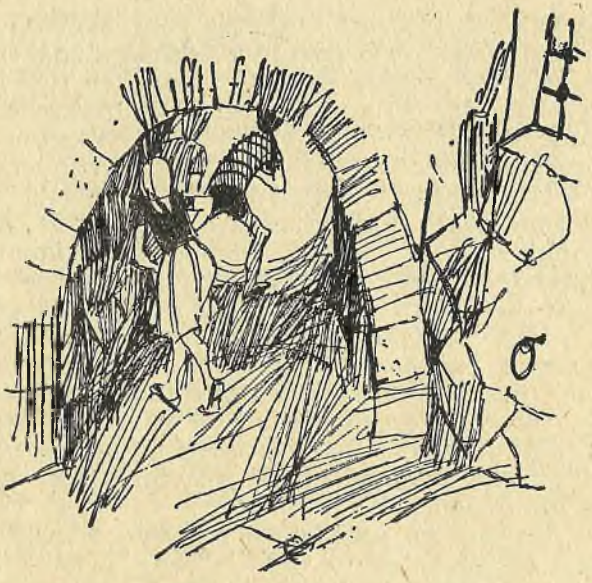

tima oară în viața lor cînd mai puneau ceva în gură. După ce înfulecară chiflele băură apa care mai rămăsese în cană. Pe urmă se luară de mînă și porniră prin întunericul galeriilor. Kalle mergea în frunte și lumina drumul cu lanterna.

Asta se petrecea chiar în clipa cînd un automobil se opri în fața clădirii poliției din orășelul nostru. Doi bărbați necunoscuți coborîră din mașină — doi polițiști — și intrară grăbiți pe ușă. Agentul Björk, care îi întîmpină, păru un pic uimit de vizita aceasta atît de neașteptată. Cei doi bărbați se prezentară :

— Comisarul Stenberg, agentul Santesson de la poliția criminală din Stockholm.

Și comisarul continuă pe nerăsuflate :

— Cunoști aici în oraș vreun detectiv particular cu numele de Blomkvist ?

— Blomkvist, detectiv particular ? făcu agentul Björk, și clătină negativ din cap. N-am auzit niciodată de el !

— Curios! mormăi comisarul. Locuieşte pe Strada Mare, 14. Poftim, citeşte!

Şi scoase o scrisoare, pe care i-o întinse lui Björk. Dacă prietenul Kalle ar fi fost de faţă, ar fi recunoscut scrisoarea numaidecît.

Poliţiei criminale, Stockholm stătea scris în capul filei de hîrtie. Şi era semnată foarte desluşit: *Karl Blomkvist, detectiv particular.*

Agentul Björk începu să rîdă.

— Ăsta nu poate fi nimeni altul decît prietenul meu, Kalle Blomkvist. Detectiv particular, ei, asta-i bună! Detectivul particular are vreo 12—13 ani.

— Bine, omule, atunci cum explici faptul că ne-a trimis o amprentă care coincide întocmai cu cele luate de noi la faţa locului, după spargerea de pe strada Baner, de la sfîrşitul lui iunie? Marele furt de bijuterii, cred că ştii! Şi cui aparţine această amprentă? Iată un lucru pe care poliţia criminală din Stockholm ţine să-l afle fără nici o întîrziere. Este singurul fir pe care-l avem în această afacere. Sîntem perfect lămuriţi că au fost mai mulţi inşi, ca să poată urni o casă de bani atît de grea, dar numai unul singur a lăsat cîteva amprente. Ceilalţi au purtat mănuşi, evident.

Agentul Björk căzu pe gînduri. Îşi aminti de întrebările prevăzătoare ale lui Kalle, dăunăzi, atunci cînd se întîlniseră în piaţă. „Ce trebuie să faci dacă ştii că un om este un răufăcător, dar nu ai dovezi?" Era limpede că prietenul Kalle Blomkvist dăduse de urma autorilor acestui mare furt de bijuterii.

— Nu văd altă soluţie decît să mergem şi să-l întrebăm pe el însuşi, spuse agentul Björk.

— Da, şi asta cît mai repede, îl zori comisarul.

— Strada Mare, 14, repetă agentul de la poliţia criminală, aşezîndu-se la volan.

Şi automobilul poliţiei porni ca o săgeată.

Trandafirii Roşii se plictiseau de moarte. Ce mai era şi cu fasoanele astea din partea *Trandafirilor*

Albi, ce i-a determinat să încheie pace, cînd luptele începuseră atît de promițător ? Ce naiba au găsit de făcut, de vreme ce renunțau de bunăvoie la o asemenea plăcere ?

— Eu zic că trebuie să mergem la ei și să căutăm să-i jignim ceva mai serios, propuse Sixten. Așa, poate că-și mai vin în fire.

Benka și Jonte socotiră propunerea cît se poate de bună.

Cartierul general al *Trandafirilor Albi* era însă tăcut și pustiu.

— Pe unde dracu' or fi umblînd ? bombăni Jonte.

— Să-i așteptăm, hotărî Sixten. Odată și odată tot trebuie ei să se întoarcă.

Zis și făcut. *Trandafirii Roșii* se instalară în podul brutăriei ca la ei acasă. Aveau la îndemînă o sumedenie de reviste vechi, pe care *Trandafirii Albi* obișnuiau să le răsfoiască atunci cînd era vreme proastă, apoi o vioară cu arcuș, precum și acea masă strașnică de jucat ping-pong. Într-un cuvînt distracții berechet.

— De, ce mai încolo și-ncoace, grozav cartier general, recunoscu Benka.

— Da, încuviință Sixten. Aș vrea și eu să am loc în garaj pentru o masă de ping-pong.

Jucau ping-pong pe rînd, își dădeau drumul pe funie și se cățărau din nou sus, citeau mici povestioare prin reviste și nici nu le păsa că *Trandafirii Albi* străluceau prin absență.

Sixten stătea în deschizătura oblonului și ținea funia în mîini. Ia te uită, colo, pe stradă, vine pierde-vară ăla, rubedenia aia a Evei-Lotta — cum oare îl cheamă ? — A, da, unchiul Einar ! „Tare grăbit mai e" se gîndi Sixten. Iată acum ridică ochii și-l zărește. Tii, cum a tresărit !

— O cauți pe Eva-Lotta ? întrebă unchiul Einar după o clipă.

— Da, răspunse Sixten. Nu știi mata pe unde e ?

— Nu, nu știu, zise unchiul Einar.

— Aha! făcu Sixten, și își dădu drumul pe funie. Unchiul Einar păru încîntat.

Sixten începu numaidecît să se cațăre înapoi.

— Te urci din nou acolo?

— Da, spuse Sixten, și se cățără mai departe pe funie, cu mișcări repezi. El avea zece la gimnastică, și asta se și vedea cît de colo.

— Și ce faci tu în pod? întrebă unchiul Einar.

— O aștept pe Eva-Lotta, spuse Sixten.

Unchiul Einar se foi cîteva clipe în sus și în jos.

— Dacă mă gîndesc mai bine, strigă el spre Sixten, parcă mi-aduc aminte că Eva-Lotta și băieții trebuiau să plece azi într-o excursie. Abia deseară au să se întoarcă.

— Aha! mormăi Sixten, și își dădu drumul în jos pe funie. Unchiul Einar arăta încîntat.

Dar Sixten începu iarăși să se cațăre spre pod.

— N-ai auzit ce ți-am spus? își pierdu răbdarea unchiul Einar. Eva-Lotta nu vine acasă pînă deseară.

— Aha! Îmi pare rău.

Și se cățără mai departe, netulburat.

— Ce-o să faci acum acolo sus? stărui unchiul Einar.

— Citesc o carte, spuse Sixten.

Unchiul Einar nu mai părea cîtuși de puțin încîntat. Se plimba de colo-colo, nerăbdător.

— Ascultă! strigă el după un moment. Nu vrei să cîștigi o coroană?

Sixten scoase capul prin deschizătura oblonului.

— Mai întrebi? Dar cum?

— Dă fuga pînă la debitul din piață și cumpără-mi un pachet de țigări.

— Bucuros, se învoi Sixten, și-și dădu drumul în jos pe funie. Unchiul Einar îi întinse o hîrtie de cinci coroane, iar băiatul dispăru în goană. Acum, unchiul Einar părea mai mulțumit ca oricînd.

În clipa aceea, Benka se ivi în deschizătura oblonului — chipeșul, mărunțelul Benka, cel cu ciuful bălai, numai inele și cu nasul în vînt. Nu era

nici un motiv să înjuri la vederea unui ştrengar chipeş ca el. Dar unchiul Einar înjură de mama focului.

După puţin timp, Sixten veni înapoi, ţinînd o pungă mare într-o mînă. Dădu ţigările unchiului Einar şi strigă în sus, spre ai săi :

— Ura ! Am cumpărat chifle de la babacu' Evei-Lotta de toată coroana, şi el nu-i niciodată zgîrcit. Acum avem ce mînca, stăm aici pînă deseară şi nu ne mai ducem pe-acasă.

Auzindu-l, unchiul Einar înşiră în tăcere un pomelnic de înjurături şi mai lung decît adineauri şi se îndepărtă cu paşi mari.

În vremea asta, *Trandafirii Roşii* răsfoiau reviste, jucau ping-pong, mîncau la chifle şi îşi dădeau drumul în jos pe funie, fără să le pese nici cît negru sub unghie că *Trandafirii Albi* străluceau prin absenţă.

— Voi credeţi că ăsta-i zdravăn la cap ? vorbi Sixten atunci cînd unchiul Einar apăru pentru a patra oară în faţa brutăriei. Ce se tot foieşte pe aici, ca o găină care vrea să ouă ? N-are nici o treabă ?

Ceasurile se scurgeau pe nesimţite. *Trandafirii Roşii* jucau ping-pong, răsfoiau reviste, îşi dădeau drumul în jos pe funie, mîncau chifle şi nu le păsa nici cît negru sub unghie că *Trandafirii Albi* nu apăruseră încă.

Întuneric, întuneric peste tot! Ici, colo cîte o geană de lumină străbătea prin cîte o ferăstruică. Lanterna mai lumina încă, slavă domnului! Înaintau anevoie. Din cînd în cînd pietre mari le închideau drumul. Locul era umed, alunecos și rece. Să petreci o noapte acolo! Nopți de-a rîndul!

Anders, Kalle și Eva-Lotta păşeau, ținîndu-se de mînă. Kalle lumina de-a lungul zidurilor de piatră, pe care se prelingea umezeala.

— Gîndiți-vă la nenorociții care au stat întemnițați aici odinioară! suspină Eva-Lotta. Poate ani și ani de zile!

— Barem ei primeau de mîncare, mormăi Anders. O biată chiflă nu satură pe nimeni pentru multă vreme, iar el era tare flămînd. Acuma cei de acasă mîncau de prînz!

— Azi trebuia s-avem pîrjoale la masă, scînci Eva-Lotta.

Kalle nu scotea o vorbă. Mergea înainte, furios pe el însuși, că i s-a năzărit să se facă detectiv. Tustrei ar fi putut să stea acum acasă, în podul brutăriei, să se războiască cu *Trandafirii Roșii*, să meargă cu bicicleta la scăldat, să mănînce pîrjoale — într-un cuvînt să facă orice le poftea inima. Și în loc de asta, orbecăiesc aici prin întuneric, și nici măcar nu îndrăznesc să se gîndească ce-o să se întîmple cu ei.

— Cel mai bun lucru ar fi să ne întoarcem de unde am plecat, murmură Eva-Lotta. Am văzut tot ce-i de văzut, ne-ajunge, drumul este la fel peste tot. Și peste tot e la fel de întuneric și de sinistru.

— Cel puțin să mergem pe gangul ăsta pînă la capăt, stărui Anders. După asta, ne întoarcem.

Eva-Lotta se înșelase. Nu era peste tot la fel. Bunăoară gangul pe care mergeau ei dădea la o scară. Și scara înseamnă o legătură între două caturi. Era o scară îngustă, în spirală, cu treptele tocite de atîta umblet. Tustrei rămaseră încremeniți. Mai-mai să nu-și creadă ochilor. Kalle lumină cu lanterna. Apoi se repezi pe trepte. Dar sus, trecerea stătea închisă, cu scînduri bătute în cuie. Adică, nimeni nu trebuia să coboare în subterană. Și, firește, nici să urce de aici, sus. Kalle se simțea îmboldit să se repeadă cu capul în scîndurile acelea încît să zboare toate țăndări.

— Trebuie să ieșim de aici! Trebuie să ieșim de aici, mă auziți! strigă Anders ca scos din minți. Nu mai pot îndura nici o clipă!

Apucă un pietroi mare în mîini și Kalle se grăbi să-i vină în ajutor.

— Un, doi, trei — acum! porunci Anders. Podișca de scînduri bubui prelung. Încă o dată!

— O să izbutim, Kalle, ai să vezi! îl încredință Anders, aproape hohotind de înverșunare.

Izbiră pentru ultima oară, cu toată puterea. Buf! Țăndări de lemn izbucniră în toate părțile. Acum era ușor să înlăture sfărîmăturile. Anders vîrî capul prin spărtură și scoase un urlet de bucurie. Scara ducea spre încăperile de la catul de jos al ruinelor.

— Kalle, Eva-Lotta, veniți încoace!

Amîndoi erau însă acolo, lîngă el. Rămaseră locului cu toții, uitîndu-se țintă spre lumină, spre soare, ca la cine știe ce mare minune. Eva-Lotta alergă și se opri în deschizătura unei ferestre. Colo, jos, se întindea orășelul lor. Iată rîul, castelul de apă, biserica. Și colo, departe, acoperișul cel roșu al brutăriei. Deodată se rezemă de zid și izbucni într-un plîns cu suspine.

„Fetele sînt niște ființe tare ciudate!" cugetară în sinea lor Kalle și Anders. Mai adineauri, jos, în pivniță, nu plîngea, dar acum, cînd trecuse orice primejdie, vărsa lacrimi ca o fîntînă.

În vremea asta *Trandafirii Roșii* isprăviseră de citit și obosiseră tot bătînd mingea de ping-pong. Pe deasupra, își amintiră că era un meci de fotbal la *Prerie*.

— M-am săturat să aștept, izbucni Sixten. Ăia au emigrat pesemne în America. Hai să ne cărăm de aici!

Își dădură drumul în jos pe frînghie și o tuliră peste rîu, trecînd puntea Evei-Lotta. Și astfel, pentru unchiul Einar sosi în sfîrșit momentul pe care îl pîndise atîta vreme.

Un automobil negru aștepta pe stradă, la vreo două-trei sute de metri mai departe. Înăuntru se aflau doi oameni — doi oameni nerăbdători și nervoși. Doar stătuseră o veșnicie acolo în zăduf. Ceasurile se scurgeau unul după altul și vechiul lor

prieten, Einar, apărea la intervale regulate cu raportul.

— Puștii tot mai sînt acolo! Ei, ce vreți să fac? Nu pot să le sucesc gîtul, oricît de bucuros aș fi s-o fac!

De astă dată, unchiul Einar apăru însă aproape alergînd. Se vedea că are ceva sub haină.

— Totul e-n regulă! șopti el, și sări în mașină.

Tjommen apăsă acceleratorul pînă la refuz și mașina porni înainte cu toată viteza, îndreptîndu-se spre bariera de la nord.

Cei trei din automobil nu aveau alt gînd decît să lase orășelul cît mai curînd în urmă. Priveau țintă înainte și vedeau numai drumul care trebuia să-i ducă spre bogăție și libertate. Dacă și-ar fi aruncat ochii în lături, poate că ar fi văzut trei copii — pe Anders, Kalle și Eva-Lotta, care tocmai se iviseră în colțul străzii și se holbau uimiți și îngroziți cum dușmanii lor se fac nevăzuți.

16

— Pe unde mi-ai umblat, împeliţatule? se înfurie domnul Blomkvist. Ce ispravă ai mai făcut? Iar ai spart vreun geam?

Ieşise poate pentru a suta oară în capul scării de la băcănie să se uite după odrasla sa. Şi iată că în sfîrşit îl zări în colţul străzii, împreună cu Anders şi Eva-Lotta.

— Papa, dă-mi drumul! ţipă Kalle. Trebuie să alerg la poliţie!

— Ştiu, ştiu. Poliţia e în casă şi te aşteaptă! N-o să-ţi fie moale, băiete, ascultă vorba mea!

Kalle nu putea să înţeleagă de ce îl aşteaptă poliţia acasă la el. Dar îi ajungea să ştie că se află acolo. Şi alergă înăuntru cum nu mai alergase niciodată pînă atunci. Anders şi Eva-Lotta, după el.

Agentul Björk — cerul aibă-l în pază! — stătea pe balansoarul verde, iar alături de el şedeau alţi doi poliţişti.

— Arestaţi-i, arestaţi-i! strigă Kalle ca un nebun. Repede!

Björk şi ceilalţi doi săriră în picioare.

— Unde? Pe cine?

— Hoţii de bijuterii! urmă Kalle pe nerăsuflate. Au fugit cu maşina adineauri! Oh, grăbiţi-vă!

Nu trebui să spună asta de două ori. Domnul Blomkvist alergă anevoie în stradă şi văzu cum Kalle şi cei doi prieteni ai lui sînt împinşi din spate, de cei trei poliţişti, în maşina poliţiei. Bietul om se luă cu mîinile de păr. Feciorul său înfunda puşcăria la o vîrstă atît de fragedă — asta era groaznic! Singura-i mîngîiere era, de bună seamă, faptul că nici fata brutarului nu se dovedise mai brează! Şi nici măcar băiatul cizmarului!

Mașina poliției gonea spre nord cu o viteză care făcu pe cetățenii pașnici ai orășelului să clatine revoltați din cap. Kalle, Anders și Eva-Lotta stăteau pe canapeaua din spate, alături de comisarul Stenberg. Copiii se legănau încoace și încolo, la fiecare viraj. Eva-Lotta se întreba cît poate un om să îndure într-o singură zi, fără să-și piardă cunoștința. Kalle și Anders vorbeau amîndoi de-a valma, pînă ce comisarul le spuse că el vrea să-i asculte pe rînd. Kalle dădea furios din mîini și țipa ascuțit:

— Unul este palid, unul slut la înfățișare, iar celălalt este unchiul Einar; propriu-zis, Palidul mai slut decît Slutul, și nici unchiul Einar nu-i simpatic.

Comisarul păru puțin încurcat.

— Palidul își zice Ivar Redig, dar el se numește Artur. Slutului ei îi spun Tjommen, dar poate că adevăratul lui nume este Krok; unchiul Einar se numește și Lindeberg, și Brane, și doarme cu un revolver sub pernă, și a îngropat bijuteriile în ruinele castelului, sub scară, și cînd i-am luat amprenta s-a prăvălit ghiveciul, ce ghinion! și atunci mi-a pus revolverul în piept, și după asta am stat sus în arțar și-am auzit cum Tjommen și Redig îl amenințau cu moartea, și pe urmă l-au legat în pivnița castelului, pentru că el a fost atît de prost încît s-a dus acolo cu el, doar bijuteriile erau atunci departe, noi le-am ascuns în podul brutăriei, dar acum, din nenorocire, ei le-au luat, fiindcă ne-au încuiat în pivniță și, drace! există acolo atîtea ganguri, dar tot am ieșit noi la lumină da, acum matale, unchiule, știi totul, numai să mergem mai repede, te rog!

Comisarul nu prea avea aerul că a înțeles totul, dar se gîndea să-l întrebe ceva mai tîrziu pentru a lămuri amănuntele.

Agentul de la poliția criminală se uită la cadranul de viteză. Acul arăta peste 100 de kilometri la oră și el nu îndrăznea să accelereze, deși Kalle avea impresia că merg prea încet.

— O răspîntie, domnule comisar; apucăm la stînga, sau la dreapta?

Agentul apăsă pe frînă și automobilul derapă puțin.

Copiii își mușcau degetele de încordare, văzînd că întîrzie, în loc.

— Hm, neplăcut lucru! mormăi comisarul. Agent Björk, dumneata cunoști drumurile pe aici: pe unde crezi că au apucat?

— E imposibil de precizat, zise Björk. Pot ieși la șoseaua internațională pe oricare dintre ele.

— O clipă, interveni Kalle, și sări jos din mașină. Scoase iute carnetul de însemnări din buzunarul de la pantaloni și porni pe drumul din stînga, cercetîndu-l cu atenție.

— Pe aici au apucat! strigă el grăbit.

Björk și comisarul coborîseră și ei din mașină.

— De unde știi? întrebă comisarul.

— Mașina lor are un cauciuc nou „Gislaved" la roata dreaptă din spate, iată, aici am schița „cauciucului". Priviți!

Și arătă cu degetul o urmă deslușită întipărită în pămîntul moale.

— Corespunde întocmai!

— Ești tare dezghețat, puștiule! spuse comisarul, în timp ce dădeau fuga înapoi la mașină.

— Aa, pură deprindere profesională! făcu nepăsător maestrul detectiv Blomkvist, dar apoi își aduse aminte că dorise să nu mai fie detectiv. Așa mi-a venit mie în minte, adăugă băiatul cu modestie.

Goneau cu o viteză înspăimîntătoare. Nimeni nu scotea o vorbă. Toți ochii priveau ațintiți prin parbriz. La o curbă, derapară.

— Uite-i! strigă agentul Björk. La vreo sută de pași înaintea lor apăru un automobil.

— Ei sînt! întări Kalle. Limuzină neagră marca Volvo!

Agentul Santesson, de la poliția criminală, își dădu toată silința să sporească și mai mult viteza. Dar limuzina cea neagră își păstra avansul. Cineva

privea îndărăt, cu fața lipită de geamul din spate. Hoții își dăduseră seama că poliția se află pe urmele lor.

„Mă tem că peste cîteva minute o să leșin, se gîndea Eva-Lotta. N-am mai leșinat niciodată pînă acum!"

Acul de pe cadranul de viteză arăta o sută zece kilometri la oră. Acum, automobilul poliției se apropia încet dar sigur de limuzina cea neagră.

— Lungiți-vă pe jos, pușt ilor! strigă comisarul deodată. Au început să tragă!

Și împinse copiii spre pardoseala mașinii. Era și timpul. Un glonț trecu șuierînd prin parbriz.

— Björk, dumneata ai o poziție mai bună; poftim revolverul meu și răspunde-le ticăloșilor așa cum se cuvine!

Și comisarul îi întinse revolverul colegului său din față.

— Trag, tii, drace, trag nu glumă! șopti Kalle, stînd ghemuit pe pardoseala mașinii.

Polițistul Björk scoase mîna pe geamul portierei. Nu era numai un gimnast îndemînatic, ci și un trăgător de frunte. Ochi cu grijă roata dinapoi, din dreapta limuzinei, care se afla acum la cel mult 25 de metri în fața lor. Glonțul porni și, după o clipă, limuzina derapă și se opri în șanțul drumului. Automobilul poliției ajunse numaidecît în dreptul ei.

— Acuma, iute, pînă nu apucă să iasă din mașină! strigă comisarul. Pușt ilor, voi stați pe loc!

Polițiștii înconjurară limuzina într-o secundă. Nimic pe lume nu l-ar fi putut hotărî pe Kalle să rămînă acolo, ghemuit în mașină. Trebuia negreșit să vadă ce se petrece.

— Unchiul Björk și agentul de la volan stau cu revolverele întinse gata să tragă, vesti el pe Anders și Eva-Lotta. Comisarul nostru voinic smucește portiera; aoleo, ce se mai bat! Iată-l pe Redig, are și el un revolver în mînă; poc! a încasat una de la unchiul Björk, de i-a sărit revolverul cît colo, ehei, straș nic! Iată-l și pe unchiul Einar, el n-are

revolver, doar se bate ; acum zău dacă mint, îi pune cătușele bădăranului ăstuia și lui Redig. Dar ce-i cu Tjommen ? Aha, îl scot afară și pe el. Mi se pare că a leșinat. Tii, ce palpitant ! Acuma, puteți să mă credeți...

— Ia mai taci odată ! i-o reteză Anders. Avem și noi ochi, putem să vedem și singuri.

Lupta se isprăvise. Unchiul Einar și Palidul stăteau în fața comisarului. Tjommen zăcea alături, la pământ.

— Ce văd !? exclamă comisarul. Artur Berg ? Într-adevăr, o surpriză plăcută ?

— Plăcerea este în întregime de partea dumneavoastră, mormăi Palidul cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— Cred și eu, se învoi comisarul. Ce spui de asta, Santesson, am pus mîna pe Artur Berg !

„Trebuie să ai memorie nu glumă ca să ții minte toate numele ăstora !" se gîndi Kalle.

— Hei, Kalle ! strigă comisarul. Ia vino încoace ! Poate ai să te bucuri aflînd că, mulțumită ție, am reușit să prindem pe unul dintre cei mai periculoși spărgători pe care-i avem în țară !

Pînă și Artur Berg ridică puțin din sprîncene în clipa cînd îl zări pe Kalle, Anders și Eva-Lotta.

— Trebuia să fi ascultat de primul imbold și să-i fi împușcat pe țîncii ăștia, spuse el calm. Nu merită niciodată să te arăți milos, te alegi numai cu necazuri.

Tjommen deschise ochii, semn că-și venise în fire.

— Și mai avem aici încă o veche cunoștință și un client permanent al poliției ! Cum vine asta, Tjommen, nu trebuia să te faci un om de treabă ? Mi se pare că așa ai promis cînd ne-am întîlnit ultima dată.

— Întocmai, îngăimă Tjommen, dar mă gîndeam să-mi fac un mic capital de început. Ca să poți să fi cinstit, trebuie să ai bani, domnule comisar !

— Și dumneata ? se întoarse comisarul spre unchiul Einar. E pentru prima dată cînd apuci pe calea asta ?

Unchiul Einar plecă ochii în pămînt.

— Da, spuse el, și se uită furios spre Kalle. Mai bine zis, n-am mai fost prins niciodată pînă azi. Și m-aș fi descurcat și acum, dacă n-ar fi apărut acest maestru detectiv ! Maestrul detectiv Blomkvist !

Și se strădui să schițeze un zîmbet, dar fața i se schimonosi.

— Ei, acum, ia să vedem unde-s bijuteriile furate. Santesson, caută în mașină. Bănuiesc că acolo sînt.

Da, caseta era acolo!

— Cine dintre voi are cheia? întrebă comisarul.

Unchiul Einar îi întinse cheia în silă. Toți așteptau cu încordare.

— O să vedem îndată, continuă comisarul, și răsuci cheița în broască. Apoi deschise capacul.

Deasupra se afla o hîrtie. *Documentele secrete ale Trandafirului Alb* stătea scris pe ea cu litere de tipar. Comisarul rămase cu gura căscată de uimire. Ceilalți, la fel, mai cu seamă unchiul Einar și cei doi complici ai săi. Artur Berg aruncă o privire plină de ură spre unchiul Einar.

Comisarul scotoci în cutie. Nimic altceva decît hîrtii, vreo cîteva pietre și alte cîteva fleacuri.

Eva-Lotta pufni cea dintîi în rîs, într-un nestăpînit hohot de rîs. Ca la un semnal, Kalle și Anders izbucniră și ei în rîs. Rîdeau, da, rîdeau să se prăpădească toți trei, ținîndu-se cu mîinile de burtă. Și rîseră așa pînă le dădură lacrimile.

— Ce naiba i-o fi apucat pe puști? făcu nedumerit comisarul. Și se întoarse spre Artur Berg.

— Așa, va să zică ați și dosit prada. Lasă, scoatem noi adevărul de la voi.

— Nu-i nevoie să vă mai obosiți, spuse Anders cu mare greutate, sughițînd de atîta rîs. Știu eu unde-s bijuteriile. Sînt în sertarul de jos al biroului din podul brutăriei.

— Și ei de unde au pus mîna pe asta? întrebă comisarul, arătînd spre caseta de tablă.

— Au luat-o din sertarul de sus al biroului!

Deodată, Eva-Lotta încetă să mai rîdă și căzu grămadă pe marginea șanțului.

— Cred că fetița a leșinat, murmură agentul Björk, ridicînd-o în brațe. Nici nu e de mirare.

Eva-Lotta deschise cu o sforțare ochii ei albaștri.

— Nu, nu-i de loc de mirare, șopti ea. Azi n-am mîncat decît o chiflă.

17

Maestrul detectiv Blomkvist stătea lungit pe spate sub păr. Într-adevăr, era acum maestru detectiv, nu era numai Kalle. Asta scria pînă și în ziarul pe care-l ținea în mînă. „Maestrul detectiv Blomkvist" glăsuia titlul articolului, iar dedesubt se afla fotografia. Fotografia nu înfățișa, firește, pe bărbatul acela matur, cu trăsăturile severe și cu privirea pătrunzătoare, așa cum te-ai fi așteptat. Fața aceea, care te privea din ziar, era aidoma cu a lui Kalle, dar nu aveai ce face. Fotografiile lui Anders și Eva-Lotta se aflau și ele acolo, dar puțin mai jos.

— Ai observat, tinere, se adresă domnul Blomkvist ascultătorului său imaginar, că toată pagina întîia nu se ocupă decît de acest caz neînsemnat, de acest furt de bijuterii, pe care am reușit să-l elucidez mai deunăzi, cînd am avut o clipă de răgaz?

O, da, ascultătorul său imaginar remarcase asta, de bună seamă, și nu putea să-și exprime îndeajuns admirația de care era cuprins.

— Cred că răsplata primită s-a dovedit vrednică de domnul Blomkvist, găsi el cu cale să spună.

— Aș! făcu domnul Blomkvist. Da, desigur, am primit o groază de bani... hm! Sincer vorbind suma n-a fost de disprețuit, dar am împărțit-o cu domnișoara Lisander și cu domnul Bengtsson, care m-au ajutat îndeaproape în acțiunea de urmărire a răufăcătorilor. Ca să spun adevărul, află că am acceptat să împărțim zece mii de coroane.

Ascultătorul său imaginar își împreună palmele cu zgomot, uimit.

— Ei bine, continuă domnul Blomkvist, și smulse cu un aer de superioritate un fir de iarbă, oricum, zece mii de coroane reprezintă totuși ceva. Dar trebuie să-ți mărturisesc, tinere, că eu nu lucrez pentru aurul cel murdar. Eu am un singur țel — lupta împotriva criminalității. Hercule Poirot, lordul Peter Wimsey și subsemnatul, da, rămînem și de azi înainte vreo cîțiva care nu vom îngădui ca plaga criminalității să se întindă.

Ascultătorul său imaginar susținu cu deplin temei că societatea datora o nemăsurată recunoștință domnilor Poirot, Wimsey și Blomkvist pentru munca lor plină de abnegație în slujba binelui.

— Mai înainte să ne despărțim, tinere, urmă maestrul detectiv scoțîndu-și pipa din gură, vreau să-ți spun un lucru! Crima nu aduce folos! Cinstea dăinuiește cel mai mult, asta mi-a spus-o pînă și Artur Berg odată. Și sper că el înțelege asta, acolo unde se află acum. În orice caz, are mulți ani de răgaz ca să-și dea seama. Închipuiește-ți, unchiul Einar, hm, Einar Lindeberg, un om atît de tînăr, a și apucat pe drumul fărădelegilor. Fie ca pedeapsa primită să-l aducă pe calea cea bună! Fiindcă, așa cum am spus, crima nu aduce folos!

— Kalle!!!

Eva-Lotta vîrî capul prin deschizătura din gard.

— Kalle, de ce stai acolo și te zgîiești la nori? Ai bunătatea și vino încoace! Anders și cu mine ieșim în oraș!

— La revedere, tinere, murmură maestrul detectiv Blomkvist. Mă cheamă domnișoara Lisander și — în paranteză fie spus — cu domnișoara asta am de gînd să mă însor.

Ascultătorul său imaginar o felicită pe domnișoara Lisander pentru alegerea unui asemenea soț.

— Mda, se înțelege, domnișoara Lisander nu știe încă nimic despre asta, adăugă maestrul detectiv, ceea ce era de altfel adevărul adevărat, și sări într-un picior pînă la gard, unde numita domnișoară și domnul Bengtsson îl așteptau.

Era sîmbătă seara. Totul în jur respira o pace adîncă ; Kalle, Anders și Eva-Lotta mergeau agale, fără nici o țintă, pe Strada Mare. Castanii își scuturaseră floarea de mult, dar în grădinițe străluceau trandafirii, mixandrele și gura-leului. Apucară în jos, înspre tăbăcărie. Fredrik-Șchiopul se și cherchelise și stătea în așteptarea agentului Björk. Copiii zăboviră cîtva timp să asculte poveștile lui Fredrik, apoi o porniră spre *Prerie*.

— Uite-l colo pe Sixten cu Benka și Jonte, spuse Anders deodată, și ochii îi sclipiră. Kalle și Eva-Lotte se dădură mai aproape de căpetenia lor. Și *Trandafirii Albi* înaintară astfel pînă în fața *Trandafirilor Roșii*.

Stăteau acum față în față. Potrivit tratatului de pace, căpetenia *Trandafirului Alb* trebuia să se încline de trei ori în fața *Trandafirilor Roșii* și să spună : „Știu că nu sînt vrednic să calc pe același pămînt cu tine, o, înălțimea ta !" Căpetenia *Trandafirilor Roșii* se uită prin urmare foarte sever la dușmanul său. În clipa aceea, căpetenia *Trandafirilor Albi* deschise gura și spuse :

— Mucosule !

Celălalt păru încîntat. Totuși se arătă revoltat și se trase un pas înapoi.

— Asta înseamnă război, rosti el.

— Război ! încuviință căpetenia *Trandafirului Alb* și se lovi dramatic cu pumnul în piept. Război între *Trandafirul Alb* și *Trandafirul Roșu !*

Redactor responsabil : IULIU INDREI
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 27.04.1962. Bun de tipar 30.06.1962. Apărut 1962. Comanda nr. 5426. Tiraj 25.135. Hîrtie semivelină de 65 g/m², 84×108/32. Coli editoriale 7,5. Coli de tipar 9. A. 0227. C. Z. pentru bibliotecile mici 8 A—R.

Tiparul executat sub com. nr. 20.471 la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, București — R.P.R.

Lei 3,55

EDITURA TINERETULUI